

GEESTELIJK NUT UIT HET WOORD

HOOFDSTUK 1 DE SCHRIFT EN DE ZONDE

Er zijn ernstige redenen te geloven dat veel Bijbel-lezen en Bijbelstudie van de laatste jaren geen geestelijk nut heeft gebracht aan degenen die daarmee bezig zijn geweest. Ja, we gaan nog verder: we hebben de grote vrees dat het in veel gevallen eerder een vloek dan een zegen is geweest.

We zijn ons er goed van bewust dat dit sterk uitgedrukt is en toch niet sterker dan de zaak vereist. Goddelijke gaven kunnen verkeerd gebruikt en Goddelijke genade kan misbruikt worden. Uit de vruchten die eruit zijn voortgekomen is het duidelijk dat het in dit geval zo is geweest. Zelfs de natuurlijke mens kan - en vaak gaat het zo - met evenveel enthousiasme en genoeg beginnen aan het bestuderen van de Schrift als aan het bestuderen van de wetenschap. In dat geval **neemt niet alleen zijn kennis toe, maar ook zijn trots**. Zoals een scheikundige die bezig is met het uitvoeren van interessante experimenten, is de intellectuele doorvorsers van het Woord opgetogen als hij een bepaalde ontdekking daarin doet; maar de vreugde van het laatstgenoemde heeft niet meer geestelijke waarde dan die van het eerstgenoemde zou hebben. Verder, zoals de successen van de scheikundige in het algemeen zijn gevoel van eigendunk doen toenemen en er toe leiden dat hij met minachting neerkijkt op anderen die onkundiger zijn dan hij, zo is het helaas ook vaak het geval met degenen die zaken hebben onderzocht als de symbolische betekenis van de getallen, de afschaduwing van het Oude Testament en de profetie in de Bijbel.

Het Woord van God kan vanuit verschillende motieven ter hand genomen worden.

Sommigen lezen het om hun literaire hoogmoed te bevredigen. In bepaalde kringen is het zowel een veel voorkomende als gerespecteerde zaak om een algemene kennis van de Bijbel te verkrijgen, eenvoudig omdat het gezien wordt als een gebrek in de opvoeding om niets daarvan te weten. Sommigen lezen het om hun gevoel van nieuwsgierigheid te bevredigen, zoals ze dat met elk ander belangrijk boek zouden doen. Anderen lezen het om hun dweeppieke trots te bevredigen. **Ze zien het als een plicht om juist bedreven te zijn in de leerstukken van hun eigen kerkgenootschap en dus zoeken ze geestdriftig naar bewijs teksten die 'onze leer' ondersteunen. Weer anderen lezen het met het doel om een geslaagde discussie te kunnen voeren met hen die andere opvattingen hebben.** Maar in dit alles ontbreekt het denken over God, is er geen verlangen naar geestelijke stichting en daarom ook geen werkelijk nut voor de ziel.

Waaruit bestaat dan een waar voordeel hebben van het Woord? Geeft 2 Timothees 3:16, 17 niet een duidelijk antwoord op onze vraag? Daar lezen we: 'Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing die in de rechtvaardigheid is; opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust'. Let er op wat hier niet staat: de Heilige Schrift is ons niet gegeven voor intellectuele voldoening en vleselijke overlegging, maar om toe te rusten tot 'alle goed werk' en dat door ons te onderwijzen, te berispen en terecht te wijzen.

Laten we trachten dit verder uit te werken met behulp van andere gedeeltes.

1. Het is tot iemands geestelijk nut als het Woord hem overtuigt van zonde.

Dit is zijn eerste taak: het aanwijzen van onze verdorvenheid, het onthullen van onze slechtheid en het bekendmaken van onze goddeloosheid. Het kan zo zijn dat iemands zedelijk leven onberispelijk is en er op zijn omgang met andere mensen niets valt aan te merken; maar als de Heilige Geest het Woord aan zijn hart en gemoed toepast en zijn door zonde verblinde ogen opent om te gaan zien hoe hij tegenover God staat, dan roept hij uit: 'Wee mij, want ik verga'. Elke in waarheid verlorene ziel wordt in deze weg gebracht om te gaan beseffen hoezeer hij Christus nodig heeft. 'Die gezond zijn hebben den medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn' (Luk. 5:31). **Toch wordt iemand pas als de Geest het Woord met Goddelijke kracht toepast, gebracht tot het gevoelen dat hij ziek is, doodziek.**

Deze overtuiging, die de vreselijke verwoesting die de zonde in het menselijk bestaan heeft aangericht aan het hart bekendmaakt, wordt niet beperkt tot de aanvankelijke ervaring die onmiddellijk aan de bekering

voorafgaat. Elke keer wanneer God Zijn Woord aan mijn hart zegent, laat Hij mij voelen hoe bijzonder weinig ik beantwoord aan de norm die Hij me heeft voorgesteld, namelijk: '...wordt ook gijzelf heilig in al uw wandel' (1 Petr. 1:15). Dit is dan de eerste toetssteen die gebruikt moet worden: als ik de trieste gebreken van verschillende mensen in de Schrift lees, brengt het mij dan tot het besef hoe droevig veel ik op hen lijk? Als ik lees over het gezegende en volmaakte leven van Christus, brengt het mij dan tot de erkenning hoe vreselijk weinig ik op Hem lijk?

2. Het is tot iemands geestelijk nut als het Woord hem bedroefd maakt over de zonde.

Over degene die in steenachtige plaatsen bezaaid is, wordt gezegd dat hij is de persoon 'die het Woord hoort en dat terstond met vreugde ontvangt; doch hij heeft geen wortel in zichzelf' (Matth. 13:20, 21); maar van degenen die werden overtuigd onder de prediking van Petrus, staat geschreven dat zij 'verslagen in het hart' werden (Hand. 2:37). Dezelfde tegenstelling bestaat nu nog. **Velen luisteren naar een preek vol bloemrijk taalgebruik of naar een toespraak over godsdienstige waarheden die de welsprekendheid of de intellectuele vaardigheid van de spreker laten zien, maar die gewoonlijk geen indringende toepassing voor het geweten bevatten. Het wordt met instemming ontvangen, maar niemand wordt daardoor voor God vernederd of gebracht tot een nauwere omgang met Hem.** Maar laat een getrouwe dienaar van de Heere (die door genade niet staat naar het verwerven van een reputatie voor zijn 'talent') de leer van de Schrift voorstellen in de gerichtheid op aard en gedrag, waarbij de trieste gebreken van zelfs de besten van Gods volk worden aangetoond, en - hoewel de menigte de boodschapper zal verachten de in waarheid wedergeborene zal dankbaar zijn voor de boodschap die hem voor Gods aangezicht doet treuren en uitroepen: 'Ik ellendig mens'. Zo is het wanneer ik het Woord zelf lees. Ik word werkelijk gezegend als de Heilige Geest het zodanig toepast dat ik mijn innerlijke verdorvenheid ga zien en voelen.

Welk een woord staat er in Jeremia 31:19: 'Nadat ik mijzelf ben bekendgemaakt, heb ik op de heup geklopt; ik ben beschaamd, ja ook schaamrood geworden'. Kent u, mijn lezer, iets van die ervaring? Brengt uw bestuderen van het Woord een gebroken hart voort en leidt het u tot zelfvernederd voor God? Overtuigt het u zodanig van uw zonden dat u gebracht wordt tot dagelijks berouw voor Hem? Het paaslam moest gegeten worden met 'bittere saus' (Ex. 12:8); als we werkelijk gevoed worden door het Woord, maakt de Heilige Geest het zo ook eerst 'bitter' voordat het ons zoet wordt. Let op de volgorde in Openbaring 10:9: 'En ik ging heen tot den engel, zeggende tot hem: Geef mij dat boekken. En hij zeide tot mij: Neem dat en eet het op; en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honig.' Dit is bij ondervinding altijd de volgorde: er moet een treuren zijn voor de vertroosting (Matth. 5:4) en vernederd voor de verhoging (1 Petr. 5:6).

3. Het is tot iemands geestelijk nut als het Woord leidt tot belijden van de zonde.

De Schrift is nuttig tot wederlegging (2 Tim. 3:16) en een oprechte ziel zal haar schuld erkennen. Over een vleselijk mens wordt gezegd: 'Want een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden' (Joh. 3:20). 'o God, wees mij zondaar genadig' is de uitroep van een vernieuwd hart, en elke keer wanneer we door het Woord worden levendgemaakt (Ps. 119), worden onze overtredingen tegen God weer voorgesteld en opnieuw door ons beleden. 'Die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar die ze bekent en laat, zal barmhartigheid verkrijgen' (Spr. 28:13). Er kan geen geestelijke voorspoed of vruchtbaarheid zijn (Ps. 1:3), zolang we onze schuld verborgen houden; slechts wanneer de schuld tot in het kleinste toe openlijk voor God wordt beleden, zullen we Zijn genade smaken. Er is geen echte vrede voor het gemoed en geen rust voor het hart zolang we de last van onbeleden zonde dragen. Er komt verlichting wanneer zij geheel voor God wordt uitgestort. Let goed op de ondervinding van David: 'Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd in mijn brullen den gansen dag. Want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij, mijn sap werd veranderd in zomerdroogten' (Ps. 32:3, 4). Is deze figuurlijke maar krachtige taal voor u onbegrijpelijk? Of wordt het door uw eigen geestelijke gang verklaard? **Er zijn nogal wat verzen in de Schrift die slechts door het commentaar van persoonlijke bevinding bevredigend kunnen worden verklaard.** Het onmiddellijke vervolg hiervan is dan ook heerlijk: 'Mijn zonde maakte ik U bekend en mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zeide: Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor den HEERE; en Gij vergaapt de ongerechtigheid mijner zonde' (Ps. 32:5).

4. Het is tot iemands geestelijk nut als het Woord een grotere haat tegen de zonde in hem werkt.

'Gij liefhebbers des HEEREN, haat het kwade' (Ps. 97:10). 'We kunnen God niet liefhebben zonder te haten wat Hij haat. We moeten ons niet alleen afkeren van het kwade en weigeren daarin voort te gaan, maar we moeten ons daartegen wapenen en een oprechte verontwaardiging daartegen koesteren' (C.H. Spurgeon).

Een van de betrouwbaarste toetsstenen voor een beleden bekering is de verhouding van het hart tegenover de zonde. **Waar het beginsel van heiligheid is geplant, zal er ook noodzakelijk een walging zijn van alles wat onheilig is.** Als onze haat tegen het kwade echt is, zijn we dankbaar als het Woord zelfs als kwaad berispt wat we niet hadden vermoed. Dit was de ondervinding van David: 'Uit Uw bevelen krijg ik verstand, daarom haat ik alle leugenpaden' (Ps. 119:104). Let er goed op dat het niet slechts is 'ik onthoud me van', maar 'ik haat'; niet slechts 'enkele' of 'veel', maar 'alle leugenpaden'. Daarom heb ik al Uw bevelen van alles voor recht gehouden; maar alle valse pad heb ik gehaat' (Ps. 119:128). Maar het is bij de goddeloze precies andersom: 'Dewijl gij de kastijding haat, en Mijn woorden achter u heenwerpt' (Ps. 50:17). In Spreuken 8:13 lezen we: 'De vreze des HEEREN is te haten het kwade', en deze Godsvreze komt door het lezen van het Woord: zie Deuteronomium 17:18, 19. Er is terecht gezegd: **'Voordat de zonde wordt gehaat, kan zij niet worden gedood;** u zult er nooit tegen uitroepen, zoals de Joden deden tegen Christus: kruis het, kruis het, totdat de zonde werkelijk wordt verafschuwd zoals Hij werd gehaat' (Edward Reyner, 1635).

5. Het is tot iemands geestelijk nut als het Woord een verlaten van de zonde veroorzaakt.

'Een iegelijk die den Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid' (2 Tim. 2:19). Hoe meer het Woord wordt gelezen met de duidelijke bedoeling te ontdekken wat de Heere behaagt en wat Hem bedroeft, hoe meer Zijn wil bekend wordt; en hoe meer het in ons hart recht ligt voor Hem, hoe meer onze wegen daarnaar gericht zullen worden. Dan zal er een wandelen in de waarheid ontstaan (3 Joh. :4). Aan het einde van 2 Korinthe 6 worden er enkele kostbare beloften gegeven aan hen die zich afscheiden van de ongelovigen. Let er op hoe de Heilige Geest ze toepast. Hij zegt niet: 'Dewijl wij dan deze beloften hebben, word getroost en wees daarmee voldaan', maar 'Dewijl wij dan deze beloften hebben, geliefden, laat ons onszelven reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes' (2 Kor. 7:1). 'Gijlieden zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb' (Joh. 15:3). Hier hebben we nog een belangrijke regel waaraan we ons vaak zouden moeten toetsen: **Brengt het lezen en bestuderen van het Woord van God een zuivering van mijn wegen voort?** Weleer werd de vraag gesteld: 'Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden?' en het Goddelijke antwoord is: 'Als hij dat houdt naar Uw Woord'. Ja, niet slechts door het te lezen, te geloven of te onthouden, **maar door de persoonlijke toepassing van het Woord op ons 'pad'**. Door aansporingen zoals 'Vliedt de hoererij' (1 Kor. 6:18), 'Vliedt van den afgodendienst' (1 Kor. 10:14), 'Vliedt deze dingen' - een hebzuchtige begeerte naar geld (1 Tim. 6:11), 'Vliedt de begeerlijkheden der jonkheid' (2 Tim. 2:22) ter harte te nemen, wordt de christen gebracht tot een werkelijke afscheiding van het kwade; want zonde moet niet alleen bekend, maar ook gelaten worden (Spr. 28:13).

6. Het is tot iemands geestelijk nut als het Woord sterkt tegen de zonde.

De Heilige Schrift is ons niet alleen gegeven met het doel om onze aangeboren zondigheid aan te wijzen en de vele, vele manieren waarop we 'derven de heerlijkheid Gods' (Rom. 3:23), maar ook om ons te onderwijzen hoe we van de zonde verlost kunnen worden en bewaard worden voor het bedroeven van God. 'Ik heb Uw rede in mijn hart verborgen, opdat ik tegen U niet zondigen zou' (Ps. 119:11). Dit is wat van elk van ons wordt vereist: 'Ontvang toch de wet uit Zijn mond en leg Zijn redenen in uw hart' (Job 22:22). **Het zijn vooral de geboden, waarschuwingen en aansporingen die we ons eigen moeten maken en moeten koesteren; ze in gedachten houden, erover mediteren, er voor bidden en ze in praktijk brengen. De enige doeltreffende manier om te voorkomen dat een stuk grond wordt overwoekerd door onkruid, is het zaaien van goed zaad daarin:** 'Overwin het kwade door het goede' (Rom. 12:21). Dus hoe meer het woord van Christus rijkelijk in ons woont (Kol. 3:16), hoe minder ruimte er in ons hart en leven zal zijn voor het begaan van zonde.

Het is niet genoeg om alleen in te stemmen met de geloofwaardigheid van de Schrift, want zij dient met genegenheid ontvangen te worden. Het is onuitsprekelijk ernstig dat de Heilige Geest de reden voor afvalligheid zo weergeeft: '...daarvoor dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben...' (2 Thess. 2:10). 'Als het alleen gelegen is in de tong of in het verstand, om er slechts een zaak van praten en bespiegeling van te maken, dan zal het spoedig verdwenen zijn. Het zaad dat aan de oppervlakte ligt, wordt door de vogelen des hemels opgegeten. Verberg het daarom goed; laat het van het oor naar het verstand gaan en van het verstand naar het hart; laat het steeds verder doordringen. Slechts wanneer het in het hart de eerste plaats inneemt, ontvangen we het in liefde als het meer waard is dan onze grootste begeerte, zal het ons aankleven' (Thomas Manton).

Niets anders zal bewaren voor de besmetting van de wereld, verlossen van de verleidingen van de duivel en een zo doeltreffend middel tegen de zonde zijn als het Woord van God dat in liefde wordt ontvangen:

'De wet zijns Gods is in zijn hart; zijn gangen zullen niet slibberen' (Ps. 37:31). Zolang de waarheid in ons werkt, het gemoed beroert en we haar ook echt liefhebben, zullen we voor vallen bewaard worden. Toen Jozef werd verleid door de vrouw van Potifar, zei hij: 'Hoe zou ik dan dit een zo groot kwaad doen en zondigen tegen God?' (Gen. 39:9). **Het Woord was in zijn hart en daarom had het de overhand over zijn begeerten.** De onuitsprekelijke heiligheid en macht van God die zowel kan redden als vernietigen. Niemand van ons weet wanneer hij verleid kan worden, daarom is het nodig er op voorbereid te zijn. 'Wie onder ulieden neemt zulks ter ore? Wie merkt op en hoort, wat hierna zijn zal?' (Jes. 42:23). Ja, we moeten vooruitlopen op de toekomst en er tegen gesterkt zijn door het Woord op te slaan in ons hart voor de nood die aanstaande is.

7. Het is tot iemands geestelijk nut als het Woord hem er toe brengt het tegengestelde van de zonde te beoefenen.

'Want de zonde is de ongerechtigheid' (1 Joh. 3:4). God zegt: 'Gij zult', de zonde zegt: 'Ik zal niet'; God zegt: 'Gij zult niet', de zonde zegt: 'Ik zal.' Zo is de zonde opstand tegen God, de vastberadenheid om ons naar onze eigen weg te keren (Jes. 53:6). Daarom is de zonde een soort anarchie op geestelijk gebied en kan zij worden vergeleken met het zwaaien met een rode vlag in het aangezicht van God. Nu is onderwerping aan Hem het tegengestelde van zondigen tegen God, zoals onderwerping aan de wet het tegengestelde van wetteloosheid is. Zo is het wandelen op de weg der gehoorzaamheid het in praktijk brengen van het tegengestelde van de zonde. Ook dit is een hoofdfreden waarom de Schrift is gegeven: om de weg die God behaagt aan ons bekend te maken. De Schrift is niet alleen nuttig om te berispen en terecht te wijzen, maar ook voor het onderwijzen in gerechtigheid.

Hier hebben we dan nog een belangrijke regel waaraan we ons vaak zouden moeten toetsen. **Worden mijn gedachten gevormd, mijn hart beheerst en mijn weg en werk bepaald door het Woord van God?** Dit is wat de Heere eist: 'En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelfen met valse overlegging bedriegende' (Jak. 1:22). Dit is de wijze waarop dankbaarheid aan en liefde tot Christus moeten worden geuit: **'Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden'** (Joh. 14:15). Hier is Goddelijke hulp voor nodig. David bad: 'Doe mij treden op het pad Uwer geboden, want daarin heb ik lust' (Ps. 119:35). 'We hebben niet alleen licht nodig om onze weg te kennen, maar ook een hart om er in te wandelen. Leiding is nodig vanwege de blindheid van ons gemoed; en de krachtige stuwung van de genade is nodig om de zwakheid van ons hart. Het hebben van een zekere opvatting over bepaalde waarheden zal pas beantwoorden aan onze plicht als we ze ook omhelzen en najagen' (Manton). Let er op dat het gaat om 'het pad Uwer geboden': niet een zelfgekozen, maar een duidelijk aangegeven richting; geen openbare 'weg', maar een persoonlijk 'pad.'

Laten zowel schrijver als lezer zichzelf, als voor Gods aangezicht, eerlijk en ijverig beoordelen met de zeven zaken die hier zijn opgenoemd. Heeft uw bijbelstudie u nederiger of trotser gemaakt trots op de kennis die u heeft verworven? Is de achting van uw medemensen voor u toegenomen of heeft het u geleid tot het innemen van een lagere plaats voor God? Heeft het in u een grotere afschuw en walging gewerkt van het eigen ik of heeft het u meer zelfvoldaan gemaakt? Heeft het er toe geleid dat degenen met wie u omgaat of aan wie u misschien lesgeeft, zeggen: Ik zou willen dat ik uw kennis van de Bijbel bezat; of heeft het er toe geleid dat u bidt: Heere, geef mij het geloof, de genade, de heiligheid die Gij mijn vriend of leraar hebt geschonken? 'Bedenk deze dingen, wees hierin bezig, opdat uw toenemen openbaar zij in alles' (1 Tim. 4:15).

HOOFDSTUK 2 DE SCHRIFT EN GOD

De Heilige Schrift is geheel bovennatuurlijk. Zij is de openbaring van God.

'Al de Schrift is van God ingegeven' (2 Tim. 3:16). Het is niet slechts zo dat God het verstand van de mens veredelde, maar dat Hij hun gedachten richtte. Het is niet zo dat Hij slechts begrippen aan hen doorgaf, maar dat Hij hen precies de woorden ingaf die ze gebruikten. 'Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken' (2 Petr. 1:21). Elke menselijke 'theorie' die de woordelijke inspiratie ontkent is

een uitvinding van de satan en een aanval op de waarheid Gods. Het Goddelijk beeld is afgedrukt op elke bladzij. Geschriften die zo heilig, zo hemels en zo ontzagwekkend zijn, zouden niet door de mens voortgebracht kunnen zijn.

De Schrift maakt een bovennatuurlijke God bekend. Dat is misschien een afgezaagde opmerking, maar tegenwoordig is het nodig dat te zeggen. **De 'god' in wie veel belijdende christenen geloven, wordt steeds meer heidens.** De belangrijke plaats die 'sport' nu in het nationale leven inneemt, de buitensporige hang naar plezier, de afschaffing van het huiselijk leven en de onbeschaamde zedeloosheid van vrouwen, zijn zoveel symptomen van dezelfde ziekte die de val en de dood van het rijk van Babel, Perzië, Griekenland en Rome teweegbracht. **En het twintigste-eeuwse beeld van God dat wordt gekoesterd door de meerderheid van het volk in landen die in naam 'christelijk' zijn, benadert steeds meer het karakter dat wordt toegeschreven aan de goden uit de oudheid.** In een lijnrechte tegenstelling daaraan is de God van de Heilige Schrift bekleed met zulke volmaaktheden en eigenschappen dat geen menselijk verstand ze ooit zou hebben kunnen bedenken.

God kan alleen gekend worden door middel van een bovennatuurlijke openbaring van Zichzelf. Los van de Schrift is zelfs een theoretische kennis van Hem onmogelijk. Het is nog steeds waar dat 'de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid' (1 Kor. 1:21). Waar men voorbijgaat aan de Schrift, is God 'den onbekenden God' (Hand. 17:23). Maar er is nog meer nodig dan de Schrift voordat de ziel God kan kennen in een ware, persoonlijke en levendige weg. **Tegenwoordig lijkt dit door weinig mensen erkend te worden. De overheersende gewoonte is, aan te nemen dat kennis van God kan worden verkregen door het bestuderen van het Woord,** op de manier zoals kennis van scheikunde kan worden verkregen door het beheersen van boeken daarover. Misschien wel intellectuele kennis van God, maar geen geestelijke kennis. **Een bovennatuurlijke God kan alleen bovennatuurlijk gekend worden (dat wil zeggen, gekend in een weg die uitgaat boven hetgeen in de natuur kan worden verkregen), door een bovennatuurlijke openbaring van Zichzelf aan het hart.** 'Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus' (2 Kor. 4:6). De mens die bevoorrecht is geweest door deze bovennatuurlijke ondervinding, heeft geleerd: 'In Uw licht zien wij het licht' (Ps. 36:10).

God kan alleen gekend worden door een bovennatuurlijk vermogen. Christus maakte dit duidelijk toen Hij zei: 'Tenzij dat iemand wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien' (Joh. 3:3). **Wie niet wederom geboren is, heeft geen geestelijke kennis van God.** 'Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden' (1 Kor. 2:14). Water stijgt uit zichzelf nooit boven zijn eigen niveau. Zo is de natuurlijke mens niet in staat waar te nemen wat uitstijgt boven de natuur. 'En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God' (Joh. 17:3). Het eeuwige leven moet geschonken worden voordat de 'waarachtige God' gekend kan worden. In 1 Johannes 5:20 wordt dit duidelijk bevestigd: 'Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven, dat wij den Waarachtige kennen'. Ja, het verstand, een geestelijk verstand moet door herschepping gegeven worden voordat God in een geestelijke weg gekend kan worden. **Een bovennatuurlijke kennis van God brengt een bovennatuurlijke bevinding voort. Dit is iets waaraan grote aantallen kerkgangers geen deel hebben. Het meeste van de 'godsdienst' van vandaag bestaat uit het repareren van de 'oude Adam'.** Het is slechts een versieren van graven vol verrotting. Het is een uiterlijke vorm. Zelfs daar waar men een gezonde geloofsbelijdenis heeft, is er maar al te vaak sprake van dode orthodoxie. Hierover hoeven we ons ook niet te verwonderen. Het is altijd zo geweest. Het was ook zo toen Christus op aarde was. De Joden waren zeer orthodox. In die tijd waren ze niet in de ban van de afgodendienst. De tempel stond in Jeruzalem, de wet werd verklaard en Jehova werd aanbeden. En toch zei Christus tegen hen: 'Hij is waarachtig Die Mij gezonden heeft, Welken gij niet kent' (Joh. 7:28). 'Gij kent noch Mij, noch Mijn Vader; indien gij Mij kent, zo zoudt gij ook Mijn Vader kennen' (Joh. 8:19). 'Mijn Vader is het Die Mij eert, Welken gij zegt dat uw God is. En gij kent Hem niet, maar Ik ken Hem' (Joh. 8:54, 55). En let er goed op, dit wordt gezegd tot een volk dat de Schrift bezat, ijverig onderzocht en vereerde als het Woord van God! In theorie waren ze goed met God bekend, maar ze bezaten geen geestelijke kennis van Hem.

Zoals het in de Joodse wereld was, zo is het ook in het christendom. Zeer veel mensen die 'geloven' in de heilige Drieëenheid ontbreekt het volledig aan een bovennatuurlijke of geestelijke kennis van God. Hoe weten we dat zo zeker? Op deze manier: de aard van de vrucht openbaart de aard van de boom' die haar

draagt; de aard van het water maakt de aard van de fontein waaruit het vloeit, bekend. Een bovennatuurlijke kennis van God brengt een bovennatuurlijke ondervinding voort en een bovennatuurlijke ondervinding loopt uit op bovennatuurlijke vruchten. Dat wil zeggen, **door inwoning van God in het hart wordt een volledige ommekeer teweeggebracht. Daar wordt voortgebracht wat de natuur niet kan voortbrengen**, ja, er zelfs volledig mee in strijd is. En dit is merkbaar afwezig in het leven van misschien wel vijf en negentig van elke honderd die belijden een kind van God te zijn. Alles wat in het leven van de gemiddelde belijdende christen aanwezig is, kan worden verklaard op natuurlijke gronden. Maar in het ware kind van God is het geheel anders. Hij is in waarheid een wonder van genade; hij is 'een nieuw schepsel' in Christus Jezus (2 Kor. 5:17). Zijn ondervinding en zijn leven zijn bovennatuurlijk.

De bovennatuurlijke ondervinding van de christen is zichtbaar in zijn verhouding tot God. Omdat hij het leven van God heeft ontvangen en de 'Goddelijke natuur deelachtig' is geworden (2 Petr. 1:4), kan het niet anders of hij heeft God en het werk van God lief. Hij heeft lief wat God liefheeft en daarentegen haat hij wat God haat.

Deze bovennatuurlijke ondervinding wordt in Hem gewerkt door Gods Geest en dat door middel van Gods Woord. De Geest werkt nooit buiten het Woord om. Door dat Woord maakt Hij levend. Door dat Woord brengt Hij overtuiging van zonde voort. Door dat Woord heiligt Hij. Door dat Woord geeft Hij volle verzekering. Door dat Woord doet Hij de gelovige toenemen. Zo kan ieder van ons de mate waarin het lezen en bestuderen van de Schrift ons tot nut is, vaststellen door de uitwerking die het Woord, door de toepassing van de Heilige Geest, in ons voortbrengt.

Laten we nu ingaan op de details. Iemand die het ware geestelijke nut van de Schrift ervaart, heeft:

1. Een duidelijke erkenning van Gods eisen.

De grote tegenstelling tussen de Schepper en het schepsel is geweest of Hij of zij God zouden zijn, of Zijn of hun wijsheid het richtinggevend beginsel van hun daden zou zijn, of Zijn of hun wil het belangrijkste zou zijn. De val van de duivel werd teweeggebracht door zijn wrok tegen de onderwerping aan zijn Schepper: 'En ziedet in uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhogen, ...ik zal den Allerhoogste gelijk worden' (Jes. 14:13,14).

De leugen van de slang die onze eerste ouders lokte tot hun ondergang was: 'Gij zult als God wezen' (Gen. 3:5). En van die tijd af heeft de natuurlijke mens de gedachte in zijn hart gehad: 'Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust. Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen?' (Job 21:14,15). 'Onze lippen zijn onze! Wie is heer over ons?' (Ps. 12:5). 'Wij zijn heren, wij zullen niet meer tot U komen' (Jer. 2:31). De zonde heeft de mens van God vervreemd (Ef. 4:18). **Zijn hart is afkerig van Hem, zijn wil is tegengesteld aan Zijn wil, in zijn verstand ligt vijandschap tegen Hem.** Daarentegen betekent verlossing teruggebracht te worden tot God: 'Want Christus heeft ook ééns voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen' (1 Petr. 3:18). Dit is in wettige zin reeds gebeurd; de ondervinding ervan ligt in de vervulling. **Verlossing betekent verzoend te worden met God; en dat brengt met zich mee dat de overheersing van de zonde over ons wordt verbroken, de vijandschap in ons wordt gedood en het hart voor God wordt ingewonnen.** Dit is de ware bekering, het afbreken van alle afgoden, het afstand doen van de lege ijdelheden van een wereld vol bedrog en het verkrijgen van God als ons Deel, onze Koning en ons Alles in allen. Van de gemeente van Korinthe lezen we dat zij zichzelf eerst aan de Heere gaven (2 Kor. 8:5). De begeerte en het voornemen van hen die in waarheid zijn bekeerd is dat zij 'niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is' (2 Kor. 5:15).

Gods eisen worden nu erkend, Zijn rechtmatige heerschappij over ons wordt aanvaard en Hij wordt erkend als God. De bekeerden stellen zichzelf 'Gode als uit de doden levend geworden zijnde' en hun leden 'Gode tot wapenen der gerechtigheid' (Rom. 6:13). Dit is de eis die Hij aan ons stelt: om onze God te zijn en zo door ons gediend te worden; geheel en zonder reserve te zijn en te doen wat Hij maar van ons eist en ons aan Hem over te geven (zie Luk. 14:26, 27, 33). Het behoort tot God ons de wet te geven, voor te schrijven en te bepalen; het behoort tot ons als een dure plicht bestuurd en geregeerd te worden naar Zijn welbehagen.

Het erkennen van God als onze God betekent Hem de troon van ons hart te geven. Het houdt in te zeggen met de woorden van Jesaja: 'HEERE onze God, andere heren behalve U, hebben over ons geheerst; doch door U alleen gedenken wij Uws Naams' (Jes. 26:13). Het houdt in te verklaren met de psalmist, niet gehuicheld, maar oprecht: 'o God, Gij zijt mijn God, ik zoek U in den dageraad' (Ps. 63:2).

Nu is de Schrift tot ons nut naarmate dit onze ondervinding wordt. In de Schrift en daarin alleen, wordt de eis van God geopenbaard en bekrachtigd en in de mate waarin we duidelijker en vollediger zicht krijgen op Gods recht en ons daaraan overgeven, worden we ook werkelijk gezegend.

2. Een grotere vrees voor Gods majesteit.

'Laat de ganse aarde voor den HEERE vrezen; laat alle inwoners van de wereld voor Hem schrikken' (Ps. 33:8). **God staat zo hoog boven ons dat de gedachte aan Zijn majesteit ons zou moeten doen beven.** Zijn macht is zo groot dat het besef ervan ons zou moeten verschrikken. Hij is zo onuitsprekelijk heilig en Zijn afschuw van de zonde is zo oneindig dat alleen al de gedachte aan overtreden ons zou moeten vervullen met afgrijzen. 'God is grotelijks geducht in den raad der heiligen, en vreselijk boven allen, die rondom Hem zijn' (Ps. 89:8).

'De vreze des HEEREN is het beginsel der wijsheid' (Spr. 9:10) en 'wijsheid' is het goed gebruiken van 'wetenschap'. In die mate waarin God in waarheid wordt gekend, wil Hij dan ook gevreesd worden. Over de goddelozen staat geschreven: 'Er is geen vreze Gods voor hun ogen' (Rom. 3:18). Ze hebben geen besef van Zijn majesteit, ze bekommeren zich niet om Zijn gezag, ze hebben geen respect voor Zijn geboden en geen vrees dat Hij hen zal oordelen. Maar wat Zijn bondsvolk betreft, heeft God beloofd: 'En Ik zal Mijn vreze in hun hart geven, dat zij niet van Mij afwijken' (Jer. 32:40). Daarom beven zij voor Zijn Woord (Jes. 66:5) en wandelen zachtjes voor Zijn aangezicht. 'De vreze des HEEREN is te haten het kwade' (Spr. 8:13). En verder: 'Door de vreze des HEEREN wijkt men af van het kwade' (Spr. 16:6). De mens die leeft in de vreze Gods is zich ervan bewust dat 'de ogen des HEEREN zijn in alle plaatsen, beschouwende de kwaden en de goeden' (Spr. 15:3) en daarom is hij nauwgezet in zowel zijn persoonlijke als zijn openbare levenswandel. **De mens die wordt weerhouden van het begaan van bepaalde zonden omdat andere mensen hem in het oog houden en die niet aarzelt deze zonden te begaan als hij alleen is, is ontbloot van de vreze Gods.** Zo heeft ook de mens die let op zijn taalgebruik als christenen bij hem in de buurt zijn en dat op andere momenten niet doet, geen kennis aan de vreze Gods. Hij kent niet de ontzagwekkende bewustheid dat God hem te allen tijde ziet en hoort. De in waarheid wedergeboren ziel is bevreesd God ongehoorzaam te zijn en Hem te trotseren. Hij wil dat ook niet. Nee, zijn echte en diepste verlangen is Hem in alle dingen, op alle tijden en in alle plaatsen te behagen. Zijn vurig gebed is: 'Verenig mijn hart tot de vreze Uws Naams' (Ps.86:11).

Nu moet zelfs de gelovige onderwezen worden in de vreze des HEEREN (Ps. 34:12). En zoals altijd is het ook hierbij weer door de Schrift dat dit onderwijs ons wordt gegeven (Spr. 2:5). **Door de Schrift leren we dat Gods oog altijd op ons gevestigd is, dat Hij let op onze daden en onze beweegredenen door Hem worden gewogen.** Naarmate de Heilige Geest de Schrift meer aan onze harten gaat toepassen, slaan we steeds meer acht op dat gebod: 'Zijt te allen dage in de vreze des HEEREN' (Spr. 23:17). Evenals we zo met schrik worden vervuld door Gods ontzagwekkende majesteit, worden we ons ook bewust van de 'God des aanzien' (Gen. 16:13), en werken we onze zaligheid 'met vreze en beven' (Fil. 2:12). Zo is het lezen en bestuderen van de Bijbel werkelijk tot ons nut.

3. Een grotere eerbied voor Gods geboden.

De zonde is in de wereld gekomen doordat Adam Gods wet heeft overtreden en al zijn gevallen kinderen worden geboren naar zijn verdorven gelijkis (Gen. 5:3). 'De zonde is de ongerechtigheid' (1 Joh. 3:4). De zonde is een soort hoogverraad, geestelijke anarchie. Het is het verwerpen van de heerschappij van God, het afstand nemen van Zijn gezag en opstand tegen Zijn wil. **Zondigen is een weg van zelfbepaling.** Nu is zaligheid de verlossing van de zonde, van haar schuld, haar macht en haar straf. Dezelfde Geest Die overtuigt van de noodzaak van Gods genade, overtuigt ook van de noodzaak dat God over ons regeert. Gods belofte aan Zijn bondsvolk is: 'Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn' (Hebr. 8:10).

Een geest van gehoorzaamheid wordt gegeven aan elke wedergeboren ziel. Christus zegt: 'Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren' (Joh. 14:23). Dit is de toetssteen: **'En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zo wij Zijn geboden bewaren'** (1 Joh. 2:3). Niemand van ons bewaart ze volmaakt en toch zal elke echte christen begeren en er naar staan dat te doen. Hij zegt met Paulus: 'Want ik heb een vermaak in de wet Gods naar den inwendigen mens' (Rom. 7:22). Hij zegt met de psalmist: 'Ik heb verkoren den weg der waarheid' en 'Ik heb Uw getuigenissen genomen tot een eeuwige erve' (Ps. 119:30, 111). **En onderwijs dat Gods gezag aantast, dat geen aandacht schenkt aan Zijn geboden, dat bevestigt dat de christen in geen enkele zin onder de wet is, is van de duivel, hoe glad de tong van zijn menselijk instrument ook mag zijn.**

Christus heeft Zijn volk verlost van de vloek der wet, maar niet van de heerschappij der wet; Hij heeft hen gered van Gods toorn, maar niet van Zijn regering. 'En gij zult den Heere uw God liefhebben uit geheel uw hart' is nooit herroepen en dat zal ook nooit gebeuren. 1 Korinthe 9:21 geeft nadrukkelijk aan dat we 'voor Christus onder de wet' zijn. 'Die zegt dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf alzo wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft' (1 Joh. 2:6). En hoe wandelde Christus? In volmaakte gehoorzaamheid aan God; in volledige onderwerping aan Zijn wet, die Hij in gedachten, woorden en werken eerde en gehoorzaamde. Hij was niet gekomen om de wet te ontbinden, maar die te vervullen (Matth. 5:17). En onze liefde voor Hem wordt niet uitgedrukt door aangename gevoelens of mooie woorden, maar door het houden van Zijn geboden (Joh. 14:15) en de geboden van Christus zijn de geboden van God (vergelijk Ex. 20:6). Het vurige gebed van de ware christen is: 'Doe mij treden op het pad Uwer geboden, want daarin heb ik lust' (Ps. 119:35). Voor zover ons lezen en bestuderen van de Schrift door de toepassing van de Geest in ons een grotere liefde, dieper respect en een preciezer houden van Gods geboden voortbrengt, is het ook werkelijk tot ons nut.

4. Een groter vertrouwen in Gods algenoegzaamheid.

Het is zijn 'god' op wie of wat een mens het meest vertrouwt. Sommigen vertrouwen op gezondheid, anderen op rijkdom; sommigen vertrouwen op zichzelf, anderen op hun vrienden. Het kenmerk van alle onbekeerden is dat ze steunen op een vleselijke arm. Maar van degenen die door genade verkoren zijn, wordt het hart afgetrokken van alle steun van het schepsel, om te rusten in de levende God. Het volk van God zijn de kinderen des geloofs. De taal van hun hart is: 'Mijn God, op U vertrouw ik, laat mij niet beschaamd worden' (Ps. 25:2) en eveneens: 'Zie, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?' (Job 13:15). Ze vertrouwen er op dat God voor hen zal zorgen, hen zal beschermen en zegenen. **Ze zien op een onzienlijke Toevlucht, verlaten zich op een onzichtbare God en steunen op een verborgen Arm.**

Het is waar dat er tijden zijn wanneer hun geloof wankelt, maar hoewel ze vallen, worden ze niet geheel neergeworpen. Hoewel het niet de algemene ondervinding van hen allen is, geeft Psalm 56:12 toch wel aan hoe het met hun ziel gesteld is: 'Ik vertrouw op God, ik zal niet vrezen; wat zou mij de mens doen?' Hun vurig gebed is: 'Heere, vermeerder ons het geloof'. Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods' (Rom. 10:17). Als de Schrift zo wordt overdacht en haar beloften in het gemoed ontvangen, wordt het geloof versterkt, het vertrouwen op God vermeerderd en de verzekering van het geloof verdiept. Hierdoor kunnen we onderscheiden of ons bestuderen van de Bijbel ook tot ons nut is.

5. Een sterkere verheuging in Gods volmaaktheid.

In zijn 'god' verheugt een mens zich het meest. De arme wereldling zoekt bevrediging in wat hij najaagt, in genot en bezittingen. Hij ziet voorbij aan het Wezen en jaagt tevergeefs de schijn na. Maar de christen verheugt zich in de verwonderlijke volmaaktheid van God. **Het in waarheid erkennen van God als onze God betekent niet alleen zich te onderwerpen aan Zijn scepter, maar Hem meer lief te hebben dan de wereld, Zijn waarde te stellen boven alles en iedereen.** Het betekent met de psalmist persoonlijk te ondervinden dat 'al mijn fonteynen binnen u zijn' (Ps. 87:7). De verlostten hebben niet alleen een vreugde van God ontvangen die deze arme wereld niet kan schenken, maar zij 'roemen ook in God' (Rom. 5:11); en hiervan kent de arme wereldling niets. De taal van zo iemand is: 'De HEERE is mijn Deel' (Kl. 3:24).

Geestelijke oefeningen zijn ergerlijk voor het vlees. Maar de ware christen zegt: 'Het is mij goed nabij God te wezen' (Ps. 73:28). De vleselijke mens heeft veel verlangens en idealen; de wedergeboren ziel verklaart: 'Eén ding heb ik van den HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de lieflijkheid des HEEREN te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel' (Ps. 27:4). En waarom? Omdat het ware gevoel van het hart is: 'Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde!' (Ps. 73:25).

Ach, mijn lezer, als uw **hart nog niet is getrokken tot liefde en verheuging in God, dan is het nog steeds dood voor Hem.** De taal van de gelovigen is: 'Alhoewel de vijgeboom niet bloeien zal en geen vrucht aan den wijnstok zijn zal, dat het werk des olijfbooms liegen zal en de velden geen spijs voortbrengen; dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund in de stallingen wezen zal, zo zal ik nochtans in den HEERE van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in den God mijns heils' (Hab. 3:17, 18). Ach, dat is nu werkelijk een bovennatuurlijke ervaring! Ja, de christen kan zich verheugen als al zijn wereldse bezittingen van hem worden afgenomen (zie Hebr. 10:34). Als hij met een bloedende rug in de gevangenis ligt, kan hij nog Gode lofzangen zingen (zie Hand. 16:25). Zo is de Schrift werkelijk tot uw nut in die mate waarin u wordt bevrijd van het lege vermaak van de wereld, leert dat er buiten God geen zegen te

verkrijgen is, ontdekt dat Hij de Bron en het geheel van alle volmaaktheid is, en uw hart wordt getrokken tot Hem, uw verstand op Hem wordt gericht en uw ziel haar bevrediging en vreugde in Hem vindt.

6. Een grotere onderwerping aan Gods voorzienigheid.

Het is natuurlijk te murmureren als er dingen verkeerd gaan, het is bovennatuurlijk te zwijgen (Lev. 10:3). Het is natuurlijk teleurgesteld te zijn als er van onze plannen niets terechtkomt, het is bovennatuurlijk te buigen voor wat Hij beschikt. Het is natuurlijk onze eigen weg te willen gaan, het is bovennatuurlijk om te zeggen: 'Niet mijn wil, maar de Uwe geschiede'. Het is natuurlijk in opstand te komen als een geliefde door de dood van ons wordt weggenomen, het is bovennatuurlijk om van harte te zeggen: 'De HEERE heeft gegeven en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd!' (Job 1:21). Wanneer God in waarheid ons Deel wordt, leren we Zijn wijsheid te bewonderen en gaan we ook weten dat Hij in alle dingen goed doet. Zo wordt het hart in vrede bewaard omdat men op Hem vertrouwt (Jes. 26:3). Dit is dan weer een betrouwbare toetssteen: als uw studie van de Bijbel u leert dat Gods weg de beste weg is, als het u er toe brengt **zich geduldig te onderwerpen aan alles wat Hij beschikt**, als u in staat gesteld wordt over alle dingen te danken (Ef. 5:20), dan is het u werkelijk tot nut.

7. Een vuriger lofprijzing van Gods goedheid.

Lofprijzing is het uitstorten van een hart dat zijn bevrediging in God vindt. De taal van zo iemand is: 'Ik zal den HEERE loven te allen tijde; Zijn lof zal geduriglijk in mijn mond zijn' (Ps. 34:2). Wat heeft Gods volk toch overvloedige redenen om Hem te prijzen! De Heere heeft hen liefgehad met een eeuwige liefde, ze zijn gemaakt tot zonen en erfgenamen, alle dingen werken voor hen mede ten goede, al hun behoeften worden vervuld, ze zijn verzekerd van een eeuwige gelukzaligheid en daarom zouden de harpen van hun blijdschap nooit mogen zwijgen. Dat zal ook niet gebeuren zolang ze de gemeenschap smaken met Hem Die zeer lieflijk is. *Hoe meer we toenemen in de kennis van God, hoe meer we Hem zullen aanbidden.* Maar slechts wanneer het Woord rijk in ons woont, worden we vervuld met geestelijke liederen (Kol. 3:16) en zingen we de Heere met aangenaamheid in ons hart. Hoe meer onze zielen worden getrokken tot ware aanbidding, hoe meer we onze grote God blijken te danken en te loven, hoe duidelijker het bewijs is dat ons bestuderen van Zijn Woord ons tot nut is.

HOOFDSTUK 3 DE SCHRIFT EN CHRISTUS

De volgorde die we in deze serie aanhouden is die van de bevinding. Pas wanneer de mens volledig genoeg heeft van zichzelf, begint hij naar God te verlangen. Het gevallen schepsel, bedrogen door de satan, is met zichzelf ingenomen totdat zijn door de zonde verblinde ogen worden geopend om zichzelf te gaan zien. Eerst werkt de Heilige Geest een besef van onze onwetendheid, ijdelheid, armoede en verdorvenheid in ons, voordat Hij ons er toe brengt te zien en te erkennen dat in God alleen ware wijsheid, echte gelukzaligheid, volmaakte goedheid en onbevleete gerechtigheid te vinden zijn. We moeten bewust gemaakt worden van onze onvolkomenheden voordat we werkelijk de Goddelijke volmaaktheden kunnen begrijpen. Als de volmaaktheden van God worden overdacht, wordt de mens zich nog meer bewust van de oneindige afstand die hem scheidt van de Allerhoogste. Als hij iets leert van Gods klemmende aanspraken op hem en van zijn eigen totale onbekwaamheid daaraan te voldoen, dan is hij bereid het goede nieuws te horen en te verwelkomen dat een Ander volledig heeft voldaan aan die eisen, voor allen die worden geleid tot het geloof in Hem.

'Onderzoek de Schriften', zei de Heere Jezus, en Hij voegde er aan toe: 'want... die zijn het, die van Mij getuigen' (Joh. 5:39). **Ze getuigen van Hem als de enige Heiland voor omkomende zondaren, als de enige Middelaar tussen God en mensen, als de Enige door Wie er toegang tot de Vader is.** Ze getuigen van de wonderbaarlijke volmaaktheden van Zijn Persoon, de heerlijkheid van Zijn ambten en de toereikendheid van Zijn volbrachte werk. Buiten de Schrift kan Hij niet gekend worden. Alleen daarin wordt Hij geopenbaard. Als de Heilige Geest iets van Christus neemt en dat laat zien aan Zijn volk en aan hun ziel bekendmaakt, gebruikt Hij niets meer dan wat geschreven staat. Zo lang het waar is dat Christus de sleutel tot het verstaan van de Schrift is, is het ook waar dat we alleen in de Schrift de openbaring van de 'verborgenheid van Christus' vinden (Ef. 3:4).

Nu kan de mate waarin ons lezen en bestuderen van de Schrift tot ons nut is, worden vastgesteld door de mate waarin Christus van meer wezenlijk belang en dierbaarder wordt in ons hart. 'Opwassen in de genade' wordt omschreven als: 'kennis van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus' (2 Petr. 3:18); het tweede zinsdeel is niet slechts een toevoeging aan het eerste, maar is daarvan een verklaring. Christus te kennen (Fil. 3:10) was het grootste verlangen en oogmerk van de apostel Paulus, een verlangen en een oogmerk waarin hij alle andere belangen ondergeschikt maakte. Maar let goed op, de kennis waarvan in deze verzen wordt gesproken, is niet verstandelijk maar geestelijk, niet theoretisch maar bevindelijk, niet algemeen maar persoonlijk. **Het is een bovennatuurlijke kennis, die door de werking van de Heilige Geest wordt geschonken aan het wedergeboren hart, wanneer Hij die Schriftgedeelten die over Hem gaan, verklaart en aan ons toepast.** Nu is de kennis van Christus die de gezegende Geest door de Schrift aan de gelovige schenkt, hem op verschillende manieren tot nut, naar zijn verschillende standen, omstandigheden en behoeften. Van het brood dat God gaf aan het volk Israël tijdens hun omzwervingen door de woestijn, staat geschreven dat ze het 'verzamelden, de een veel en de ander weinig' (Ex. 16:17). Dat is ook waar in onze bevatting van Hem van Wie het manna een afschaduwing was. Er is in de heerlijke Persoon van Christus iets wat precies geschikt is voor elke toestand, omstandigheid en behoefte, zowel voor de tijd als voor de eeuwigheid; maar we zijn traag om dat te verstaan en nog trager om er naar te handelen. Er is een onuitputtelijke volheid in Christus (Joh. 1:16), die voor ons beschikbaar is om uit te putten en het beginsel dat de mate bepaalt waarin we worden 'gesterkt in de genade, die in Christus Jezus is' (2 Tim. 2:1), is: 'U geschiede naar uw geloof' (Matth. 9:29).

1. De Schrift is tot iemands nut als zij hem bekendmaakt dat hij Christus nodig heeft.

In zijn natuurlijke staat waant de mens zich zelfgenoegzaam. Het is wel waar dat hij een vage gewaarwording heeft dat niet alles in orde is tussen hem en God, maar toch heeft hij er geen moeite mee zichzelf ervan te overtuigen dat hij in staat is te doen wat Hem zal bevredigen. Dat ligt ten grondslag aan alle menselijke godsdienst, wat bij Kaïn is begonnen, in wiens 'weg' de massa nog steeds wandelt. **Vertel de vrome ijveraar: 'En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen' (Rom. 8:8), en hij is direct beledigd. Dring bij hem aan op het feit dat 'al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed' (Jes. 64:6), en zijn huichelachtige beschaafdheid maakt plaats voor boosheid.** Zo ging het toen Christus op aarde was. De meest godsdienstige mensen, de Joden, hadden er geen besef van dat zij verloren lagen en een almachtige Heiland dringend nodig hadden. 'Die gezond zijn hebben den medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn' (Matth. 9:12). Het is de bijzondere taak van de Heilige Geest, door Zijn toepassing van de Schrift, om zondaren te overtuigen van de wanhopige toestand waarin ze zich bevinden, om hen te doen zien dat hun staat zodanig is dat er 'van de voetzool af tot het hoofd toe' niets geheels in hen is, maar 'wonden en striemen en etterbuilen' (Jes. 1:6).

Wanneer de Geest ons overtuigt van onze zonden - onze ondankbaarheid tegenover God, ons murmureren tegen Hem, ons afwijken van Hem - wanneer Hij Gods eisen op ons hart bindt - Zijn recht op onze liefde, gehoorzaamheid en aanbidding - en al ons droevig falen om Hem toe te brengen wat Hem toekomt, dan gaan we erkennen dat Christus onze enige hoop is en dat, behalve wanneer we tot Hem onze toevlucht nemen, de rechtvaardige toorn van God zeker over ons zal komen.

Ook wordt dit niet beperkt tot de aanvankelijke ondervinding van wat bekering is. Hoe meer de Geest Zijn werk van genade in de wedergeboren ziel verdiept, hoe meer die mens zich bewust wordt van zijn vuilheid, zijn zondigheid en zijn armoede; hoe meer hij zijn behoefte aan dat dierbare, dierbare bloed van Christus dat reinigt van alle zonden ontdekt en leert waarderen. De Geest verheerlijkt Christus en een belangrijke manier waarop Hij dat doet is het steeds verder openen van de ogen van hen voor wie Hij is gestorven, om te gaan zien hoe passend Christus is voor zulke ellendige, vuile schepselen die de hel hebben verdiend. Ja, hoe meer ons lezen van de Schrift werkelijk tot ons nut wordt, hoe meer we onze behoefte aan Hem voelen.

2. De Schrift is tot iemands nut als Christus steeds meer werkelijkheid voor hem wordt.

De overgrote meerderheid van het volk Israël zag niet meer dan de buitenkant in de gebruiken en ceremoniën die God hen had gegeven, maar een wedergeboren overblijfsel had het voorrecht Christus Zelf te aanschouwen. 'Abraham heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zien zou', zei Christus (Joh. 8:56). Mozes achtte 'de versmaadheid van Christus meerderen rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte' (Hebr. 11:26). Zo is het in het christendom. Voor zeer velen is Christus slechts een naam, of op zijn best een historische figuur. Ze hebben geen persoonlijke omgang met Hem en ze verheugen zich niet in een

geestelijke gemeenschap met Hem. Mochten ze iemand in verrukking horen spreken over Zijn voortreffelijkheid, dan beschouwen ze hem als een dweper of fanatiekeling. Voor hen is Christus onwerkelijk, vaag en ontastbaar. Maar bij de echte christen ligt het geheel anders. De taal van zijn hart is: Ik heb Jezus' stem gehoord; Ik wil van niets anders weten; Ik heb Jezus' aangezicht gezien En zo is mijn ziel bevredigd.

Toch is zulk een heerlijk uitzicht niet de gelijkblijvende en onveranderlijke ondervinding van de gelovigen. Zoals wolken schuiven tussen de zon en de aarde, zo verstoren gebreken in onze levenswandel onze gemeenschap met Christus en dienen ze om het licht van Zijn aangezicht voor ons te verbergen. 'Die Mijn geboden heeft en dezelve bewaart, die is het die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben en Ik zal Mijzelf aan hem openbaren' (Joh. 14:21). Ja, aan de mens die door genade het pad der gehoorzaamheid bewandelt openbaart de Heere Jezus Zichzelf. En hoe vaker en hoe langer Hij Zich openbaart, hoe meer Hij werkelijkheid wordt voor de ziel, totdat we met Job kunnen zeggen: **'Met het gehoor des oors heb ik U gehoord, maar nu ziet U mijn oog'** (Job 42:5). Hoe meer Christus dan ook levende werkelijkheid voor mij wordt, hoe meer het Woord mij tot nut is.

3. De Schrift is tot iemands nut als hij verder ingeleid wordt in Christus' volmaaktheden.

Het is het besef van de noodzaak dat de ziel eerst tot Christus uitdrijft, maar het is het besef van Zijn uitnemendheid dat ons brengt tot het nalopen van Hem. **Hoe meer Christus voor ons werkelijkheid wordt, hoe meer we door Zijn volmaaktheden worden aangetrokken.** In het begin wordt Hij alleen als Heiland gezien, maar naarmate de Geest voortgaat om ons te laten zien wat van Christus is, gaan we ontdekken dat er op Zijn hoofd 'vele koninklijke hoeden' zijn (Openb. 19:12). Weleer werd gezegd: 'Men noemt Zijn Naam Wonderlijk' (Jes. 9:5). Zijn Naam is een aanduiding van alles wat Hij is, zoals de Schrift dat aangeeft. 'Wonderlijk' zijn Zijn ambten, in hun getal, verscheidenheid en toereikendheid. Hij is de Vriend Die sterker aankleeft dan een broer, om in alle tijden van nood te helpen. Hij is de grote Hogepriester, Die bewogen is met het gevoelen van onze zwakheden. Hij is de Advocaat bij de Vader, Die onze zaak bepleit als de satan ons beschuldigt.

Het is voor ons hard nodig bezet te zijn met Christus, om aan Zijn voeten te zitten zoals Maria en uit Zijn volheid te ontvangen. Dit zou ons grootste genoegen moeten zijn: 'Aanmerkt den Apostel en Hogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus' (Hebr. 3:1); het overpeinzen van de veelzijdige verhoudingen die Hij met ons onderhoudt, het mediteren over de vele beloften die Hij heeft gegeven, het stilstaan bij Zijn wonderbaarlijke en onveranderlijke liefde voor ons. Wanneer we dit doen, zullen we ons zo in de Heere verheugen dat alle luide stemmen van deze wereld hun bekoring voor ons verliezen. Ach, mijn lezer, kent u iets hiervan bij eigen ondervinding? Draagt Christus voor uw ziel de banier boven tien duizend? Heeft Hij uw hart ingenomen? **Is het uw grootste vreugde alleen met Hem bezet te zijn?** Als dat niet zo is, is uw lezen en bestuderen van de Bijbel u tot zeer weinig nut geweest.

4. De Schrift is tot iemands nut als Christus hem dierbaarder wordt.

Christus is alle ware gelovigen dierbaar (1 Petr. 2:7). Ze achten alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus hun Heere (Fil. 3:8). Voor hen is Zijn Naam een olie die uitgestort wordt (Hoogl. 1:3). Zoals de heerlijkheid van God die verscheen in de wonderlijke schoonheid van de tempel en in de wijsheid en pracht van Salomo, tempelgangers uit de verst gelegen gebieden tot hem trok, zo lokt de ongekende uitnemendheid van Christus die daardoor werd afgebeeld, het hart van Zijn volk met nog meer macht. De duivel weet dit heel goed en daarom is hij onophoudelijk bezig het verstand van hen die niet geloven, te verblinden, door tussen hen en Christus de verlokkingen van deze wereld te plaatsen. God staat hem ook toe de gelovige aan te vallen, maar er staat geschreven: 'Wederstaat den duivel, en hij zal van u vlieden' (Jak. 4:7). Wederstaat hem met een gericht en ernstig gebed en smeed de Geest uw genegenheid op Christus te richten.

Hoe meer we bezig zijn met de volmaaktheden van Christus, hoe meer we Hem liefhebben en aanbidden. **Het is een gebrek aan bevindelijke kennis van Hem dat ons hart zo koud tegenover Hem maakt.** Maar wanneer ware en dagelijkse gemeenschap wordt beoefend, zal de christen met de psalmist kunnen zeggen: 'Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde!' (Ps. 73:25). Dit is nu het wezen en de onderscheidenlijke aard van het ware christendom. Wettische ijveraars kunnen druk bezig zijn met het verdienen van 'de munte en de dille en den komijn', **ze kunnen zee en land rondgaan om iemand te bekeren en toch geen liefde voor God in Christus bezitten.** Het is het hart dat door God wordt

aangezien: 'Mijn zoon, geef Mij uw hart' (Spr. 23:26) is Zijn eis. Hoe dierbaarder Christus ons is, hoe meer behagen Hij in ons heeft.

5. De Schrift is tot iemands nut als zijn vertrouwen op Christus toeneemt.

Er is 'klein geloof' (Matth. 14:31) en 'groot geloof' (Matth. 8:10). Er is de 'volle verzekerdheid des geloofs' (Hebr. 10:22), en het vertrouwen op de Heere met het ganse hart (Spr. 3:5). Zoals er is het gaan 'van kracht tot kracht' (Ps. 84:8), zo lezen we ook over 'uit geloof tot geloof' (Rom. 1:17). Hoe sterker en standvastiger ons geloof, hoe meer de Heere Jezus geëerd wordt. Zelfs wanneer we de Evangeliën vluchtig doorlezen, wordt het duidelijk **dat niets de Heiland meer behaagde dan het vaste vertrouwen dat in Hem werd gesteld door het kleine aantal dat het echt van Hem verwachtte**. Hij leefde en wandelde Zelf door het geloof, en hoe meer we dat doen, hoe meer de leden gaan lijken op hun Hoofd. Er is bovenal één zaak om door een ernstig gebed op gericht te zijn en ijverig te zoeken: dat ons geloof mag toenemen. Paulus kon van de Thessalonicenzen zeggen dat hun geloof zeer sterk toenam.

Nu is er slechts vertrouwen op Christus mogelijk, wanneer Hij gekend wordt, en hoe meer Hij gekend wordt, hoe meer Hij vertrouwd wordt: 'En die Uw Naam kennen, zullen op U vertrouwen' (Ps. 9:11). Wanneer Christus steeds meer werkelijkheid wordt voor het hart, wanneer we steeds meer bezet raken met Zijn menigvuldige volmaaktheden en Hij ons steeds dierbaarder wordt, dan wordt het vertrouwen in Hem verdiept, totdat het vertrouwen op Hem even natuurlijk wordt als ademen. Het leven van een christen is een wandelen door het geloof (2 Kor. 5:7) en die uitdrukking wijst op een voortdurende vooruitgang, een toenemende verlossing van twijfel en vrees en een volle verzekerdheid dat Hij alles wat Hij heeft beloofd, ook zal volbrengen. Abraham is de vader van alle gelovigen en zo laat zijn levensgeschiedenis een illustratie zien van wat het betekent dat het vertrouwen op de Heere zich verdiept. In de eerste plaats keerde hij zich op Zijn woord alleen af van wat hem naar het vlees dierbaar was. In de tweede plaats ging hij voort in eenvoudige afhankelijkheid van Hem en woonde hij als een gast en vreemdeling in het land der belofte, hoewel hij daarvan nooit een stuk grond in bezit kreeg. In de derde plaats, toen hij in zijn ouderdom de belofte kreeg van een nakomeling, lette hij niet op de beletsels in de weg der vervulling, maar gaf in een sterk geloof God de eer. Tenslotte, toen hem werd opgedragen Izak te offeren, door wie de beloften vervuld zouden worden, overlegde hij 'dat God machtig was hem ook uit de doden te verwekken' (Hebr. 11:18). In de geschiedenis van Abraham wordt ons getoond hoe genade een boos hart vol ongelooft kan bedwingen, hoe de geest het lichaam kan overwinnen en hoe de bovennatuurlijke vruchten van, een door God gewerkt en onderhouden geloof kunnen worden voortgebracht door een mens van gelijke beweging als wij. Dit staat beschreven om ons te bemoedigen en te brengen tot het gebed dat het de Heere mag behagen in ons te werken wat Hij in en door de vader van alle gelovigen heeft gewerkt. Niets behaagt, eert en verheerlijkt Christus meer dan het zich in vertrouwen op Hem verlaten en Hem verwachten, en het kinderlijke geloof van hen die Hij alle reden heeft gegeven om met hun gehele hart op Hem te vertrouwen. **En er is geen sterker bewijs dat de Schrift tot ons nut is dan een toenemend geloof in Christus.**

6. De Schrift is tot iemands nut als zij een toenemende begeerte om Christus te behagen in hem voortbrengt.

Het eerste belangrijke feit dat christenen moeten beseffen is 'dat gij uws zelfs niet zijt, want gij zijt duur gekocht' (1 Kor. 6:19, 20). Voortaan is het zo dat ze 'niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is' (2 Kor. 5:15). Liefde verheugt zich in het behagen van haar voorwerp en hoe meer we in liefde tot Christus worden getrokken, hoe meer we zullen begeren Hem te eren door een leven in gehoorzaamheid aan Zijn geopenbaarde wil. 'Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren' (Joh. 14:23). Christus wordt niet het meest geëerd door blijde gevoelens of uitgesproken belijdenissen van toewijding, maar in het werkelijk aanvaarden van Zijn juk en het zich echt onderwerpen aan Zijn bevelen.

Bijzonder op dit punt kan de echtheid van ons belijden worden getoetst en bewezen. Kennen zij die geen poging doen Zijn wil te verstaan, geloof in Christus? **Wat een verachting van de koning als zijn onderdanen weigeren zijn bekendmakingen te lezen!** Waar er sprake is van geloof in Christus, zal er ook verheuging in Zijn geboden zijn en bedroefdheid wanneer ze door ons worden overtreden. Wanneer we Christus bedroeven, moeten we ook treuren over ons falen. Het is onmogelijk oprecht te geloven dat het mijn zonden waren die de Zoon van God brachten tot het vergieten van Zijn kostbaar bloed, als ik de zonden niet haat. Als Christus zuchtte onder de last van de zonde, zullen wij ook zuchten. En hoe oprechter dit zuchten is, hoe ernstiger we genade zoeken te verkrijgen om verlost te worden van alles wat onze gezegende Verlosser bedroeft, en kracht te ontvangen om alles te doen wat Hem behaagt.

7. De Schrift is tot iemands nut als zij in hem een verlangen naar de wederkomst van Christus werkt.

Liefde kan slechts bevredigd worden door het zien van haar voorwerp. Het is waar dat we Christus nu al door geloof aanschouwen, maar toch is dat 'door een spiegel in een duistere rede'. Maar bij Zijn komst zullen we Hem zien 'aangezicht tot aangezicht' (1 Kor. 13:12). Dan zullen Zijn eigen woorden vervuld worden: 'Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld' (Joh. 17:24). Alleen dit zal het verlangen van Zijn hart volledig vervullen en alleen dit zal ook het verlangen van hen die door Hem verlost zijn, vervullen. Dan pas is het: 'Om den arbeid Zijner ziel zal Hij het zien en verzadigd worden' (Jes. 53:11) en 'Maar ik zal Uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen, ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken' (Ps. 17:15).

Bij de wederkomst van Christus zullen we voor eeuwig met de zonde afrekenen. **De uitverkorenen zijn voorbestemd aan het beeld van Gods Zoon gelijk te worden en dat Goddelijke doel zal pas werkelijkheid worden wanneer Christus Zijn volk Zelf ontvangt.** 'Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is' (1 Joh. 3:2). Onze gemeenschap met Hem zal nooit meer verbroken worden en we zullen nooit meer zuchten en klagen over onze innerlijke verdorvenheid; we zullen nooit meer gekweld worden door ongeloof. Hij zal Zichzelf Zijn Kerk 'heerlijk voorstellen, een gemeente die geen vlek of rimpel heeft of iets dergelijks' (Ef. 5:27). Op dat moment wachten we met verlangen. We zien met liefde uit naar onze Verlosser. **Hoe meer we uitzien naar Hem Die komt, hoe meer we onze lampen in orde brengen, in een vurig verwachten van Zijn komst.** Des te meer leggen we getuigenis af van het nut dat onze kennis van het Woord ons geeft.

Laten zowel de lezer als de schrijver zich oprecht onderzoeken voor Gods aangezicht. Laten we ware antwoorden zoeken op deze vragen. Hebben we een sterker besef van onze behoefte aan Christus? Wordt Hij voor ons een meer heldere en levende werkelijkheid? Scheppen we steeds meer behagen in het bezig zijn met Zijn volmaaktheden? Wordt Christus Zelf ons dagelijks dierbaarder? Neemt ons geloof in Hem zo toe dat we ons in alles vol vertrouwen op Hem verlaten? Zoeken we werkelijk Hem te behagen tot in de kleinste dingen van ons leven? Zien we zo naar Hem uit dat we vervuld zouden worden met vreugde, als we zeker wisten dat Hij binnen vierentwintig uur zou komen? Moge de Heilige Geest ons hart met deze gerichte vragen doorzoeken!

HOOFDSTUK 4 DE SCHRIFT EN HET GEBED

Een christen zonder gebed is met zichzelf in tegenspraak. Evenals een doodgeboren kind dood is, is er in een belijdend gelovige die niet bidt, geen geestelijk leven. Het gebed is de adem van de nieuwe natuur in de gelovige, zoals het Woord van God zijn voedsel is. Toen de Heere de discipel in Damascus ervan wilde overtuigen dat Saulus van Tarsen werkelijk bekeerd was, zei Hij tot hem: 'Want zie, hij bidt' (Hand. 9:11). Bij veel gelegenheden had die farizeeër vol eigengerechtigheid zijn knieën voor God gebogen en zijn gebeden opgezegd, maar dit was de eerste keer dat hij werkelijk had gebeden. Dit belangrijke onderscheid moet in deze dagen van krachteloze vormen wel benadrukt worden (2 Tim. 3:5). Degenen die zich tevreden stellen met het vormelijk aanspreken van God, kennen Hem niet; want 'den Geest der genade en der gebeden' (Zach. 12:10) worden nooit gescheiden. **God houdt er in Zijn wedergeboren huisgezin geen zwiigende kinderen op na:** 'Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen?' (Luk. 18:7). Ja, 'roepen' tot Hem, niet slechts hun gebeden 'opzeggen.'

Maar verbaast het de lezer wanneer de schrijver verklaart dat zijn overtuiging steeds sterker wordt dat het eigen volk van de Heere waarschijnlijk meer zondigt in hun pogingen te bidden dan in elke andere zaak waarmee ze bezig zijn? Wat is er een huichelachtigheid waar echtheid zou moeten zijn! Wat een aanmatigende eisen, waar sprake zou moeten zijn van onderworpenheid! Wat een vormelijkheid, waar verbrokenheid van het hart zou moeten zijn! Hoe weinig voelen we ook echt de zonden die we belijden en hoe weinig gevoel is er dat we de genade die we zoeken zo dringend nodig hebben! En zelfs daar waar God een zekere mate van verlossing van deze afschuwelijke zonden geeft, hoeveel koudheid van het hart, hoeveel ongeloof, eigenzinnigheid en zelfvoldaanheid moeten we dan nog bewenen! **Zij die deze dingen in hun geweten niet gevoelen, zijn vreemdelingen van de geest van heiligheid.**

Nu behoort het Woord van God ons richtsnoer te zijn voor het gebed. Hoe vaak hebben we helaas onze eigen vleeselijke neigingen gemaakt tot regel voor ons gebed. De Heilige Schrift is ons gegeven 'opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust' (2 Tim. 3:17). Omdat het bidden in de Heilige Geest van ons wordt geëist, volgt daaruit dat onze gebeden behoren te zijn volgens de Schrift, aangezien Hij volledig de Auteur daarvan is. Er volgt eveneens uit dat naar de mate waarin het Woord van Christus 'rijkelijk' (Kol. 3:16) of spaarzaamelijk in ons woont, onze smeekbeden meer of minder in overeenstemming zullen zijn met het gevoel van de Geest, 'want uit den overvloed des harten spreekt de mond' (Matth. 12:34). **Naarmate we het Woord in ons hart een plaats geven en het onze inwendige mens reinigt, vormt en ordent, zullen onze gebeden aangenaam zijn voor Gods aangezicht.** Dan zullen we kunnen zeggen, zoals David in een ander verband: 'Wij geven het U uit Uw hand' (1 Kron. 29:14).

Zo zijn de reinheid en de kracht van ons gebedsleven ook aanwijzingen waarmee we de mate waarin ons lezen en bestuderen van de Schrift tot ons nut is, kunnen bepalen. Als ons bestuderen van de Bijbel ons, onder de zegen van de Geest, niet overtuigt van de zonde van het zonder gebed zijn en ons bekendmaakt welke plaats het gebed in ons dagelijks leven zou moeten hebben en ons werkelijk brengt tot het besteden van meer tijd in de aanspraak-plaats van de Allerhoogste; tenzij het ons leert hoe God ons gebed wil aannemen, hoe we ons Zijn beloften kunnen toeëigenen en daarop voor Hem pleiten, hoe we ons Zijn geboden moeten aantrekken en ze veranderen in gebeden, dan is het niet slechts zo dat de tijd die we besteed hebben aan het Woord heeft geleid tot weinig of geen verrijking van de ziel, maar **juist de kennis die we hebben verworven van de letter van het Woord zal op de jongste dag alleen maar bijdragen aan onze verdoemenis.** 'En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelf met valse overlegging bedriegende' (Jak. 1:22) is naast nog veel meer ook toe te passen als oproep tot gebed.

Laten we nu wijzen op zeven kenmerken.

1. De Schrift is tot ons nut als we worden gebracht tot het besef van het grote belang van het gebed.

Het valt werkelijk te vrezen dat veel hedendaagse lezers geen diepe overtuigingen hebben dat een duidelijk gebedsleven van zeer wezenlijk belang is voor het dagelijks wandelen en de gemeenschap met God, evenals voor verlossing van de macht van de inwonende zonde, de verleidingen van de wereld en de aanvallen van de satan. Als hun hart echt door een dergelijke overtuiging werd gegrepen, zouden ze dan niet veel meer tijd op hun knieën voor God doorbrengen? Het antwoord 'een menigte van plichten die moet worden uitgevoerd verdringt het gebed, hoewel zeer tegen mijn wil' is erger dan achteloosheid. Maar het feit blijft dat elk van ons tijd neemt voor alles wat we noodzakelijk achten. Wie heeft er ooit een drukker leven gehad dan onze Heiland? Wie vond er niettemin meer tijd voor gebed? Als we er in waarheid naar uitzien smekelingen en voorbidders te zijn voor Gods aangezicht en we alle beschikbare tijd gebruiken die we nu hebben, zal Hij het zo voor ons beschikken dat we meer tijd zullen hebben.

Het ontbreken van een positieve overtuiging van het grote belang van het gebed wordt duidelijk bewezen vanuit het gemeenschappelijk leven van belijdende christenen. God heeft duidelijk gezegd: 'Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden' (Matth. 21:13). **Let er op, niet 'het huis van preken en zingen', maar van gebed. Toch is zelfs in de overgrote meerderheid van de zogenaamde orthodoxe kerken de dienst van gebed een verwaarloosbaar onderdeel geworden.** Er zijn nog steeds evangelisatie-campagnes en bijbelstudie-conferenties, maar hoe zelden hoort men van het afzonderen van twee weken voor gebed! En hoeveel goeds brengen deze conferenties tot stand als het gebedsleven van de kerken niet wordt versterkt? Maar als Gods Geest met kracht toepast aan ons hart: 'Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt' (Mark. 14:38), 'Laat uw begeerten in alles door bidden en smeken, met dankzegging, bekend worden bij God' (Fil. 4:6), 'Houdt sterk aan in het gebed, en waakt in hetzelfde met dankzegging' (Kol. 4:2), dan is de Schrift tot ons nut.

2. De Schrift is tot ons nut als we gebracht worden tot het gevoel dat we niet weten hoe we moeten bidden.

'Want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort' (Rom. 8:26). Hoe bijzonder weinig belijdende christenen geloven dit ook echt! De gedachte die men er in het algemeen op na houdt is dat mensen goed genoeg weten waarvoor ze moeten bidden, maar ze zijn zondig en zorgeloos en bidden niet voor wat naar hun volle verzekerdheid hun plicht is. Maar een dergelijke opvatting is in tegenspraak met deze geïnspireerde uitspraak in Romeinen 8:26. We moeten er wel op letten dat deze voor het vlees vernederende verzekering niet gewoon van mensen in het algemeen wordt gegeven, maar van Gods

heiligen in het bijzonder, waarbij de apostel zichzelf zonder aarzeling rekende: 'Want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort'. Als het zo gesteld is met de wedergeborenen, hoeveel te meer moet het dan gelden voor de onwedergeborenen! Nu zegt het wel iets om te lezen en verstandelijk toe te stemmen wat er in dit vers staat, maar het is nog iets heel anders om daar bij ondervinding besef van te hebben, als het hart gebracht wordt tot het gevoelen dat wat God van ons eist Hij Zelf in en door ons moet werken.

*Vaak zeg ik mijn gebeden,
Maar bid ik nu ook ooit?
En past de begeerte van mijn hart
Wel bij de woorden die ik zeg?
Ik kan dan evenzo wel knielen
En bidden tot een god van steen,
Als tot de God Die leeft
Slechts bidden met wat lege woorden*

Het is al vele jaren geleden dat de schrijver deze regels leerde van zijn moeder - nu voor eeuwig bij de Heere - maar hun onderzoekende boodschap maakt nog steeds diepe indruk op hem.

Evenmin als de christen een wereld kan scheppen, kan hij bidden als de Heilige Geest hem daartoe niet Zelf in staat stelt. Dit moet ook zo zijn, want tot een echt gebed gevoelen we behoefte, in ons opgewekt door de Heilige Geest, zodat we God in de Naam van Christus vragen om hetgeen in overeenstemming is met Zijn heilige wil. 'En dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort' (1 Joh. 5:14). Maar het vragen van iets wat niet is naar Gods wil, is geen bidden, maar zich iets aanmatigen. Het is waar dat Gods geopenbaarde wil ons in Zijn Woord bekend wordt gemaakt, maar toch niet zoals een kookboek recepten en aanwijzingen bevat voor het klaarmaken van verschillende gerechten. De Schrift noemt vaak beginselen die voortdurende oefening van het hart vereisen en waarbij Goddelijke hulp nodig is om ons de toepassing daarvan op verschillende gevallen en omstandigheden te laten zien. Zo is dan de Schrift tot ons nut als we worden onderwezen in de diepe noodzaak van de uitroep 'Heere, leer ons bidden' (Luk. 11:1) en we eigenlijk worden gedwongen Hem te bedelen om de geest des gebeds.

3. De Schrift is tot ons nut als we ons bewust worden gemaakt van onze behoefte aan de hulp van de Geest.

In de eerste plaats, dat Hij onze werkelijke behoeften aan ons mag bekendmaken. Neem bijvoorbeeld onze tijdelijke nooddrift. Hoe vaak zitten we niet in moeilijkheden van buitenaf; zaken van buitenaf drukken zwaar op ons en we verlangen er naar verlost te worden van deze moeilijkheden en beproevingen. Hierbij zullen we toch zeker wel 'weten' waarvoor we moeten bidden. Nee, helemaal niet, verre van dat! De waarheid is dat we, ondanks ons natuurlijk verlangen naar verlichting, zo onwetend zijn, ons onderscheidingsvermogen zo verdoofd is dat we (zelfs daar waar er een geoefend geweten is) niet weten welke onderwerping naar Zijn welgevallen God kan eisen of hoe Hij deze beproevingen kan heiligen tot ons innerlijk welzijn. Daarom noemt God de gebeden van de meesten die zoeken naar verlichting van beproevingen van buitenaf, 'hуilen' en geen roepen tot Hem met het hart (zie Hos. 7:14). 'Want wie weet wat goed is voor den mens in dit leven?' (Pred. 6:12). Hemelse wijsheid is toch nodig om ons onze tijdelijke 'nooddrift' te leren, met het doel dit een gebedszaak te doen zijn naar de zin en mening van God.

Misschien moeten enkele woorden worden toegevoegd aan wat zojuist is gezegd. Naar de Schrift mag er gebeden worden om tijdelijke dingen (Matth. 6:11 enz.), maar met deze drievoudige beperking. Ten eerste, incidenteel en niet in de eerste plaats, want het zijn niet de dingen waarbij christenen voornamelijk betrokken zijn (Matth. 6:33). Het zijn hemelse en eeuwige dingen (Kol. 3:1) die eerst en vooral gezocht moeten worden, omdat hun belang en hun waarde veel groter is dan die van tijdelijke dingen. Ten tweede, ondergeschikt, als middel tot een doel. Wanneer we materiële zaken van God zoeken te verkrijgen, moet dat niet zijn om daarmee bevredigd te worden, maar als hulpmiddel om Hem meer te behagen. Ten derde, onderworpen, niet gebiedend, want dat zou zondige aanmatiging zijn. Bovendien **weten we niet of enige tijdelijke zegen werkelijk zou bijdragen aan ons hoogste goed en daarom moeten we het besluit aan God overlaten.**

We hebben zowel innerlijke als uiterlijke behoeften. Sommigen daarvan kunnen worden onderscheiden met het licht van het geweten, zoals de schuld en de verontreiniging van de zonde, zonden tegen licht en natuur en de letter van de wet. Niettemin is de kennis die we door middel van het geweten van onszelf hebben, zo duister en verward dat we, buiten de Geest, op geen enkele wijze in staat zijn de ware fontein

van reiniging te vinden. De zaken waarover de gelovigen in hun smeekbeden in de eerste plaats met God behoren te handelen zijn de innerlijke toestand en geestelijke gesteldheid van hun ziel. Zo was David niet tevreden met het bekennen van bij hem bekende overtredingen en van zijn erfzonde (Ps. 51:1-5) en ook niet met een erkenning dat niemand zijn zonden kon begrijpen, vanwaar hij begeerde gereinigd te worden van 'verborgen afdwalingen' (Ps. 19:13); maar hij smeekte God ook het verborgene van zijn hart te doorzoeken om te ontdekken wat in hem het verkeerde was (Ps. 139:23, 24), in de wetenschap dat God hoofdzakelijk lust heeft 'tot waarheid in het binnenste' (Ps. 51:8). Zo moeten we in het licht van 1 Korinthe 2:10-12 beslist de hulp van de Geest zoeken, om Gode aangenaam te kunnen bidden.

4. De Schrift is tot ons nut als de Geest ons onderwijst in het juiste oogmerk van het gebed.

God heeft de inzetting van het gebed ingesteld met tenminste een drieledig doel. Ten eerste, opdat de grote, drieënige God geëerd mag worden, want **het gebed is een daad van aanbidding, van eerbetoon; aan de Vader als de Gever, in de Naam van de Zoon, door Wie we alleen tot Hem kunnen naderen, door de opwekkende en besturende kracht van de Heilige Geest.** Ten tweede, om onze harten te verootmoedigen, want het gebed is ingesteld om ons tot de plaats van afhankelijkheid te brengen, om in ons een besef van onze hulpeloosheid te ontwikkelen, door te erkennen dat we zonder de Heere niets kunnen doen en dat we, voor alles wat we zijn en hebben, bedelaars zijn om Zijn barmhartigheid. Maar hoe weinig wordt dat door elk van ons beseft (als we het al beseffen), totdat de Geest ons onder Zijn hoede neemt, de hoogmoed van ons afneemt en God Zijn ware plaats in ons hart en onze gedachten geeft. Ten derde, als een middel of manier om voor onszelf de goede dingen waarom we vragen te verkrijgen.

Het is zeer te vrezen dat een van de hoofdedenen, waarom zoveel van onze gebeden onbeantwoord blijven, is, omdat we een verkeerd en onwaardig doel voor ogen hebben. Onze Heiland heeft gezegd: 'Bidt, en u zal gegeven worden' (Matth. 7:7), maar Jakobus benadrukt van sommigen: 'Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat gij het in uw wellusten doorbrengen zoudt' (Jak. 4:3). Het bidden voor wat dan ook en niet uitdrukkelijk met het oogmerk dat God heeft bedoeld, is 'kwalijk bidden' en daarom tevergeefs. Hoeveel vertrouwen we ook kunnen hebben in onze eigen wijsheid en rechtschapenheid, als we aan onszelf worden overgelaten zullen onze doelen nooit worden aangepast aan de wil van God. Tenzij de Geest het vlees binnen ons bedwingt, mengen onze eigen natuurlijke en zieke gevoelens zich met onze gebeden, en zo worden ze nutteloos gemaakt. 'Hetzij dan dat gijlieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods' (1 Kor. 10:31), en toch kan alleen de Geest ons in staat stellen al onze begeerten te onderwerpen aan Gods eer.

5. De Schrift is tot ons nut als we leren hoe we moeten pleiten op Gods beloften.

Het gebed moet in het geloof gedaan worden (Rom. 10:14), anders zal God het niet verhoren. Nu heeft het geloof betrekking op Gods beloften (Hebr. 4:1; Rom. 4:21); als we dan ook niet verstaan wat God belooft te zullen geven, kunnen we helemaal niet bidden. De beloften van God bevatten de zaak van het gebed en omschrijven de mate ervan. **We moeten bidden om wat God heeft beloofd, alles wat Hij heeft beloofd en niets anders.** 'De verborgen dingen zijn voor den HEERE onzen God' (Deut. 29:29), maar de bekendmaking van Zijn wil en de openbaring van Zijn genade zijn voor ons en zijn onze leefregel. Van alles wat we werkelijk nodig hebben, heeft God beloofd het te zullen geven, maar wel in een weg en met zulke beperkingen dat het ook goed en nuttig voor ons zal zijn. Zo hebben we ook alles nodig van wat God heeft beloofd, of zijn we er op de een of andere manier bij betrokken als leden van het verborgen lichaam van Christus. Vandaar, hoe beter we bekend zijn met de Goddelijke beloften en hoe meer we in staat worden gesteld de goedheid, genade en barmhartigheid te verstaan die daarin is bereid en voorgesteld, hoe beter we zijn toegerust voor gebed dat God aangenaam is.

Sommige van Gods beloften zijn eerder algemeen dan bijzonder; sommige zijn voorwaardelijk, andere onvoorwaardelijk; sommige worden vervuld in dit leven, andere in het toekomstige leven. We zijn zelf ook niet in staat te onderscheiden welke belofte het meest van toepassing is op ons persoonlijk geval en onze nood en behoefte van dat moment, of welke kan worden toegeëigend door het geloof om daarop rechtvaardig voor God te pleiten. Daarom wordt uitdrukkelijk tot ons gezegd: 'Want wie van de mensen weet hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is? Alzo weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods; opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn' (1 Kor. 2:11, 12). Mocht iemand antwoorden: Als er zoveel vereist is voor een Gode aangenaam gebed, als we niet op de juiste wijze tot God kunnen bidden met veel minder moeite dan u aangeeft, dan zullen er weinig zijn

die deze plicht lang volhouden, dan antwoorden wij dat iemand met dat bezwaar niet weet wat bidden is, noch bereid lijkt te zijn het te leren.

6. De Schrift is tot ons nut als we worden gebracht tot volledige onderwerping aan God.

Zoals al eerder is gesteld, is een van de doelen van God met het instellen van het gebed als een inzet, dat we zouden worden verootmoedigd. Dit wordt uiterlijk aangegeven wanneer we onze knieën voor de Heere buigen. Het gebed is een erkenning van onze hulpeloosheid en een opzien tot Hem van Wie al onze hulp komt. Het is een erkenning van de overvloed in Hem om elke behoefte van ons te vervullen. Het is een bekendmaking van onze 'begeerten' (Fil. 4:6) bij God; maar begeerten zijn heel wat anders dan eisen. 'De troon der genade is niet gevestigd om daar voor God uiting te komen geven aan onze gevoelens' (Wm. Gurnall). We moeten onze zaak voor God neerleggen, maar het voorschrijven hoe zij behandeld zal worden overlaten aan Zijn voortreffelijke wijsheid. We mogen God niets voorschrijven en ook kunnen we niets van Hem eisen, want we zijn bedelaars die afhankelijk zijn van Zijn genade alleen. Aan al ons bidden moeten we toevoegen: 'Doch niet gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt'.

Maar mag het geloof niet pleiten op Gods beloften en antwoord verwachten? Zeker, maar het moet Gods antwoord zijn. Paulus smeekte de Heere drie keer om de doorn in zijn vlees te verwijderen; in plaats daarvan gaf de Heere hem genade om het te verdragen (2 Kor. 12). Veel van Gods beloften zijn eerder zonder onderscheid dan persoonlijk. Hij heeft Zijn Kerk herders, leraars en evangelisten beloofd en toch hebben heel wat plaatselijke gezelschappen van Zijn gelovigen lang moeten kwijnen zonder hen. Sommige van Gods beloften zijn meer onbepaald en algemeen dan absoluut en universeel; zoals bijvoorbeeld Efeze 6:2, 3. God heeft Zichzelf niet gebonden aan het geven in klinkende munt of in natura, of aan het verlenen van precies die zaak waarom we vragen, hoewel we het vragen in het geloof. Bovendien behoudt Hij voor Zichzelf het recht de juiste tijd en het juiste ogenblik te bepalen om Zijn genade te schenken. 'Zoekt den HEERE, alle gij zachtmoedigen des lands... misschien zult gij verborgen worden in den dag van den toom des HEEREN' (Zef. 2:3). Gewoon omdat het 'misschien' Gods wil is mij een bepaalde tijdelijke zegen te verlenen, is het mijn plicht een beroep te doen op Hem en daarop te pleiten, maar wel met volledige onderwerping aan Zijn welbehagen voor de uitvoering ervan.

7. De Schrift is tot ons nut als het gebed tot ware en diepe vreugde wordt.

Elke morgen en elke avond slechts 'onze gebeden opzeggende' is een onaangename taak, een plicht die moet worden waargenomen en een zucht van opluchting oplevert als daaraan is voldaan. **Maar werkelijk bewust te komen voor het aangezicht van God, het heerlijke licht van Zijn aangezicht te aanschouwen, met Hem gemeenschap te oefenen aan de troon der genade, is een voorsmaak van de eeuwige zaligheid die ons in de hemel wacht.** De mens die met deze ondervinding gezegend is, zegt met de psalmist: 'Het is mij goed nabij God te wezen' (Ps. 73:28). Ja, goed voor het hart, want het wordt gekalmeerd; goed voor het geloof, want het wordt versterkt; goed voor de ziel, want zij wordt gezegend. **Het ontbreken van deze zielsgemeenschap met God is de diepste oorzaak van onze onbeantwoorde gebeden:** 'En verlustig u in den HEERE, zo zal Hij u geven de begeerten uws harten' (Ps. 37:4). Waardoor wordt, onder de zegen van de Geest, deze vreugde in het gebed voortgebracht en bevorderd? Ten eerste is het de vreugde van het hart in God als het Doel van het gebed en in het bijzonder het besef en de erkenning van God als onze Vader. Zo zei de Heere Jezus, toen de discipelen Hem vroegen hen te leren bidden: 'Gij dan bidt aldus: Onze Vader, Die in de hemelen zijt'. En verder: 'Zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader' (Gal. 4:6), waarbij een kinderlijke, heilige vreugde in God hoort, zoals kinderen dat hebben in hun ouders wanneer ze zich in liefde tot hen richten. Zo wordt ons ook in Efeze 2:18, ter versterking van ons geloof en vertroosting voor ons hart, gezegd: 'Want door Hem [Christus] hebben wij beiden den toegang door één Geest tot den Vader'. Welk een vrede, welk een verzekerdheid en welk een vrijheid geeft dit aan de ziel: de wetenschap dat we naderen tot onze Vader!

Ten tweede, vreugde in het gebed wordt bevorderd door het bevattingsvermogen van het hart en het gezicht van de ziel op God zoals Hij zit op de troon der genade - een gezicht of vooruitzicht, niet door vleselijke voorstelling, maar door geestelijke verlichting, want het is door het geloof dat we zien op Hem, 'als ziende den Onzienlijke' (Hebr. 11:27); het geloof, dat 'een vaste grond der dingen die men hoopt' is en zijn eigenlijke voorwerp duidelijk en gereed maakt voor hen die geloven. Zulk een gezicht van God op zulk een 'troon' kan de ziel alleen maar ontroeren. Daarom worden we aangespoord: 'Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden om geholpen te worden ter bekwaamere tijd' (Hebr. 4:16).

Ten derde, en genomen uit de zojuist aangehaalde tekst, worden vrijheid en vreugde in het gebed gestimuleerd door het bewustzijn dat God, door Jezus Christus, gewillig en bereid is genade en barmhartigheid te verlenen aan zondige smekelingen. Er is geen onwilligheid in Hem die we moeten overwinnen. **Hij is meer bereid te geven dan wij zijn te ontvangen.** Zo wordt Hij voorgesteld in Jesaja 30:18: 'En daarom zal de HEERE wachten, opdat Hij u genadig zij'. Ja, Hij ziet er naar uit dat men Hem zoekt; Hij wacht op het geloof dat Zijn bereidheid om te zegenen aangrijpt. Zijn oor is altijd open voor het roepen van de rechtvaardigen. 'Zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs' (Hebr. 10:22); 'laat uw begeerten in alles door bidden en smeken, met dankzegging, bekend worden bij God', en we zullen die vrede vinden, die alle verstand te boven gaat, en die onze harten en zinnen zal bewaren in Christus Jezus (Fil. 4:6, 7).

HOOFDSTUK 5 DE SCHRIFT EN GOEDE WERKEN

De waarheid Gods kan wel worden vergeleken bij een smal pad met aan elke kant een gevaarlijke en verderfelijke kloof: met andere woorden, het ligt tussen twee afgronden van zonde. De juistheid van dit beeld kan worden waargenomen in onze neiging om te zwaaien van het ene uiterste naar het andere. Alleen de Heilige Geest kan ons het evenwicht doen behouden; wanneer we daarin falen, **leidt dit onvermijdelijk tot een val in de zonde, want zonde is niet zozeer het ontkennen van de waarheid als wel de verdraaiing van de waarheid, het stellen van de ene kant tegenover de andere.**

In de geschiedenis van de theologie wordt dit feit plechtig en nadrukkelijk geïllustreerd. Eén generatie mannen heeft terecht ijverig gestreden voor die kant van de waarheid die in hun dagen het hardst nodig was. De volgende generatie, in plaats van daarin te wandelen en voort te gaan, voerde daarover een verstandelijke oorlog als het onderscheidingsteken van hun partij, en in hun verdediging van wat werd aangevallen, weigerden ze gewoonlijk te luisteren naar de evenwichtige waarheid waarop hun tegenstanders de nadruk legden; **het gevolg was dat ze hun gevoel voor verhoudingen verloren en wat ze geloofden benadrukten buiten haar schriftuurlijke verhoudingen.** Als gevolg daarvan wordt in de volgende generatie de ware dienstknecht van God opgeroepen bijna te negeren wat in zijn ogen zo waardevol was en dát te benadrukken wat ze bijna volledig uit het oog verloren hadden, als ze het al niet volledig ontkenden. 'Er is gezegd dat lichtstralen, of ze nu komen van de zon, een ster of een kaars, zich bewegen in volkomen rechte lijnen; nu zijn, tegenover Gods werken, onze werken zo minderwaardig, dat de meest vaste hand geen volkomen rechte lijn kan tekenen; ook is de mens met al zijn vaardigheid nooit in staat geweest een instrument uit te vinden dat dit kan, al lijkt het zo eenvoudig' (T. Guthrie, 1867). Of dit nu zo is of niet, het is wel zeker dat mannen die op zichzelf waren teruggeworpen, het altijd onmogelijk hebben gevonden de rechte lijn van de waarheid aan te houden tussen leerstukken die met elkaar in tegenspraak lijken te zijn: zoals de soevereiniteit van God en de verantwoordelijkheid van de mens; de verkiezing door genade en de algemene bekendmaking van het Evangelie; de rechtvaardiging door het geloof van Paulus en de rechtvaardiging door de werken van Jakobus. Waar men sterk de nadruk legde op de soevereiniteit van God, is maar al te vaak de verantwoordelijkheid van de mens genegeerd; en **waar men heeft vastgehouden aan onvoorwaardelijke verkiezing, is de ongebonden prediking van het Evangelie aan onbekeerde mensen losgelaten. Anderzijds, waar men aan de menselijke verantwoordelijkheid heeft vastgehouden en men de bediening van het Evangelie heeft volgehouden, is in het algemeen beknibbeld op de soevereiniteit van God en de waarheid van de verkiezing, of het is zelfs volledig genegeerd.**

Velen van onze lezers zijn getuigen geweest van voorbeelden die de waarheid illustreren van wat hierboven is gezegd, maar er zijn er weinig die lijken te beseffen dat precies dezelfde moeilijkheid wordt ondervonden wanneer men een poging doet de precieze verhouding tussen geloof en goede werken aan te tonen. Als, enerzijds, sommigen hebben gedwaald door aan de goede werken een plaats toe te schrijven die de Schrift niet rechtvaardigt, is het zeker dat, anderzijds, anderen de goede werken niet de plaats hebben gegeven die de Schrift er aan toekent. Als het aan de ene kant een ernstige dwaling is onze rechtvaardiging voor God toe te schrijven aan enige daad van ons, zijn aan de andere kant degenen die ontkennen dat goede werken noodzakelijk zijn om in de hemel te komen, even schuldig, wanneer ze alleen maar willen erkennen dat goede werken slechts bewijzen of vruchten van onze rechtvaardiging zijn. We zijn ons er goed van bewust

dat we ons nu, laten we zeggen, op dun ijs begeven **en ernstig risico lopen zelf van ketterij beschuldigd te worden; niettemin achten we het gepast Goddelijke hulp te zoeken in het worstelen met deze moeilijkheid en daarna de uitkomsten ervan aan God Zelf toe te vertrouwen.** In bepaalde kringen is er afbreuk gedaan aan de eisen van het geloof, hoewel ze niet helemaal worden ontkend, vanwege vurige ijver om de plaats van de goede werken te vergroten. In andere kringen, die de naam hebben dat ze orthodox zijn (en zij zijn het die we nu voornamelijk voor ogen hebben), **wordt aan de goede werken slechts zelden de juiste plaats toegekend, en veel te weinig worden belijdende christenen met apostolische ernst aangespoord ze te onderhouden.** Ongetwijfeld is dit soms te wijten aan de vrees voor onderwaardering van het geloof en voor het aanmoedigen van zondaren in de noodlottige dwaling meer te vertrouwen op hun eigen werken dan op de gerechtigheid van Christus. Maar een dergelijke vrees zou een prediker niet moeten verhinderen 'de volle raad Gods' te verkondigen. Als zijn thema het geloof in Christus is, als de Verlosser van verlorenen, laat hij die waarheid dan volledig uiteenzetten zonder enige aanpassing en aan deze genade de plaats geven die de apostel het gaf in zijn antwoord aan de stokbewaarder in Filippi (Hand. 16:31). Maar als zijn thema gaat over de goede werken, laat hij dan niet minder trouw zijn niets achter te houden van wat de Schrift daarover zegt; laat hij het Goddelijke bevel niet vergeten: 'Dit is een getrouw woord, en deze dingen wil ik dat gij ernstiglijk bevestigt, **opdat degenen die aan God geloven, zorg dragen om goede werken voor te staan'** (Tit. 3:8).

De zojuist aangehaalde tekst is de meest toepasselijke in deze dagen van oppervlakkigheid en slapheid, van een belijden zonder waarde en van ijdele grootspraak. De uitdrukking 'goede werken' is in het enkelvoud of meervoud niet minder dan dertig keer in het Nieuwe Testament te vinden; toch, vanwege de zeldzaamheid waarmee veel predikers, die beschouwd worden als gezond in het geloof, ze gebruiken, benadrukken en erover uitweiden, zouden veel van hun hoorders kunnen concluderen dat die woorden slechts een of twee keer in de hele Bijbel voorkomen. Terwijl hij tot de Joden sprak over een ander onderwerp, zei de Heere: 'Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheid de mens niet' (Mark. 10:9). **Nu heeft God in Efeze 2:8-10 twee zeer wezenlijke en heerlijke zaken samengevoegd die in ons hart en verstand nooit gescheiden zouden moeten zijn, en toch worden ze op de hedendaagse kansel zeer vaak gescheiden.** Wat wordt er vaak gepreekt vanuit de eerste twee van deze verzen, die zo duidelijk aangeven dat de zaligheid is uit genade door het geloof en niet uit de werken. Hoe zelden worden we er echter aan herinnerd dat de zin die begint met genade en geloof pas wordt afgemaakt in vers 10, waar ons wordt gezegd: 'Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen'.

We zijn deze reeks begonnen door er op te wijzen dat het Woord van God vanuit verschillende motieven ter hand genomen kan worden en gelezen kan worden met een verschillend doel, maar dat in 2 Timotheus 3:16, 17 wordt bekendgemaakt waarvoor de Schrift werkelijk 'nuttig' is, namelijk tot lering of onderwijs, tot wederlegging, tot verbetering en tot onderwijzing die in de rechtvaardigheid is en dit alles 'opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust'.

Laten we, nu we hebben stilgestaan bij de leer van de Schrift over God en Christus, haar wederlegging en verbetering van de zonde en haar onderwijs in verband met het gebed, nu overwegen hoe dit alles ons toerust tot 'alle goed werk'. Dit is weer een wezenlijk kenmerk waardoor een oprechte ziel, met de hulp van de Heilige Geest, kan vaststellen of het lezen en bestuderen van het Woord hem werkelijk tot nut is.

1. Het Woord is tot ons nut als we daardoor worden onderwezen in de juiste plaats van de goede werken.

"Veel mensen, in hun ijver om de rechtzinnigheid als systeem te ondersteunen, spreken over de verlossing door genade en geloof op een manier die de heiliging en een leven toegewijd aan God, onderwaardeert. Maar in de Heilige Schrift is daarvoor geen grond. Hetzelfde Evangelie dat de zaligheid bekendmaakt door de vrije genade van God, door het geloof in het bloed van Christus en in de sterkste bewoordingen verklaart dat zondaren gerechtvaardigd worden door de gerechtigheid van de Verlosser, die hen wordt toegerekend wanneer ze in Hem geloven, zonder te letten op de werken der wet, verzekert ons ook dat niemand zonder heiligmaking God zien zal; dat gelovigen worden gereinigd door het bloed der verzoening; dat hun harten worden gezuiverd door het geloof, dat door de liefde werkt en de wereld overwint; en dat de genade die verlossing tot alle mensen brengt, hen die het ontvangen leert zich te onthouden van goddeloosheid en wereldse lusten en matig, rechtvaardig en godvruchtig in deze tegenwoordige wereld te leven. Elke vrees dat de leer der genade zal lijden onder de meest krachtige inprenting van goede werken op een schriftuurlijke basis, verraadt een ontoereikende en zeer gebrekkige kennis van de Goddelijke waarheid en

elk geknoei met de Schrift met het doel hun getuigenis te stillen ten gunste van de vruchten der gerechtigheid, als absoluut noodzakelijk in de christen, is een verdraaiing en vervalsing met betrekking tot het Woord van God" (Alexander Carson).

Maar sommigen vragen welke kracht deze verordening of dit gebod van God tot goede werken heeft, als we ondanks dat, hoewel we niet ijverig ons best doen te gehoorzamen, toch gerechtvaardigd zullen worden door de toerekening van Christus' gerechtigheid en zo zonder goede werken verlost kunnen worden. Zulk een zinloos bezwaar komt voort uit totale onwetendheid over de tegenwoordige toestand en verhouding van de gelovige tot God. Te veronderstellen dat de harten van de wedergeborenen niet zozeer en zo doelmatig worden beïnvloed door het gezag en de geboden van God tot gehoorzaamheid, alsof ze waren gegeven tot hun rechtvaardiging, is voorbij te gaan aan wat het ware geloof is en wat de argumenten en motieven zijn waardoor de gedachten van christenen voornamelijk worden beïnvloed en beheerst. **Bovendien betekent het uit het oog te verliezen dat God een onscheidbaar verband heeft gelegd tussen onze rechtvaardigmaking en onze heiligmaking: de veronderstelling dat het een zonder het ander kan bestaan is het omverwerpen van het hele Evangelie.** De apostel behandelt dit bezwaar in Romeinen 6:1-3.

2. Het Woord is tot ons nut als we daardoor worden onderwezen in de absolute noodzakelijkheid van goede werken.

Al staat er geschreven: 'zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving' (Hebr. 9:22) en 'zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen' (Hebr. 11:6), het Woord der waarheid stelt ook: 'Jaagt den vrede na met allen, en de heiligmaking, zonder welke niemand den Heere zien zal' (Hebr. 12:14).

Het leven van de heiligen in de hemel is slechts de voltooiing en vervulling van het leven dat ze na de wedergeboorte op aarde leiden. Daartussen is geen verschil in soort, maar alleen in mate. 'Maar het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot den vollen dag toe' (Spr. 4:18). **Als er hier beneden geen sprake is geweest van wandelen met God zal er daarboven geen sprake zijn van wonen bij God. Als er in de tijd geen ware gemeenschap met Hem is geweest, zal er ook in de eeuwigheid geen gemeenschap met Hem zijn. De dood brengt voor het hart geen wezenlijke verandering teweeg.**

Het is waar dat de gelovige bij de dood de overblijfselen van de zonde voor eeuwig achter zich laat, maar dan wordt er geen nieuwe natuur geschonken. Als hij voor de dood geen haat tegen de zonde en liefde tot het heilige had, zal dat daarna zeker ook niet zo zijn.

Er is niemand die werkelijk begeert naar de hel te gaan, hoewel er wel erg weinig zijn die bereid zijn de brede weg te verlaten die onvermijdelijk daarheen leidt. Ze zouden allen wel naar de hemel willen, maar wie onder de menigte van belijdende christenen is werkelijk bereid en vastbesloten de nauwe weg te bewandelen die alleen daarheen leidt? Het is op dit punt dat we de precieze plaats kunnen onderscheiden die goede werken hebben in verband met de verlossing. Ze verdienen de verlossing niet en toch zijn ze er niet van te scheiden. Ze verschaffen geen recht op de hemel en toch zijn ze onder de middelen die God heeft aangewezen om Zijn volk daar te doen komen. In geen enkele zin zijn goede werken de verwervende oorzaak voor het eeuwige leven, maar ze zijn een deel van de middelen (zoals ook het werk van de Geest in ons en berouw, geloof en gehoorzaamheid door ons) die daartoe leiden. God heeft de weg aangewezen waarin we moeten wandelen om te kunnen komen tot de erfenis die Christus voor ons heeft gekocht. Alleen een leven in dagelijkse gehoorzaamheid aan God geeft werkelijk toegang tot de genieting van wat Christus voor Zijn volk heeft gekocht - toegang door het geloof, toegang bij de dood of Zijn wederkomst in volle werkelijkheid.

3. Het Woord is tot ons nut als we daardoor worden onderwezen in het doel van goede werken.

Dit wordt duidelijk bekendgemaakt in Mattheüs 5:16: 'Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.' Het is onze aandacht waard dat dit de eerste keer is dat de uitdrukking voorkomt en zoals vaak het geval is, maakt de eerste keer dat iets in de Schrift wordt genoemd, het daaropvolgende kader en gebruik ervan bekend. Hier vernemen we dat **de discipelen van Christus hun christelijk belijden moeten bekrachtigen door het stille, maar wel sprekende getuigenis van hun leven (want 'licht' maakt geen lawaai bij het 'schijnen'), zodat mensen hun goede werken kunnen zien (en niet hun pochen daarop horen) en opdat hun Vader in de hemel verheerlijkt mag worden. Hierin ligt dan hun fundamentele doel: tot eer van God.**

Aangezien de inhoud van Mattheüs 5:16 zo algemeen wordt misverstaan en verdraaid, voegen we daaraan nog een gedachte toe. Al te gewoonlijk worden 'goede werken' verward met het 'licht' zelf en toch zijn ze

geheel onderscheiden, hoewel ze onafscheidelijk aan elkaar verbonden zijn. Het 'licht' is ons getuigenis voor Christus, maar welke waarde heeft dit als het leven zelf niet als voorbeeld dient? **De 'goede werken' zijn niet bedoeld om de aandacht op onszelf te vestigen, maar op Hem Die ze in ons heeft gewerkt. Ze moeten van zodanige aard en kwaliteit zijn dat zelfs de goddelozen zullen weten dat ze voortkomen uit een hogere bron dan de gevallen menselijke natuur.** Bovennatuurlijke vrucht vereist een bovennatuurlijke wortel en wanneer dit wordt erkend, wordt de Landman daardoor verheerlijkt.

Even belangrijk is de laatste verwijzing naar 'goede werken' in de Schrift: 'En houdt uw wandel eerlijk onder de heidenen; opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken als van kwaaddoeners, zij uit de goede werken die zij in u zien, God verheerlijken mogen in den dag der bezoeking' (1 Petr. 2:12). Zo benadrukken zowel de eerste als de laatste toespelings hun doel: **het verheerlijken van God vanwege Zijn werken door Zijn volk in deze wereld.**

4. Het Woord is tot ons nut als we daardoor worden onderwezen in de ware aard van goede werken.

Dit is iets waarvan onwedergeboren mensen totaal onkundig zijn. Omdat ze slechts oordelen naar de buitenkant en zaken slechts met menselijke maatstaven beoordelen, zijn ze totaal onbekwaam te bepalen welke werken door God goed worden geacht en welke niet. **In de veronderstelling dat God ook wel zal goedkeuren wat mensen beschouwen als goede werken, blijven ze in de duisternis van hun door de zonde verblinde verstand;** niemand kan hen ook overtuigen van hun dwaling, totdat de Heilige Geest hen levend maakt in de vernieuwing van hun leven en hen brengt uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht. Dan zal blijken dat alleen de werken die gedaan zijn in gehoorzaamheid aan de wil van God (Rom. 6:16), vanuit een beginsel van liefde tot Hem (Hebr. 10:24), in de Naam van Christus (Kol. 3:17) en tot eer van God door Hem (1 Kor. 10:31) goede werken zijn.

De ware aard van 'goede werken' werd volmaakt aangetoond door het voorbeeld van de Heere Jezus. Alles wat Hij deed, werd gedaan in gehoorzaamheid aan Zijn Vader. Hij 'heeft Zichzelf niet behaagd' (Rom. 15:3), maar Hij volvoerde altijd de last van Degene Die Hem had gezonden (Joh. 6:38). Hij kon zeggen: 'Ik doe altijd wat Hem behaaglijk is' (Joh. 8:29). Er waren geen beperkingen aan de onderwerping van Christus aan de wil van Zijn Vader. Hij is gehoorzaam geworden 'tot den dood, ja, den dood des kruises' (Fil. 2:8). Zo kwam ook alles wat Hij deed voort uit liefde tot de Vader en liefde tot Zijn naaste. De liefde is de vervulling van de wet; **zonder liefde is het nakomen van de wet niet meer dan slaafse onderwerping en dat kan niet aanvaardbaar zijn voor Hem Die Liefde is.** Het bewijs dat alle gehoorzaamheid van Christus vloeide uit de liefde is te vinden in Zijn woorden: 'Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen' (Ps. 40:9). Zo had ook alles wat Christus deed de eer van de Vader op het oog: 'Vader, verheerlijk Uw Naam' (Joh. 12:28) maakte het doel bekend dat Hij voortdurend voor ogen had.

5. Het Woord is tot ons nut als we daardoor worden onderwezen in de ware bron van goede werken.

Onwedergeboren mensen zijn in staat werken te doen die in een natuurlijke en burgerlijke zin, hoewel niet in geestelijke zin, goed zijn. Ze kunnen die dingen doen die uiterlijk, voor wat betreft de zaak en de inhoud ervan, goed zijn, zoals het lezen van de Bijbel, het bijwonen van de bediening van het Woord, het geven van aalmoezen aan de armen; de drijfveer van zulke daden, **het ontbreken van een godvruchtige beweegreden, maakt hen echter tot een wegwerpelijk kleet voor het aangezicht van de driemaal heilige God.**

De onwedergeborenen hebben geen kracht werken op geestelijke wijze te verrichten en daarom staat er geschreven: 'Er is niemand die goed doet, er is ook niet tot één toe' (Rom. 3:12). Ze kunnen het ook niet: 'het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet' (Rom. 8:7). Vandaar dat zelfs het ploegen van de goddelozen zonde is (Spr. 21:4). Ook gelovigen zijn niet in staat uit zichzelf een goede gedachte te hebben of een goed werk te verrichten (2 Kor. 3:5). Het is God Die in hen werkt 'beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen' (Fil. 2:13).

Wanneer de Moorman zijn huid kan veranderen en een luipaard zijn vlekken, dan zullen zij die geleerd zijn kwaad te doen, ook goed kunnen doen (Jer. 13:23). Mensen kunnen evenmin verwachten 'een druif van doornen, of vijgen van distelen' te lezen, als goed fruit groeit op de akker van de onwedergeborene of goede werken door hem worden verricht. We moeten eerst worden 'geschapen in Christus Jezus' (Ef. 2:10), Zijn Geest moet in onze harten worden uitgezonden (Gal. 4:6) en Zijn genade moet worden geplant in onze harten (Ef. 4:7; 1 Kor. 15:10), voordat er enige bekwaamheid is tot goede werken. Zelfs dan nog kunnen we niets doen zonder Christus (Joh. 15:5). Vaak hebben we de wil te doen wat goed is, maar hoe we het moeten doen weten we niet (Rom. 7:18). Dit brengt ons op de knieën om God te bedelen ons te volmaken in alle goed werk, werkende in ons 'hetgeen voor Hem welbehaaglijk is door Jezus Christus' (Hebr. 13:21).

Zo worden we ontledigd van onze zelfgenoegzaamheid en gebracht tot het besef dat al onze fontein in God zijn (Ps. 87:7); en zo ontdekken we dat we alle dingen vermogen door Christus, Die ons kracht geeft (Fil. 4:13).

6. Het Woord is tot ons nut als we daardoor worden onderwezen in het grote belang van goede werken.

Om het zo kort mogelijk samen te vatten: 'goede werken' zijn van groot belang omdat God daardoor wordt verheerlijkt (Matth. 5:16), daardoor de mond van hen die kwalijk van ons spreken, wordt gesloten (1 Petr. 2:12) en we daardoor de echtheid van ons belijden van het geloof tonen (Jak. 2:14-17).

Het is zeer gepast dat we 'de leer van God, onzen Zaligmaker, in alles mogen versieren' (Tit. 2:10). **Niets bewijst meer eer aan Christus dan dat degenen die Zijn Naam dragen voortdurend leven in de weg en de geest van Christus, doordat Hij hen daartoe in staat stelt.** Het was niet zonder reden dat dezelfde Geest, Die de apostel zijn uitspraak over de komst van Christus in deze wereld om zondaren te verlossen, liet inleiden met 'Dit is een getrouw woord', enzovoort, hem ook bewoog te schrijven: 'Dit is een getrouw woord... dat degenen die aan God geloven, zorgdragen om goede werken voor te staan' (Tit. 3:8). Mochten we inderdaad maar 'ijverig in goede werken' zijn (Tit. 2:14).

7. Het Woord is tot ons nut als we daardoor worden onderwezen in de werkelijke reikwijdte van goede werken.

Dit is zo veelomvattend dat het vervullen van onze plichten in elke verhouding waarin God ons heeft geplaatst, daarbij is inbegrepen. Het is interessant en leerzaam te letten op het eerste 'goede werk', als zodanig beschreven in de Heilige Schrift, namelijk het zalven van de Heiland door Maria te Bethanië (Matth. 26:10; Mark. 14:6). Ongevoelig voor zowel de beschuldiging als de eer van mensen, met haar ogen alleen geslagen op Hem, Die de banier draagt boven tienduizend, goot ze haar zeer kostelijke zalf uit op Zijn hoofd. Een andere vrouw, Dorkas (Hand. 9:36), wordt ook genoemd als 'vol van goede werken'; **na aanbidding komt dienstbetoon, in het verheerlijken van God onder de mensen en het goed doen aan anderen.** 'Opdat gij moogt wandelen waardiglijk den Heere tot alle behaaglijkheid, in alle goede werken vrucht dragende' (Kol. 1:10). Van het opvoeden van kinderen, het herbergen van (geestelijke) vreemdelingen, het wassen van de voeten der heiligen (bijdragen tot hun tijdelijke welstand) en het hulp bieden aan de verdrukten (1 Tim. 5:10) wordt gesproken als 'goede werken'. Tenzij ons lezen en bestuderen van de Schrift ons maakt tot betere soldaten van Jezus Christus, betere burgers van het land waarin we verkeren, betere leden van ons aardse huis (aardiger, vriendelijker, minder zelfzuchtig) 'tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust', is het ons tot weinig of geen nut.

HOOFDSTUK 6 DE SCHRIFT EN GEHOORZAAMHEID

Alle belijdende christenen zijn het er over eens, in theorie tenminste, dat het de dure plicht is van hen die Zijn Naam dragen, om Christus in deze wereld te eren en te verheerlijken. Maar over de vraag hoe dit moet worden gedaan, wat Hij met dit doel van ons eist, is er veel verschil van mening. Velen veronderstellen dat het eren van Christus gewoon betekent dat men zich aansluit bij een 'kerk' en aan haar verscheidene activiteiten deelneemt en die steunt. Anderen denken dat het eren van Christus betekent over Hem tot anderen te spreken en ijverig bezig te zijn met 'persoonlijk werk.' Weer anderen lijken te denken dat het eren van Christus weinig meer betekent dan het geven van gulle financiële bijdragen aan Zijn zaak. Er zijn er dan ook weinig die beseffen dat Christus alleen wordt geëerd wanneer we heilig voor Hem leven en dat door te wandelen in onderwerping aan Zijn geopenbaarde wil. Er zijn er maar weinig die werkelijk geloven: 'Gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen' (1 Sam. 15:22).

We zijn helemaal geen christenen als we Christus Jezus de Heere niet hebben aangenomen (Kol. 2:6) en ons niet volledig aan Hem hebben overgegeven. We smeken u nauwkeurig over die uitspraak na te denken. De satan bedriegt er vandaag velen door hen te doen geloven dat ze zaligmakend vertrouwen op 'het volbrachte werk' van Christus, terwijl hun hart onveranderd blijft en het eigen ik hun leven nog beheerst. Luister naar Gods Woord: 'Het heil is verre van de goddelozen, want zij zoeken Uw inzettingen niet' (Ps. 119:155). Zoekt u werkelijk Zijn inzettingen? Onderzoek u ijverig Zijn Woord om te weten te komen wat Hij heeft bevolen? 'Die daar zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is de waarheid niet' (1 Joh. 2:4). Wat zou nog duidelijker dan dat kunnen zijn?

'En wat noemt gij Mij Heere, Heere, en doet niet hetgeen Ik zeg?' (Luk. 6:46). Christus eist gehoorzaamheid aan de Heere in het leven, niet slechts gloedvolle woorden met de lippen gesproken. Welk een onderzoekend en ernstig woord staat er in Jakobus 1:22: 'En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelfen met valse overlegging bedriegende!' Er zijn veel 'hoorders' van het Woord, regelmatige hoorders, eerbiedige hoorders, geïnteresseerde hoorders; maar helaas, wat ze horen is niet in hun leven opgenomen: het is geen regel op hun weg. En God zegt dat zij die geen daders van het Woord zijn, zichzelf bedriegen!

Wat zijn er tegenwoordig helaas veel van zulke mensen in het christendom! Het zijn geen echte huichelaars, maar ze worden misleid. Ze veronderstellen dat zij verlost zijn, omdat ze zo zuiver zijn wat betreft de verlossing door genade alleen. Ze veronderstellen dat ze zijn toegenomen in de genade, omdat ze zitten onder de bediening van een man die de Bijbel voor hen tot een nieuw boek heeft gemaakt. Ze veronderstellen dat ze meer geestelijk zijn geworden, omdat hun bijbelkennis is toegenomen. Ze veronderstellen dat alleen al het luisteren naar een dienaar van God of het lezen van zijn geschriften voeding door het Woord is. Dat is niet zo! We voeden ons slechts met het Woord wanneer we hetgeen we horen of lezen persoonlijk toepassen, het herkauwen en het opnemen in ons leven. Daar waar geen toenemende overeenkomst van hart en leven met het Woord van God is, zal de toegenomen kennis de verdoemenis des te zwaarder maken. 'En die dienstknecht, welke geweten heeft den wil zijns heren, en zich niet bereid noch naar zijn wil gedaan heeft, die zal met vele slagen geslagen worden' (Luk. 12:47).

'Altijd leren, en nimmermeer tot kennis der waarheid kunnen komen' (2 Tim. 3:7). Dit is een van de voornaamste kenmerken van de gevaarlijke tijd waarin we nu leven. Mensen horen de ene prediker na de andere, wonen deze conferentie en die conferentie bij, lezen boek na boek over bijbelse onderwerpen en komen toch nooit tot een wezenlijke en praktische kennis van de waarheid, zodat ze ook geen indruk krijgen van haar kracht en werkzaamheid in de ziel. **Er is zoiets als geestelijke gezwollenheid en zeer velen lijden daaraan. Hoe meer ze horen, hoe meer ze willen horen: preken en toespraken drinken ze gretig in, maar hun leven blijft onveranderd.** Ze zijn opgeblazen met hun kennis en niet voor God in het stof vernederd. Het geloof van Gods uitverkorenen is 'de kennis der waarheid, die naar de godzaligheid is' (Tit. 1:1), maar hiervan is de overgrote meerderheid een vreemdeling.

God heeft ons niet alleen Zijn Woord gegeven met het doel ons te onderwijzen, maar ook met het doel ons te leiden: om bekend te maken wat Hij van ons eist dat we zullen doen. Het eerste dat we nodig hebben is een heldere en duidelijke kennis van onze plicht; en het eerste dat God van ons eist is een gewetensvolle beoefening daarvan, die overeenkomt met onze kennis. 'Wat eist de HEERE van u, dan recht te doen en weldadigheid lief te hebben, en ootmoediglijk te wandelen met uw God?' (Micha 6:8). 'Van alles wat gehoord is, is het einde van de zaak: Vrees God en houd Zijn geboden, want dit betaamt allen mensen' (Pred. 12:13). De Heere Jezus bevestigde dat ook toen Hij zei: 'Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebied' (Joh. 15:14).

1. Het Woord is tot iemands nut wanneer hij Gods eisen aan hem ontdekt; Zijn onveranderlijke eisen, want Hij verandert niet.

Het is een grote en ernstige fout te veronderstellen dat in de huidige bedeling God Zijn eisen heeft verlaagd, want dat zou noodzakelijkerwijs inhouden dat Zijn voorgaande eis hard en onrechtvaardig was. Dat is niet zo! 'Alzo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed' (Rom. 7:12). De samenvatting van Gods eisen is: 'Zo zult gij den HEERE uw God liefhebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel en met al uw vermogen' (Deut. 6:5); en de Heere Jezus herhaalt dat in Mattheos 22:37. De apostel Paulus legde ook hierop de nadruk toen hij schreef: 'Indien iemand den Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking' (1 Kor. 16:22)

2. Het Woord is tot iemands nut wanneer hij ontdekt hoe geheel en hoe zondig hij heeft gefaald in het voldoen aan Gods eisen.

En laten we tot nut van iedereen die kan opkomen tegen de voorgaande alinea er op wijzen dat niemand kan zien welk een zondaar hij is, hoe oneindig veel hij te kort komt in het voldoen aan Gods norm, totdat hij duidelijk zicht krijgt op de verheven eisen van God aan hem! **Naarmate predikers Gods norm die Hij stelt voor elk mens verlagen, zullen ook hun hoorders een ontoereikende en verkeerde voorstelling krijgen van hun zondigheid en zullen ze hun behoefte aan een almachtige Verlosser des te minder opmerken.** Maar zodra een ziel werkelijk bemerkt wat Gods eisen aan hem zijn en hoe volledig en voortdurend hij is

tekortgeschoten om Hem het verschuldigde te betalen, erkent hij in welk een wanhopige situatie hij zich bevindt. De wet moet worden gepredikt voordat iemand gereed is voor het Evangelie.

3. Het Woord is tot iemands nut wanneer hij daaruit wordt onderwezen dat God, in Zijn oneindige genade, er in alle opzichten voor heeft gezorgd dat Zijn volk aan Zijn eigen eisen zal voldoen.

Ook op dit punt schiet veel van wat tegenwoordig wordt gepreekt, ernstig te kort. Er wordt gebracht wat men zou kunnen omschrijven als 'een half Evangelie', maar wat in werkelijkheid eigenlijk een verloochening van het ware Evangelie is. Christus wordt er wel bij gehaald, maar alleen als een soort aanvulling. Dat Christus plaatsvervangend heeft voldaan aan elke eis van God aan allen die in Hem geloven is een gezegende waarheid, maar het is slechts een deel van de waarheid. **De Heere Jezus heeft niet alleen plaatsvervangend aan de eisen van Gods rechtvaardigheid voor Zijn volk voldaan, maar Hij heeft er eveneens voor gezorgd dat zij er ook persoonlijk aan zullen voldoen. Christus heeft de Heilige Geest doen komen om in hen tot stand te brengen wat de Verlosser voor hen heeft bewerkt.**

Het grote en heerlijke wonder van de verlossing is dat de verlost worden wedergeboren. Een herscheppend werk wordt in hen gewerkt. Hun verstand wordt verlicht, hun hart wordt veranderd en hun wil wordt vernieuwd. Ze worden gemaakt tot nieuwe schepselen in Christus Jezus (2 Kor. 5:17). Zo geeft God dit wonder van genade aan: 'Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven' (Hebr. 8:10). Het hart wordt nu geneigd tot de wet van God: er is een gezindheid in het hart overgebracht die beantwoordt aan haar eisen; er is ook een oprechte begeerte haar te vervullen. En zo kan de levend gemaakte ziel zeggen: 'Mijn hart zegt tot U: Gij zegt: Zoek Mijn aangezicht; ik zoek Uw aangezicht, o HEERE' (Ps. 27:8).

Christus bewees niet alleen volmaakte gehoorzaamheid aan de wet voor de rechtvaardiging van Zijn gelovige volk, **maar Hij verdiende ook voor hen die gaven van Zijn Geest die van wezenlijk belang waren voor hun heiliging, en die alleen vleselijke schepsels kon veranderen en in staat stellen gehoorzaamheid aan God te bewijzen.** Hoewel Christus is gestorven voor de 'goddelozen' (Rom. 5:6), hoewel Hij hen als goddeloze aantreft (Rom. 4:5), wanneer Hij hen rechtvaardigt, toch laat Hij hen niet in die afschuwelijke toestand. Integendeel, Hij onderwijst hen op doeltreffende wijze door Zijn Geest om de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden te verzaken (Tit. 2:12). Zoals gewicht niet van een steen gescheiden kan worden, of hitte van een vuur, zo kan ook de rechtvaardigmaking niet van de heiligmaking worden gescheiden.

Wanneer God een zondaar werkelijk vergeving schenkt in de rechtszaal van zijn geweten, wordt onder het besef van die verbazingwekkende genade het hart gereinigd, het leven hersteld en de gehele mens geheiligd. Het is Christus, 'Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken' (Tit. 2:14). Zoals een stof en haar eigenschappen, een oorzaak en haar noodzakelijke gevolgen onlosmakelijk aan elkaar verbonden zijn, zo geldt dat ook voor een zaligmakend geloof en nauwgezette gehoorzaamheid aan God. Vandaar dat we ook lezen van 'de gehoorzaamheid des geloofs' (Rom. 16:26).

De Heere Jezus zei: 'Die Mijn geboden heeft en dezelve bewaart, die is het die Mij liefheeft' (Joh. 14:21).

In het Oude Testament, evenals in de Evangeliën en de Brieven **erkent God alleen degene die Zijn geboden houdt als iemand die Hem liefheeft.** Liefde is meer dan gevoel of emotie; het is een beginsel van daadkracht en het uit zich in meer dan honingzoete uitdrukkingen, namelijk door daden die het voorwerp van de liefde behagen. 'Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren' (1 Joh. 5:3).

Och, mijn lezer, **u bedriegt uzelf als u denkt dat u God liefheeft en toch niet het grote verlangen heeft, noch u werkelijk inspanning getroost om in gehoorzaamheid voor Hem te wandelen.**

Maar wat is gehoorzaamheid aan God? Het is veel meer dan het mechanisch uitvoeren van bepaalde plichten. Ik kan zijn opgevoed door christelijke ouders en door hen bepaalde morele gewoonten hebben geleerd, maar wanneer ik mij onthoud van het ijdel gebruik van de Naam van de Heere en niet schuldig ben aan diefstal, hoeft dat nog geen gehoorzaamheid aan het derde en achtste gebod te zijn. Verder is gehoorzaamheid aan God veel meer dan het zich aanpassen aan de levenswandel van Zijn volk. Ik kan verblijven in een huis waar men de sabbat nauwgezet onderhoudt, en uit respect voor hen, of omdat ik denk dat het een goede en wijze gedragslijn is om een van de zeven dagen te rusten, kan ik afzien van alle onnodig werk op die dag, en toch het vierde gebod totaal niet houden! Gehoorzaamheid is niet alleen onderwerping aan een uiterlijke wet, maar het is de overgave van mijn wil aan het gezag van een ander. **Zo is gehoorzaamheid aan God de hartelijke erkenning van Zijn heerschappij:** van Zijn recht te gebieden en

mijn plicht daaraan te voldoen. Het is de totale onderwerping van de ziel aan het gezegende juk van Christus. De gehoorzaamheid die God eist kan alleen voort komen uit een hart dat Hem liefheeft. 'En al wat gij doet, doet dat van harte als voor den Heere' (Kol. 3:23). Het is een slaafse gehoorzaamheid die ontstaat uit vrees voor straf. De gehoorzaamheid die men nakomt om gunsten van God te verwerven, is zelfzuchtig en vleeselijk. Maar *geestelijke en aangename gehoorzaamheid wordt met blijdschap bewezen*: het is het vrijwillige antwoord van het hart op en dankbaarheid voor de onverdiende zorg en liefde van God voor ons.

4. Het Woord is tot ons nut wanneer we niet alleen zien dat het onze dure plicht is God te gehoorzamen, maar wanneer in ons liefde voor Zijn geboden wordt gewerkt.

De mens wiens 'lust is in des HEEREN wet' (Ps. 1:2), is 'welgelukzalig.' En verder lezen we:

'Welgelukzalig is de man, die den HEERE vreest, die groten lust heeft in Zijn geboden' (Ps. 112:1). Het eerlijk onder ogen zien van de volgende vragen is werkelijk een toetssteen voor ons hart. Hecht ik werkelijk evenveel waarde aan Zijn 'geboden' als aan Zijn beloften? Zou dat niet zo moeten zijn? Zeker wel, want het een komt even zeker voort uit Zijn liefde als het ander. Het van harte voldoen aan de stem van Christus is de basis voor alle beoefening van heiligheid.

Hier zouden we opnieuw de lezer ernstig en liefdevol willen verzoeken nauwkeurig op dit detail te letten. Ieder mens die er van uit gaat dat hij verlost is en toch geen ware liefde tot Gods gebod kent, bedriegt zichzelf. De psalmist zegt: 'Hoe lief heb ik Uw wet!' (Ps. 119:97). En verder: 'Daarom heb ik Uw geboden lief, meer dan goud, ja meer dan het fijnste goud' (Ps. 119:127). Mocht iemand tegenwerpen dat dat onder het Oude Testament was, dan vragen wij: Wilt u daarmee zeggen dat de Heilige Geest een kleinere verandering voortbrengt in de harten van hen die Hij nu wederbaart, dan Hij eertijds deed? Door een gelovige in het Nieuwe Testament werd echter opgetekend: 'Want ik heb een vermaak in de wet Gods naar den inwendigen mens' (Rom. 7:22). En, mijn lezer, tenzij uw hart een vermaak heeft in de wet Gods, is er iets volledig mis met u; ja, het is zeer te vrezen dat u geestelijk dood bent.

5. Het Woord is tot iemands nut wanneer zijn hart en wil worden overgegeven aan al Gods geboden.

Gedeeltelijke gehoorzaamheid is helemaal geen gehoorzaamheid. Een geheiligd gemoed wijst af wat God heeft verboden en kiest voor de beoefening van alles wat Hij eist zonder enige uitzondering. Als ons gemoed zich niet aan God onderwerpt in al Zijn geboden, onderwerpen we ons ook niet aan Zijn gezag in alles wat Hij oplegt. Als we het niet eens zijn met onze plicht in haar volle omvang, vergissen we ons sterk als we ons inbeelden dat we wel lust hebben tot enig deel daarvan. Iemand die geen beginsel van heiligheid in zich heeft, kan toch afkerig zijn van vele ondeugden en graag vele deugden beoefenen, wanneer hij bemerkt dat het bij het eerste gaat om ongepaste daden en bij het laatste om op zichzelf gepaste daden, maar zijn afkeuring van ondeugd en goedkeuring van deugd komen niet voort uit enige neiging zich te onderwerpen aan de wil van God.

Ware geestelijke gehoorzaamheid is onpartijdig. Een vernieuwd hart kiest niet met zorg bepaalde geboden van God: de mens die dat doet, volbrengt niet de wil van God, maar die van zichzelf. Begaat u op dit punt geen fouten; als we niet oprecht begeren God in alle dingen te behagen, dan willen we dat ook niet in iets daarvan doen. Het eigen ik moet worden verloochend; niet slechts een aantal dingen waar men misschien naar hunkert, maar het eigen ik zelf! Het opzettelijk toelaten van elke met name bekende zonde is een overtreding van de gehele wet (Jak. 2:10, 11). 'Dan zou ik niet beschaamd worden, wanneer ik merken zou op al Uw geboden' (Ps. 119:6). De Heere Jezus zegt: 'Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebied' (Joh. 15:14); als ik Zijn vriend niet ben, moet ik Zijn vijand zijn, want er is geen andere mogelijkheid - zie Lukas 19:27.

6. Het Woord is tot ons nut wanneer de ziel wordt bewogen tot ernstig bidden om bekwaammakende genade.

In de wedergeboorte schenkt de Heilige Geest een natuur die geschikt is voor gehoorzaamheid naar het Woord. Het hart is door God ingewonnen. Er is nu een diep en oprecht verlangen Hem te behagen. Maar de nieuwe natuur bezit geen kracht in zichzelf en de oude natuur of 'het vlees' strijdt er tegen en ook de duivel komt er tegen op. Zo roept de christen uit: 'Het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet' (Rom. 7:18). Dit betekent niet dat hij een slaaf van de zonde is, zoals voor zijn bekering; maar het betekent dat hij niet weet hoe hij zijn geestelijk streven volledig moet verwezenlijken. Daarom bidt hij: 'Doe mij treden op het pad Uwer geboden, want daarin heb ik lust' (Ps. 119:35). En verder: 'Maak mijn voetstappen vast in Uw Woord, en laat geen ongerechtigheid over mij heersen' (Ps. 119:133).

Nu zouden we graag een vraag beantwoorden die de bovengenoemde uitspraken waarschijnlijk in het verstand van velen hebben opgeroepen: **Geeft u hiermee aan dat God in dit leven volmaakte gehoorzaamheid van ons eist? Wij antwoorden: Ja! God zal ons geen lagere norm stellen dan deze** (zie 1 Petr. 1:15). Voldoet de ware christen dan aan die norm? Ja en nee! Ja, in zijn hart, en het is het hart dat God aanziet (1 Sam. 16:7). In zijn hart heeft elk wedergeboren mens ware liefde tot Gods geboden en hij begeert oprecht ze allemaal volledig te houden. Het is alleen in deze zin dat de christen bij ondervinding 'volmaakt' is. Het woord 'volmaakt', zowel in het Oude Testament (Job 1:1 en Ps. 37:37) als in het Nieuwe Testament (Fil. 3:15), betekent 'oprecht', 'eerlijk', in tegenstelling tot 'huichelachtig'. 'HEERE, Gij hebt den wens der zachtmoedigen gehoord' (Ps. 10:17). De 'wensen' van de gelovige zijn de taal van zijn ziel, en de belofte is: 'Hij doet het welbehagen dergenen die Hem vrezen' (Ps. 145:19). **De wens van de gelovige is God in alle dingen te gehoorzamen, om geheel gelijkvormig te worden aan het beeld van Christus. Maar dit zal pas in de opstanding verwezenlijkt worden. Intussen aanvaardt God om Christus' wil genadig de wil in plaats van de daad** (1 Petr. 2:5). Hij kent ons hart en ziet in Zijn kind de echte liefde en de oprechte begeerte om al Zijn geboden te houden, en Hij aanvaardt het vurig verlangen en het hartelijk streven in plaats van de precieze daad (2 Kor. 8:12). Maar laat niemand die leeft in opzettelijke ongehoorzaamheid hieruit valse vrede halen en tot hun eigen ondergang verdraaien wat zojuist gezegd is tot troost van hen die van harte begerig zijn God te behagen in alle onderdelen van hun leven.

Als iemand vraagt: Hoe kan ik weten dat mijn 'wensen' werkelijk die van een wedergeboren ziel zijn? dan antwoorden wij: **Zaligmakende genade is de mededeling aan het hart van een geneigdheid tot heilige daden, die tot gewoonte wordt.** De 'wensen' van de lezer moeten als volgt getoetst worden: Zijn ze er constant en bij de voortduur of slechts af en toe? Zijn ze oprecht en serieus, zodat u echt hongert en dorst naar de gerechtigheid (Matth. 5:6) en schreeuwt tot God (Ps. 42:2)? Zijn ze werkzaam en doeltreffend? Velen begeren aan de hel te ontsnappen en toch zijn hun begeerten niet sterk genoeg om hen te doen haten en zich af te keren van wat hen onvermijdelijk in de hel zal brengen, namelijk opzettelijk zondigen tegen God. Velen begeren naar de hemel te gaan, maar niet zodanig dat ze de 'nauwe weg' die alleen daarheen leidt, betreden en volgen. Ware geestelijke 'wensen' nemen de genademiddelen waar en ontzeggen zich geen moeite om ze tot werkelijkheid te maken, en gaan in biddend opzien voort te jagen naar het doelwit dat hen is voorgesteld.

7. Het Woord is tot ons nut wanneer we nu reeds de beloning der gehoorzaamheid genieten.

'De godzaligheid is tot alle dingen nut' (1 Tim. 4:8). Door gehoorzaamheid reinigen wij onze ziel (1 Petr. 1:22). Door de gehoorzaamheid verkrijgen we gehoor bij God (1 Joh. 3:22), evenals ongehoorzaamheid een belemmering is voor onze gebeden (Jes. 59:2; Jer. 5:25). Door gehoorzaamheid ontvangen we kostbare en vertrouwelijke openbaringen van Christus aan de ziel (Joh. 14:21). Wanneer we het pad der wijsheid (volledige onderwerping aan God) betreden, ontdekken we dat 'haar wegen zijn wegen der lieflijkheid, en al haar paden vrede' (Spr. 3:17). 'En Zijn geboden zijn niet zwaar' (1 Joh. 5:3) en 'in het houden van die is grote loon' (Ps. 19:12).

HOOFDSTUK 7 DE SCHRIFT EN DE WERELD

In het Nieuwe Testament staat er voor de christen heel wat geschreven over 'de wereld' en zijn houding daartegenover. Haar ware aard wordt duidelijk omschreven en de gelovige wordt er ernstig tegen gewaarschuwd. Gods heilig Woord is een licht uit de hemel, dat hier schijnt 'in een duistere plaats' (2 Petr. 1:19). Zijn Goddelijke stralen tonen dingen in hun ware gedaante en ze doordringen en onthullen het valse vernis en de valse glans waarin vele dingen zijn gehuld. Van die wereld waaraan zoveel arbeid wordt besteed en zoveel geld wordt uitgegeven en die door haar verblinde slachtoffers zo zeer wordt geprezen en bewonderd, wordt verklaard dat zij 'de vijand van God' is; daarom is het Zijn kinderen verboden daaraan gelijkvormig te worden en hun genegenheid eraan te hechten.

Het gedeelte van ons onderwerp waarbij we nu zijn aangekomen, is beslist niet het minst belangrijke van hetgeen we begonnen zijn te overwegen, en de serieuze lezer zal er goed aan doen de genade van God te zoeken om zichzelf te beoordelen. Een van de aansporingen die God heeft gericht aan Zijn kinderen, luidt: 'En als nieuwgeboren kinderkens, zijt zeer begerig naar de redelijke onvervalste melk, opdat gij door

dezelve moogt opwassen' (1 Petr. 2:2), en het betaamt ieder van hen zich eerlijk en ijverig te onderzoeken om te weten te komen of dit met hem wel of niet het geval is. We mogen ook niet tevreden zijn met een toename van de verstandelijke kennis van de Schrift: we dienen ons het meest te bekommeren over onze werkelijke groei, onze persoonlijke ondervinding van gelijkvormigheid aan het beeld van Christus. En één punt waarop we onszelf kunnen toetsen, is:

Maakt mijn lezen en bestuderen van Gods Woord mij minder wereldgelijkvormig?

1. Het Woord is tot ons nut wanneer onze ogen worden geopend om de ware aard van de wereld te doorgronden.

Een dichter heeft geschreven: 'God is in de hemel - met de wereld is alles in orde'. Vanuit een bepaald gezichtspunt is dat zeker waar, maar vanuit een ander gezichtspunt is het totaal onjuist, want 'de gehele wereld ligt in het boze' (1 Joh. 5:19). Maar pas wanneer het hart op bovennatuurlijke wijze wordt verlicht door de Heilige Geest, krijgen we het vermogen te zien dat hetgeen onder mensen in hoge achting wordt gehouden, werkelijk 'een gruwel voor God' is (Luk. 16:15). Het is iets om heel dankbaar voor te zijn wanneer de ziel kan inzien dat de wereld een enorm stuk bedrog, een ondeugdelijke prul en een verachtelijk ding is, dat eens verbrand moet worden.

Laten we, voordat we verder gaan, die 'wereld' nader omschrijven die de christen niet mag liefhebben. Er zijn weinig woorden te vinden in de bladzijden van de Heilige Schrift die met grotere verscheidenheid in betekenis worden gebruikt dan dit. Toch zal het nauwkeurig letten op de context gewoonlijk de reikwijdte ervan bepalen. De 'wereld' is een systeem of een orde van dingen, in zichzelf compleet. Het indringen van een vreemd element wordt niet toegelaten en als dat toch gebeurt, wordt het snel aangepast of op de wereld afgestemd. De 'wereld' is de gevallen menselijke natuur, die in het menselijk geslacht uiting geeft aan zichzelf, en de structuur van de menselijke samenleving vormt in overeenstemming met haar eigen neigingen. Het is het georganiseerde koninkrijk van 'het bedenken des vleses', dat 'vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet' (Rom. 8:7). **Waar 'het bedenken des vleses' is, daar is ook 'de wereld', zodat wereldgelijkvormigheid de wereld zonder God is.**

2. Het Woord is tot ons nut wanneer we leren dat de wereld een vijand is om te weerstaan en te overwinnen.

'Strijd den goeden strijd des geloofs' (1 Tim. 6:12) wordt de christen bevolen, wat inhoudt dat men vijanden zal moeten bestrijden en overwinnen. Zoals de heilige Drieëenheid er is - de Vader, de Zoon en de Heilige Geest - zo is er ook een kwade drieëenheid - het vlees, de wereld en de duivel. Het kind van God wordt opgeroepen een dodelijk gevecht met hen aan te gaan; 'dodelijk', zeggen we, want ze zullen hem vernietigen of hij zal de overwinning over hen behalen. Prent het dan in uw geheugen, mijn lezer, dat de wereld een dodelijke vijand is, en als u haar niet in uw hart overwint, dan bent u geen kind van God, want er staat geschreven: 'Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld' (1 Joh. 5:4).

Uit vele redenen kunnen de volgende worden gegeven om aan te tonen waarom de wereld moet worden overwonnen. Ten eerste, zijn al haar aanlokkelijke dingen er op gericht de aandacht af te leiden en de liefde van de ziel te vervreemden van God. Het is noodzakelijkerwijs zo, want het is de gerichtheid van de dingen die men ziet om het hart af te leiden van de dingen die men niet ziet. Ten tweede, de geest van de wereld staat lijnrecht tegenover de Geest van Christus; daarom heeft de apostel geschreven: 'Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest Die uit God is' (1 Kor. 2:12). De Zoon van God is in de wereld gekomen, maar 'de wereld heeft Hem niet gekend' (Joh. 1:10); daarom hebben haar 'oversten' Hem gekruisigd (1 Kor. 2:8). Ten derde, haar zorgen en beslommingen staan vijandig tegenover een vroom en hemels leven. God eist van christenen, evenals van de rest van de mensheid, dat ze zes dagen per week werken; maar terwijl ze zo bezig zijn, moeten ze voortdurend op hun hoede zijn, om niet meer overheerst te worden door hebzuchtige belangen dan door het vervullen van hun plicht.

'Dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof' (1 Joh. 5:4). Niets anders dan een door God geschonken geloof kan de wereld overwinnen. Maar terwijl het hart in beslag genomen wordt door een onzichtbare, maar toch eeuwige werkelijkheid, wordt het verlost van de verderfelijke invloed van de dingen van deze wereld. De ogen des geloofs onderscheiden de zinnelijke dingen in hun ware gedaante en ze zien dat ze leeg en ijdel zijn en het niet waard zijn vergeleken te worden met de grote en heerlijke dingen van de eeuwigheid. Een doorleefd besef van de volmaaktheid en de tegenwoordigheid van God doet blijken dat de wereld minder dan niets is. Wanneer de christen ziet op de Goddelijke Verlosser Die gestorven is voor zijn zonden, Die leeft om voorspraak te zijn voor zijn volharding en Die over alle dingen heerst en regeert om zijn eeuwige verlossing, dan roept hij uit: 'Nevens U lust mij ook niets op de aarde!'

En hoe is het met u wanneer u deze regels leest? U kunt van harte instemmen met wat zojuist is gezegd in de laatste alinea, maar hoe staat het er werkelijk met u bij? Wordt u bekoord en geboeid door de dingen die door onbekeerden op zo'n hoge waarde worden geschat? Neem de wereldling die dingen af waarin hij zich verheugt en hij is ongelukkig: is dit bij u ook zo? Of zijn uw vreugde en bevrediging van dit moment te vinden in dingen die u nooit afgenomen kunnen worden? We smeken u deze vragen niet luchthartig op te nemen, maar ze ernstig voor Gods aangezicht te overwegen. Het oprechte antwoord daarop zal een aanwijzing zijn voor de werkelijke staat van uw ziel en zal aangeven of u zich nu wel of niet bedriegt wanneer u aanneemt dat u 'een nieuw schepsel in Christus Jezus' bent.

3. Het Woord is tot ons nut wanneer we leren dat Christus is gestorven om ons te verlossen van 'deze tegenwoordige boze wereld' (Gal. 1:4).

De Zoon van God kwam niet alleen om de eisen van de wet te 'vervullen' (Matth. 5:17), 'opdat Hij de werken des duivels verbreken zou' (1 Joh. 3:8), om ons te verlossen 'van den toekomenden toorn' (1 Thess. 1:10) en ons zalig te maken van onze zonden (Matth. 1:21), maar ook om ons te **bevrijden uit de dienstbaarheid van deze wereld**, om de ziel te verlossen van haar betoverende invloed. De afschaduwing daarvan was eertijds te vinden in Gods handelen met Israël. Ze waren slaven in Egypte en 'Egypte' is een type van de wereld. Ze bevonden zich in wrede dienstbaarheid en ze besteedden hun tijd aan het maken van tichelstenen voor Farao. Ze waren niet in staat zichzelf te verlossen. Maar Jehova maakte hen vrij door de kracht van Zijn macht en voerde hen uit de 'ijzeroven.' Zo doet ook Christus met de Zijnen. Hij verbreekt de macht die de wereld over hun hart heeft. Hij maakt hen ervan onafhankelijk, zodat ze niet zoeken naar haar gunst noch haar afkeurende blikken vrezen.

Christus gaf Zichzelf als offer voor de zonden van Zijn volk, zodat ze als gevolg daarvan verlost konden worden van de verdoemende kracht en de overheersende invloed van alles wat in deze tegenwoordige wereld slecht is: van de satan, die haar overste is; van de begeerten die daarin overheersen; van het ijdel gepraat van de mensen die ertoe behoren. En de Heilige Geest, Die in de heiligen woont, werkt in dit gezegende werk met Christus samen. Hij wendt hun gedachten en hun gehechtheid aan aardse dingen tot hemelse dingen. Door de werking van Zijn macht bevrijdt Hij hen van de ontmoedigende invloed die hen omringt en brengt hen in overeenstemming met de hemelse norm. En naarmate de christen in de genade toeneemt, herkent hij dit en handelt hij er naar. Hij zoekt nog meer verlost te worden van deze 'tegenwoordige boze wereld' en hij smeekt God hem daarvan geheel te verlossen. Wat hem eens bekoorde, doet hem nu walgen. Hij verlangt naar de tijd dat hij zal worden weggenomen uit die plaats waar Zijn gezegende Heere zo pijnlijk van Zijn eer beroofd wordt.

4. Het Woord is tot ons nut wanneer ons hart ervan bevrijd wordt.

'Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is' (1 Joh. 2:15). 'Wat de steen des aanstoots is voor de reiziger op de weg, wat het gewicht is voor de hardloper, wat de lijmstokjes zijn voor de vogel in zijn vlucht, dat is de liefde tot de wereld voor een christen in zijn levensgang - hij wordt er volledig door afgeleid, er in sterke mate door verleid, er met kracht van afgekeerd' (Nathaniel Hardy, 1660). **Het is de waarheid dat het oor doof is voor Goddelijk onderwijs totdat het hart gereinigd is van deze verdorvenheid.** Pas wanneer we worden opgetild boven de dingen van de tijd en het gevoel, kunnen we worden onderworpen aan de gehoorzaamheid aan God. De hemelse waarheid glijdt van een vleselijk gemoed af zoals water van een bolvormig lichaam.

De wereld heeft zich afgekeerd van Christus en hoewel Zijn Naam op vele plaatsen wordt beleden, wil de wereld toch niets met Hem te maken hebben. **Alle begeerten en bedoelingen van wereldlingen zijn voor de bevrediging van het eigen ik.** De doelen waarnaar ze streven, kunnen zeer wisselend zijn, door de overheersing van het eigen ik wordt alles onderworpen aan de bevrediging daarvan. Nu staan christenen in de wereld en ze kunnen er niet uit; ze moeten de tijd die hen door hun Heere is gegeven, daarin doorbrengen. Intussen moeten ze in hun levensonderhoud voorzien, hun gezin onderhouden en acht geven op hun aardse zaken. Maar het is hen verboden de wereld lief te hebben, alsof zij hen gelukkig zou kunnen maken. Hun 'schat' en 'deel' zijn ergens anders te vinden.

De wereld heeft aantrekkingskracht voor elke natuurlijke beweging in de gevallen mens. Zij bevat duizenden zaken die hem kunnen bekoren: ze trekken zijn aandacht, de aandacht brengt de begeerte en de liefde er voor teweeg en onmerkbaar maar zeker maken ze een steeds diepere indruk op zijn hart. Het heeft dezelfde fatale invloed op alle bevolkingsgroepen. Maar hoe aantrekkelijk en verleidelijk haar afwisselende zaken ook mogen zijn, alle doelen en genoegens van de wereld zijn bedoeld en er op gericht

de vreugde van dit leven alleen te bevorderen - daarom: 'Wat zou het den mens baten, zo hij de gehele wereld gewon, en zijner ziel schade leed?' De christen wordt onderwezen door de Geest, en doordat Hij Christus aan de ziel voorstelt, worden zijn gedachten afgeleid van de wereld. Evenals een klein kind een vuil ding gemakkelijk zal laten vallen als het iets mooiers krijgt aangeboden, zal het hart dat de gemeenschap met God kent, zeggen: 'Ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus mijn Heere... en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen' (Fil. 3:8).

5. Het Woord is tot ons nut wanneer we wandelen in afzondering van de wereld.

'Weet gij niet dat de vriendschap der wereld een vijandschap Gods is? Zo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld' (Jak. 4:4). Een vers als dit zou ons moeten doen beven en brengen tot grondig onderzoek van onszelf. Hoe kan ik in hetgeen de Zoon van God veroordeelde mijn genoeg zoeken of mij daarmee verbroederen? Als ik dat doe, stelt het mij direct gelijk aan Zijn vijanden.

O mijn lezer, maak op dit punt geen fouten. Er staat geschreven: 'Zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem' (1 Joh. 2:15).

Eertijds werd van het volk van God gezegd: 'Zie, dat volk zal alleen wonen en het zal onder de heidenen niet gerekend worden' (Num. 23:9). **Het verschil van aard en gedrag, van streven en begeerten moet de wedergeboren mens beslist onderscheiden van de onwedergeboren mens.** Wij die belijden burgers van een andere wereld te zijn, die geleid worden door een andere Geest en bestuurd worden door een andere wet en die op reis zijn naar een ander land, kunnen niet gemeenzaam zijn met hen die al deze dingen verachten! Laat alles in ons en om ons heen dan het karakter van de christelijke pelgrim vertonen. Mogen we dan werkelijk 'een wonderteken' zijn (Zach. 3:8), omdat we 'dezer wereld niet gelijkvormig' zijn (Rom. 12:2).

6. Het Woord is tot ons nut wanneer we de haat van de wereld opwekken.

Welk een moeite doet men in de wereld om de schijn van zijn stand op te houden. Haar vormelijkheid en beleefdheid, haar hoffelijkheid en liefdadigheid zijn de vele middelen om haar een schijn van achtbaarheid te geven. **Zo zijn ook haar kerken en kathedralen, haar priesters en bisschoppen nodig om de verdorvenheid die onder de oppervlakte woekert, te verdoezelen. En om gewicht in de schaal te leggen wordt er 'christendom' aan toegevoegd en wordt de heilige Naam van Christus op de lippen genomen door duizenden die nooit Zijn 'juk' op zich hebben genomen.** Van hen zegt God: 'Dit volk genaakt Mij met hun mond en eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij' (Matth. 15:8).

En hoe moet de houding van alle ware christenen daartegenover zijn? Het antwoord van de Schrift is duidelijk: 'Heb ook een afkeer van dezen' (2 Tim. 3:5), 'Daarom gaat uit het midden van hen en scheidt u af, zegt de Heere' (2 Kor. 6:17). En wat zal er op volgen wanneer dit gebod van God wordt gehoorzaamd? Dan zullen we de waarheid van deze woorden van Christus bewijzen: 'Indien gij van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitgekozen, daarom haat u de wereld' (Joh. 15:19). Welke 'wereld' wordt hier vooral bedoeld?

Laat het voorgaande vers maar antwoord geven: 'Indien u de wereld haat, zo weet, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft'. **Welke 'wereld' haatte Christus en vervolgde Hem tot de dood? De godsdienstige wereld, zij die deden alsof ze het ijverigst waren voor de eer van God. Zo is het nu ook. Laat de christen zich afkeren van een christendom dat Christus onteert en zijn felste en meest meedogenloze vijanden zullen degenen zijn die beweren zelf een christen te zijn!** Maar 'zalig zijt gij, als u de mensen smaden en vervolgen... om Mijnentwil. Verblijdt en verheugt u' (Matth. 5:11, 12). **Het is een gezond teken en een betrouwbaar kenmerk dat het Woord tot uw nut is, wanneer de godsdienstige wereld u haat. Maar als u anderzijds nog steeds in hoog aanzien staat in de 'kerken' of 'bijeenkomsten', dan is er een ernstige reden om te vrezen dat de eer van mensen u meer waard is dan de eer van God!**

7. Het Woord is tot ons nut wanneer we boven de wereld verheven worden.

Ten eerste, boven haar gebruiken en gewoonten. **De wereldling is een slaaf van de overheersende gewoonten en manieren van een bepaald moment.** Zo is het niet bij degene die wandelt met God: zijn voornaamste zorg is gelijkvormig te worden aan het beeld van Zijn Zoon. Ten tweede, boven haar zorgen en droefheid: eertijds werd van de gelovigen gezegd dat ze de beroving van hun goederen met blijdschap konden aannemen, in de wetenschap dat ze 'een beter en blijvend goed in de hemelen' hadden (Hebr. 10:34). Ten derde, boven haar verleidingen: welke aantrekkingskracht heeft de glans en de schittering van de wereld voor hen die zich verheugen in de Heere? Totaal niets! Ten vierde, boven haar mening en goedkeuring. Heeft u geleerd van de wereld onafhankelijk te zijn en haar te trotseren?

Als uw gehele hart is gericht op het behagen van God, dan zult u zich geen zorgen maken over de donkere blikken van de goddelozen.

Welnu, mijn lezer, wilt u zichzelf werkelijk beoordelen met behulp van de inhoud van dit hoofdstuk?

Zoek dan eerlijke antwoorden op de volgende vragen. Ten eerste, welke zaken staan u voor ogen in een tijd van ontspanning? **Waar zijn uw gedachten het meest mee bezig?** Ten tweede, voor welke dingen kiest u? Wanneer u moet beslissen hoe u een avond of de zondagmiddag zult doorbrengen, waar kiest u dan voor? Ten derde, **wat veroorzaakt het meeste verdriet, het verlies van aardse dingen of het ontbreken van de gemeenschap met God?** Wat veroorzaakt er meer verdriet (of ergernis), het niet doorgaan van uw plannen of de koudheid van uw hart tegenover Christus? Ten vierde, **wat is uw meest geliefde onderwerp van gesprek? Ziet u uit naar het dagelijkse nieuws of verlangt u hen te ontmoeten die spreken over Zijn liefde?** Ten vijfde, worden uw goede voornemens ook werkelijkheid of zijn het niet meer dan lege dromen? Brengt u meer of minder tijd dan voorheen door op uw knieën? Is het Woord zoeter voor uw gehemelte of heeft uw ziel haar smaak er van verloren?

HOOFDSTUK 8 DE SCHRIFT EN DE BELOFTEN

De Goddelijke beloften maken het welbehagen van Gods wil aan Zijn volk bekend, om hen de rijkdommen van Zijn genade te schenken. Ze zijn de uiterlijke bewijzen van Zijn hart, van Hem Die hen van eeuwigheid heeft liefgehad en alle dingen die hen betreffen voor hen heeft voorbestemd.

In de Persoon en het werk van Zijn Zoon meer dan toereikend voorzien in hun totale verlossing, voor tijd en eeuwigheid beide. Met de bedoeling dat ze daarvan een ware, duidelijke en geestelijke kennis zouden ontvangen, heeft het de Heere behaagd het hen voor te stellen met de bijzonder grote en dierbare beloften die in de Schrift verspreid liggen als zo vele sterren aan het heerlijke firmament van genade; waardoor ze verzekerd mogen zijn van de wil van God in Christus Jezus over hen en in overeenstemming daarmee bij Hem een schuilplaats mogen zoeken en door dit middel te allen tijde ware gemeenschap met Hem hebben in Zijn barmhartigheid en genade, wat hun toestand of gesteldheid ook mag zijn.

De Goddelijke beloften zijn zo vele bekendmakingen om iets goeds te schenken of iets kwaads weg te nemen. Als zodanig zijn ze een gezegende bekendmaking en openbaring van Gods liefde aan Zijn volk. In verband met Gods liefde zijn er drie trappen: als eerste, Zijn innerlijke bedoeling om haar te beoefenen; als laatste, de werkelijke uitvoering van die bedoeling; maar daartussen is er de genadige bekendmaking van die bedoeling aan de begunstigden. Zolang liefde verborgen is, kunnen we er niet door vertroost worden. Nu heeft God Die 'liefde' is, niet alleen de Zijnen lief en zal Hij niet alleen Zijn liefde geheel aan hen bekendmaken op de bestemde tijd, maar intussen wil Hij ook dat we ons goed bewust zijn van Zijn welwillende bedoelingen, zodat we zacht mogen rusten in Zijn liefde en ons met aangenaamheid kunnen verlaten op Zijn beloften. Daar kunnen we zeggen: 'Daarom, hoe kostelijk zijn mij, o God, Uw gedachten; hoe machtig veel zijn haar sommen' (Ps. 139:17).

In 2 Petrus 1:4 worden de Goddelijke beloften 'de grootste en dierbare beloften' genoemd. Spurgeon heeft er op gewezen dat 'grootheid en dierbaarheid zelden samengaan, maar in dit geval zijn ze in zeer hoge mate verenigd'. Wanneer het de Heere behaagt Zijn mond te openen en Zijn hart te openbaren, doet Hij dat op een wijze die Hem waardig is, in woorden van voortreffelijke macht en rijkdom. Om de geliefde Londense predikant nog eens aan te halen: 'Ze komen van een grote God, ze komen tot grote zondaren, ze bewerken voor ons belangrijke gevolgen en ze behandelen belangrijke zaken'. Terwijl het natuurlijk verstand in staat is veel van hun grootheid waar te nemen, kan alleen het vernieuwde hart hun onuitsprekelijke kostbaarheid smaken en met David zeggen: 'Hoe zoet zijn Uw redenen mijn gehemelte geweest, meer dan honig mijn mond' (Ps. 119:103).

1. Het Woord is tot ons nut wanneer we bemerken aan wie de beloften toebehoren.

Ze zijn alleen geldig voor hen die in Christus zijn. 'Want zovele beloften Gods als er zijn, die zijn in Hem [de Heere Jezus] ja, en zijn in Hem amen' (2 Kor. 1:20). **Er kan geen gemeenschap zijn tussen de driemaal heilige God en zondige schepselen, behalve door een Middelaar Die Hem in hun plaats heeft bevredigd.** Daarom moet die Middelaar van God alle goeds voor Zijn volk ontvangen en zij moeten het door Hem uit de

tweede hand verkrijgen. Een zondaar kan net zo goed zijn smeekbede tot een boom richten als God aanroepen om genade wanneer hij Christus veracht en verwerpt.

Zowel de beloften als de zaken die worden beloofd, worden overgedragen aan de Heere Jezus en door Hem overgebracht aan de gelovigen. 'En dit is de [belangrijkste en grootste] belofte, die Hij ons beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven' (1 Joh. 2:25) en zoals dezelfde Brief ons voorhoudt: 'En ditzelve leven is in Zijn Zoon' (5:11). Omdat dit zo is, welk voordeel kunnen zij die nog niet in Christus zijn, van de beloften hebben? Totaal niets. **Een mens buiten Christus is buiten Gods gunst, ja, hij is onder Zijn toorn;** de Goddelijke bedreigingen en niet de beloften zijn zijn deel. Het is een ernstige overweging dat degenen die 'zonder Christus' zijn, 'vervreemd van het burgerschap Israël' zijn 'en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende en zonder God in de wereld' (Ef. 2:12). Alleen de 'kinderen Gods' zijn 'de kinderen der beloftenis' (Rom. 9:8). Sta er naar, mijn lezer, een van hen te worden.

Hoe vreselijk is dan de blindheid en hoe groot is de zonde van die predikers die zonder onderscheid de Goddelijke beloften toepassen op zowel bekeerde als onbekeerde mensen! Ze nemen niet alleen 'het brood der kinderen' om het 'den hondkens voor te werpen', maar ze vervalsen het Woord Gods (2 Kor. 4:2) en bedriegen onsterfelijke zielen. En zij die naar hen luisteren en acht op hen slaan, hebben niet veel minder schuld, **want God houdt allen verantwoordelijk om de Schrift voor zichzelf te onderzoeken en wat ze lezen of horen te toetsen aan die onfeilbare norm. Als ze te lui zijn om dat te doen en er de voorkeur aan geven om hun blinde leidlieden blindelings te volgen, dan is hun bloed op hun eigen hoofd.** De waarheid moet worden gekocht (Spr. 23:23) en zij die niet bereid zijn de prijs te betalen, moeten het zonder stellen.

2. Het Woord is tot ons nut wanneer we ons inspannen om Gods beloften tot ons deel te krijgen.

Om dit te doen moeten we eerst de moeite nemen om er werkelijk mee bekend te raken. **Het is verbazend hoeveel beloften er in de Schrift zijn waarvan de gelovigen niets weten en dat des te meer aangezien zij de bijzondere schat van de gelovigen zijn, omdat het wezen van de erfenis van het geloof er in ligt.** Het is waar dat christenen reeds wonderbaarlijke zegeningen ontvangen en toch ligt het belangrijkste van hun rijkdom, de overvloed van hun bezit, nog in de toekomst. Ze hebben reeds een 'voorproefje' ontvangen, maar het grootste deel van wat Christus voor hen heeft gekocht ligt nog in de belofte van God. Hoe ijverig zouden ze dan moeten zijn in het bestuderen van Zijn nagelaten testament, om zich vertrouwd te maken met de goede dingen die de Geest heeft geopenbaard (1 Kor. 2:10) en te trachten een inventaris op te maken van hun geestelijke schatten! Ik moet niet alleen de Schrift onderzoeken om er achter te komen wat aan mij is overgebracht door het eeuwigdurend verbond, maar het is voor mij ook nodig de beloften te overdenken en er over te mediteren en te roepen tot de Heere om een geestelijk verstaan ervan. Zolang de bij alleen naar de bloemen staart, haalt hij er geen honing uit. Zo zal ook de christen geen echte troost en kracht ontvangen uit de Goddelijke beloften voordat zijn geloof hen aangrijpt en doordringt tot het hart. God heeft geen verzekering gegeven dat de tragen gevoed zullen worden, maar Hij heeft gesproken: 'de ziel der vlijtigen zal vet gemaakt worden' (Spr. 13:4). Daarom heeft Christus gezegd: 'Werkt niet om de spijs die vergaat, maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven' (Joh. 6:27). Slechts wanneer de beloften worden bewaard in ons verstand, brengt de Geest ze in herinnering in die tijden van zwakheid wanneer we ze het meest nodig hebben.

3. Het Woord is tot ons nut wanneer we de gezegende omvang van Gods beloften erkennen.

'Een soort huichelarij weerhoudt christenen ervan de godsdienst te zoeken, alsof haar gebied zou liggen buiten de gewone dingen van het dagelijks leven. Het is voor hen iets bovenzinnelijks en dromerigs; meer het scheppen van vrome fantasie dan een feit. **Ze geloven tot op zekere hoogte in God, om de geestelijke dingen en om het toekomstige leven; maar ze vergeten totaal dat ware godsvrucht zowel de belofte bezit van dit leven als van het toekomstige. Het zou voor hen bijna heiligschennis zijn om te bidden over de kleine dingen waaruit het dagelijks leven bestaat.** Misschien zullen ze onaangenaam verrast zijn als ik het waag er op te wijzen dat ze zich zouden moeten afvragen hoe echt hun geloof is. Als het hen geen hulp kan bieden in de kleine zorgen van het leven, zal het hen dan ondersteunen in de grotere beproevingen van de dood?' (C.H. Spurgeon).

'De godzaligheid is tot alle dingen nut, hebbende de belofte des tegenwoordigen en des toekomstigen levens' (1 Tim. 4:8). Lezer, **geloof u dit werkelijk, dat de beloften van God elk aspect en elke situatie van uw dagelijks leven omvatten?** Of bent u door hen die deze gedachte aanhangen verleid tot de veronderstelling dat het Oude Testament alleen toebehoort aan vleselijke Joden en dat 'onze beloften'

geestelijke en geen materiële zegeningen eerbiedigen? Hoeveel christenen hebben al troost geput uit: 'Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten' (Hebr. 13:5); welnu, dat is een aanhaling uit Jozua 1:5! Op dezelfde wijze spreekt 2 Korinthe 7:1 over het hebben van deze beloften, terwijl één ervan, waarnaar verwezen wordt in hoofdstuk 6:18, is genomen uit het boek Leviticus!

Misschien zal iemand vragen: 'Maar waar moet ik de grens trekken? Welke van de beloften uit het Oude Testament komen mij rechtmatig toe?' We antwoorden dat Psalm 84:12 verklaart: 'De HEERE zal genade en eer geven; Hij zal het goede niet onthouden dengenen, die in oprechtheid wandelen'. Als u werkelijk 'in oprechtheid' wandelt, heeft u het recht zich die gezegende belofte toe te eigenen en er op te vertrouwen dat de Heere u al 'het goede' zal geven dat u werkelijk nodig heeft. 'Doch mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrufft' (Fil. 4:19). Als er dan ergens in Zijn Woord een belofte is die precies past bij uw huidige situatie, zie deze dan naar uw 'nooddrufft' tot uw deel te krijgen. Weersta standvastig elke poging van de duivel om u te beroven van enig deel van het Woord van uw Vader.

4. Het Woord is tot ons nut wanneer we het juiste onderscheid maken tussen de beloften van God.

Velen van Gods volk staan vaak schuldig aan geestelijke diefstal, waarmee we bedoelen dat ze zich iets toeëigenen waarop ze geen recht hebben, omdat het aan een ander toebehoort. 'Bepaalde overeenkomsten van het verbond dat is gemaakt met de Heere Jezus Christus, betreffende Zijn verkoren en verlore volk, zijn wat ons betreft geheel onvoorwaardelijk; maar vele andere rijke woorden van de Heere bevatten voorwaarden waaraan zorgvuldig aandacht besteed moet worden, omdat we anders de zegen niet zullen ontvangen. Eén deel van het ijverig onderzoek van mijn lezer moet op dit belangrijke punt gericht zijn. God zal Zijn belofte aan u houden; zorgt u er slechts voor dat de wijze waarop Hij voorwaarden stelt aan Zijn overeenkomst door u nauwkeurig in acht genomen wordt. Slechts wanneer we voldoen aan de eisen van een voorwaardelijke belofte, kunnen we verwachten dat die belofte voor ons wordt vervuld' (C.H. Spurgeon).

Veel van de Goddelijke beloften zijn gericht op bepaalde personen, of nog wat juister uitgedrukt, op bepaalde gesteldheden. In Psalm 25:9 zegt de Heere bijvoorbeeld dat Hij de zachtmoedigen zal 'leiden in het recht'; maar als ik buiten de gemeenschap met Hem sta, als ik een weg van eigenzinnigheid ga, als mijn hart hoogmoedig is, dan heb ik niet het recht mezelf de troost van dit vers toe te eigenen. In Johannes 15:7 zegt de Heere ons bovendien: 'Indien gij in Mij blijft en Mijn woorden in u blijven, zo wat gij wilt zult gij begeren, en het zal u geschieden'. Maar als ik de gemeenschap met Hem niet ervaar, als Zijn geboden mijn handelwijze niet beheersen, dan zullen mijn gebeden onbeantwoord blijven. Al komen Gods beloften voort uit enkel genade, toch dient altijd bedacht te worden dat genade heerst 'door rechtvaardigheid' (Rom. 5:21) en de menselijke verantwoordelijkheid nooit uitsluit. Als ik de aanbevelingen voor een goede gezondheid negeer, moet ik niet verbaasd zijn dat ziekte mij weerhoudt van het genieten van vele van Gods tijdelijke barmhartigheden: evenzo, als ik geen acht sla op Zijn bevelen, moet ik mezelf de schuld geven als ik er niet in slaag de vervulling van vele beloften te ontvangen.

Laat niemand veronderstellen dat God Zich door Zijn beloften heeft verplicht de eisen van Zijn heiligheid te negeren: Hij gebruikt nooit een van Zijn volmaaktheden ten koste van een andere. En laat niemand denken dat God de opofferende arbeid van Christus zou verheerlijken, wanneer Hij de vruchten ervan zou schenken aan onboetvaardige en zorgeloze zielen. De waarheid moet hier in evenwicht gehouden worden; helaas gaat dat zo vaak verloren, want onder het voorwendsel van de verheerlijking van de Goddelijke genade keren mensen zich tot wellustigheid. Hoe vaak hoort men aanhalen: 'Roep Mij aan in den dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen' (Ps. 50:15). Maar dat vers begint met 'En', en de voorafgaande zin is: 'betaal den Allerhoogste uw geloften'. Verder, **hoe vaak wordt 'Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn' (Ps. 32:8) aangegrepen door mensen die geen aandacht aan de context besteden! Maar dat is Gods belofte aan iemand die zijn 'overtredingen' voor de Heere heeft beleden** (vers 5). Als ik dan onbeleden zonden op mijn geweten heb en ik geleund heb op een vleselijke arm of bij mijn vrienden hulp heb gezocht, in plaats van het alleen van God te verwachten (Ps. 62:6), dan heb ik geen recht er op te rekenen dat het oog van de Heere op mij geslagen is - wat noodzakelijkerwijs veronderstelt dat ik in een nauwe gemeenschap met Hem wandel, want ik kan het oog van een ander niet zien wanneer ik me op een afstand van hem bevind.

5. Het Woord is tot ons nut wanneer we in staat worden gesteld Gods beloften tot onze steun te maken.

Dit is een reden waarom God ze aan ons heeft gegeven: niet alleen om Zijn leven te tonen door het bekendmaken van Zijn welwillende bedoelingen, maar ook om ons hart te vertroosten en ons geloof te versterken. Wanneer het Gode had behaagd, had Hij Zijn zegeningen kunnen schenken zonder kennis te

geven van Zijn doel. De Heere had ons alle genade kunnen geven die we nodig hebben zonder plechtige belofte daarvan. Maar in dat geval hadden we geen gelovigen kunnen zijn; geloof zonder belofte zou zijn als een voet zonder grond om op te staan. Onze liefhebbende Vader bestuurde het zo dat we **twee keer van Zijn gaven zouden genieten: eerst door het geloof en dan door de vervulling**. Door middel hiervan trekt Hij ons hart in Zijn wijsheid af van zienlijke en vergankelijke dingen en voert Hij het omhoog en vooruit naar die dingen die geestelijk en eeuwig zijn. **Als er geen beloften waren, zou er niet alleen geen geloof zijn, maar ook geen hoop. Want wat is hoop anders dan de verwachting van de dingen die God ons heeft beloofd te zullen geven?** Het geloof ziet op de belofte van het Woord, de hoop ziet op de vervulling ervan. Zo was het bij Abraham: 'Welke tegen hoop op hoop geloofd heeft... en niet verzwakt zijnde in het geloof, heeft hij zijn eigen lichaam niet aangemerkt, dat alrede verstorven was, also hij omtrent honderd jaren oud was, noch ook dat de moeder in Sara verstorven was; en hij heeft aan de beloftenis Gods niet getwijfeld door ongeloof, maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer' (Rom. 4:18-20). Zo was het ook bij Mozes: 'Achtende de versmaadheid van Christus meerderen rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte; want hij zag op de vergelding des loons' (Hebr. 11:26). Zo was het ook bij Paulus: 'Want ik geloof God, dat het also zijn zal, gelijkewijs het mij gezegd is' (Hand. 27:25). Is het zo ook bij u, geliefde lezer? Zijn de beloften van Hem Die niet kan liegen de rustplaats van uw hart?

6. Het Woord is tot ons nut wanneer we geduldig de vervulling van Gods beloften afwachten.

God beloofde Abraham een zoon, maar hij moest vele jaren wachten op de vervulling. Simeon had de belofte ontvangen 'dat hij den dood niet zien zou, eer hij den Christus des Heeren zou zien' (Luk. 2:26) en toch werd dit pas vervuld toen hij met een been in het graf stond. **Er ligt vaak een lange en strenge winter tussen de zaaitijd van het gebed en het oogsten van het antwoord.** De Heere Jezus Zelf heeft nog geen volledig antwoord ontvangen op het gebed dat Hij meer dan 1900 jaar geleden deed in Johannes 17. **Veel van de beste van Gods beloften aan Zijn volk zullen pas hun rijkste vervulling ontvangen wanneer ze in de eeuwige heerlijkheid zijn. Hij Die de eeuwigheid tot Zijn beschikking heeft, hoeft Zich niet te haasten.** God laat ons vaak wachten zodat de lijdzaamheid een volmaakt werk mag hebben, maar laten we Hem toch niet wantrouwen. 'Want het gezicht zal nog tot een bestemden tijd zijn, dan zal Hij het op het einde voortbrengen, en niet liegen; zo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewisselijk komen, Hij zal niet achterblijven' (Hab. 2:3).

'Deze allen zijn in het geloof gestorven, de [vervulling van de] beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien en geloofd en omhelsd' (Hebr. 11:13). **Hierin ligt het gehele werk van het geloof begrepen: kennis, vertrouwen en liefdevol aanhangen.** Het 'van verre' verwijst naar de dingen die beloofd waren; ze zagen die met het verstand, met de waarneming van het wezen achter de schaduw en de ontdekking daarin van de wijsheid en goedheid van God. Ze werden door het geloof overtuigd; ze twijfelden niet, maar waren verzekerd van hun betrokkenheid daarbij en ze wisten dat ze niet teleurgesteld zouden worden. **'Omhelsd' geeft uiting aan hun verrukking en verering, waarbij het hart met liefde de beloften aanhangt en ze hartelijk verwelkomt en onderhoudt. De beloften waren de troost en de steun van hun ziel in al hun omzwervingen, aanvechtingen en lijden.**

God bereikt verscheidene doelen door het vertragen van de uitvoering van de beloften. Niet alleen wordt het geloof op de proef gesteld, zodat de echtheid ervan des te duidelijker zal blijken; niet alleen wordt het geduld ontwikkeld en de hoop gelegenheid tot oefening gegeven, maar **de onderwerping aan de Goddelijke wil wordt bevorderd.** 'Het ontweningsproces wordt niet voltooid: we hunkeren nog steeds naar de vertroosting waaraan de Heere ons wil laten ontgroeien. Abraham maakte een grote maaltijd toen Izak gespeend werd; misschien zal onze hemelse Vader ook zo met ons handelen. Leg u neer, hoogmoedig hart. Verlaat uw afgoden en geef uw dwaze handelingen op en de beloofde vrede zal tot u komen' (C.H. Spurgeon).

7. Het Woord is tot ons nut wanneer we de beloften goed gebruiken.

Ten eerste, in onze omgang met God Zelf. Wanneer we voor Zijn troon naderen, zou het moeten zijn om te pleiten op een van Zijn beloften. Ze moeten niet alleen het fundament van ons geloof vormen om daarop te rusten, maar ook **het wezen van onze smekingen**. Als we verhoord willen worden, moet ons vragen zijn naar Zijn wil en Zijn wil is geopenbaard in die goede dingen waarvan Hij heeft verklaard dat Hij ze ons zal schenken. Zo kunnen we ons Zijn beloofde verzekering toeëigenen, die voor Hem neerleggen en zeggen: 'Doe gelijk als Gij gesproken hebt' (2 Sam. 7:25). Let er op hoe Jakob pleitte op de belofte in Genesis 32:12, Mozes in Exodus 32:13, David in Psalm 119:58, Salomo in 1 Koningen 8:25 en doet u, mijn christelijke lezer,

dat ook. Ten tweede, in het leven dat we in de wereld leiden. In Hebrëen 11:13 lezen we niet alleen over de aartsvaders die de Goddelijke beloften hadden gezien, geloofd en omhelsd, maar ons wordt ook meegedeeld welke uitwerking de beloften op hen hadden: 'en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren', wat betekent dat ze hun geloof in het openbaar beleden. Ze erkenden (en lieten door hun levenswijze zien) dat hun belang **niet was gelegen in de dingen van deze wereld; hun voldoening lag in het aandeel in de beloften die ze zich hadden toegeëigend**. Hun hart was gericht op de dingen die boven zijn; want waar het hart van een mens is, daar zal ook zijn schat zijn.

'Dewijl wij dan deze beloften hebben, geliefden, laat ons onszelven reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes, voleindigende de heiligmaking in de vreze Gods' (2 Kor. 7:1); dat is de uitwerking die ze op ons zouden moeten hebben en dat zal ook gebeuren wanneer het geloof ze in waarheid aangrijpt. 'Door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve der Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvloten zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid' (2 Petr. 1:4). Nu hebben het Evangelie en de dierbare beloften, die genadig zijn geschonken en krachtig zijn toegepast, invloed op de reinheid van het hart en de levenswandel en onderwijzen mensen om de goddeloosheid en wereldse lusten te verlaten en matig, rechtvaardig en godvruchtig te leven. **Zo is de krachtige werking van de beloften van het Evangelie onder de inwerking van God, om mensen innerlijk te doen delen in de Goddelijke natuur en zich uiterlijk te doen onthouden van de overheersende ondeugd en verdorvenheid van de tijd.**

HOOFDSTUK 9 DE SCHRIFT EN VREUGDE

De goddelozen zijn altijd op zoek naar vreugde, maar ze vinden het niet: ze maken zich druk en moe in het najagen ervan, maar het is allemaal tevergeefs. Hun hart is afgekeerd van de Heere en ze zoeken hier beneden naar vreugde, waar het niet te vinden is; ze verwerpen het wezen en jagen ijverig de schaduw na om daardoor slechts bespot te worden. Het is het soevereine besluit van de hemel dat alleen God in Christus zondaren werkelijk gelukkig kan maken; maar dit willen ze niet geloven en daarom gaan ze van schepsel tot schepsel, van de ene gebroken bak naar de andere, om te vragen waar de grootste vreugde te vinden is. **Elke wereldse zaak die hen aantrekt, zegt: het is in mij te vinden; maar al spoedig stelt het teleur. Niettemin zoeken ze het vandaag juist weer in die zaak die hen gisteren heeft teleurgesteld.** Als ze na vele pogingen de leegheid van de troost van het ene schepsel ontdekken, keren ze zich tot een ander schepsel en dat slechts om het woord van de Heere te bevestigen: **'Een ieder die van dit water drinkt, zal wederom dorsten'** (Joh. 4:13).

We gaan nu naar het andere uiterste: er zijn christenen die aannemen dat het zondig is om zich te verheugen. Ongetwijfeld zullen veel van onze lezers verbaasd zijn dit te horen, maar laten ze dankbaar zijn dat ze zijn opgevoed in een zonniger omgeving en laten ze geduld met ons hebben wanneer we bezig zijn met hen die minder bevoorrecht zijn. Sommigen hebben geleerd - grotendeels stilzwijgend en door het voorbeeld, niet zozeer door duidelijke inprenting - dat het hun plicht is somber te zijn. Ze verbeelden zich dat gevoelens van vreugde worden voortgebracht door de duivel die zich voordoet als 'een engel des lichts'. **Ze concluderen dat het welhaast een soort verdorvenheid is om blij te zijn in zulk een wereld van zonde.** Ze vinden het aanmatigend zich te verheugen in de wetenschap dat hun zonden vergeven zijn, en als ze jonge christenen dat zien doen, vertellen ze hen dat het niet lang zal duren voordat ze zich zullen wentelen in de Poel Mistrouwen. Bij allen die zo gesteld zijn willen we er liefdevol op aandringen de rest van dit hoofdstuk biddend te overdenken.

'Verblijdt u allen tijd' (1 Thess. 5:16). Het kan beslist niet onveilig zijn te doen wat God ons heeft geboden. **De Heere heeft geen beslag gelegd op het zich verheugen. Nee, het is de duivel die er naar staat dat we de harpen aan de wilgen hangen.** Er is geen bevel in de Schrift dat ons voorschrijft: 'Bedroeft u in den Heere allen tijd; wederom zeg ik: Bedroeft u'; maar er is een aansporing die ons gebiedt: 'Gij rechtvaardigen, zingt vrolijk in den HEERE; lof betaamt den oprechten' (Ps. 33:1). Lezer, als u een waar christen bent (en het is hoog tijd om u aan de Schrift te toetsen en op dit punt zekerheid te krijgen), dan is Christus uwe, alles wat in Hem is, is van u. Hij beveelt u: 'Eet, vrienden, drinkt, en wordt dronken, o liefsten' (Hoogl. 5:1): **de enige zonde die u tegen zijn liefdemaaltijd kunt begaan ligt in uw karig gebruik ervan.** 'Laat uw ziel in vettigheid

zich verlustigen' (Jes. 55:2) wordt niet gesproken tot hen die reeds in de hemel zijn, maar tot gelovigen die nog op de aarde zijn. Dit leidt ons er toe te zeggen dat:

1. Het Woord is tot ons nut wanneer we bemerken dat vreugde een plicht is.

'Verblijdt u in den Heere allen tijd; wederom zeg ik: Verblijdt u' (Fil. 4:4). Hier spreekt de Heilige Geest van het zich verheugen als een persoonlijke, tegenwoordige en voortdurende plicht voor het volk van God om aan te voldoen. De Heere heeft niet aan ons de keuze gelaten of we blij of bedroefd zouden zijn, maar Hij heeft blijheid tot een verplichting gesteld. **Zich niet verheugen is een zonde van nalatigheid. Wanneer u de volgende keer een stralende christen ontmoet, berisp hem dan niet, bewoners van Kasteel Twijfel, maar berisp uzelf; in plaats van gereed te zijn de Goddelijke oorsprong van zijn vreugde te betwijfelen, moet u zichzelf beoordelen vanwege uw sombere gesteldheid. Het is geen vleselijke vreugde waarop we hier aandringen" waarmee we een vreugde bedoelen die voortkomt uit vleselijke bronnen. Het is nutteloos vreugde te zoeken in aardse rijkdommen, want vaak krijgen ze vleugels en vliegen ze weg.** Sommigen zoeken hun vreugde in de familiekring, maar die blijft niet meer dan een aantal jaren compleet. Nee, als we ons 'allen tijd' moeten verblijden, moet dat zijn in een voorwerp dat eeuwig duurt. We hebben het ook niet over een fanatieke vreugde. Er zijn mensen die snel opgewonden zijn en pas blij zijn wanneer ze half buiten zinnen zijn; maar de reactie is vreselijk. Nee, het is een intelligente, voortdurende en hartelijke vreugde in God Zelf. Elke eigenschap van God die in geloof wordt overpeinsd, zal het hart doen zingen.

Wanneer het werkelijk wordt begrepen, zal elk leerstuk van het Evangelie blijheid en lofprijzing oproepen. Vreugde is een zaak die hoort bij de plicht van een christen. Misschien staat de lezer op het punt uit te roepen: Mijn gevoelens van vreugde en verdriet kan ik niet beheersen; ik kan er niets aan doen wanneer ik naar de omstandigheden blij of bedroefd ben. Maar we herhalen: 'Verblijdt u in den Heere' is een Goddelijk gebod en gehoorzaamheid daaraan ligt grotendeels in iemands eigen kracht. Ik ben verantwoordelijk voor de beheersing van mijn gevoelens. Het is waar dat ik er niets aan kan doen als ik bedroefd ben onder droevige gedachten, maar ik kan wel weigeren mijn verstand lang daarbij te laten stilstaan. Ik kan mijn hart voor de Heere uitstorten en mijn last op Hem leggen. Ik kan Zijn gunst zoeken om Zijn goedheid, Zijn beloften en de heerlijke toekomst die mij wacht, te overdenken. Ik moet besluiten of ik in het licht zal gaan staan of me in de schaduw zal verbergen. Zich niet verheugen in de Heere is meer dan een ongelukje, het is een zonde die men moet belijden en laten.

2. Het Woord is tot ons nut wanneer we het geheim van ware vreugde leren.

Dat geheim wordt in 1 Johannes 1:3, 4 onthuld: 'En deze onze gemeenschap is (Eng. vert.) met den Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap vervuld zij'. **Wanneer we de kleinheid en de oppervlakkigheid van onze omgang met God beschouwen, is het geen wonder dat zoveel christenen betrekkelijk somber zijn.** Soms zingen we: 'o blijde dag die mijn keuze richtte op U, mijn Heiland en mijn God! Dit vurige hart mag zich verblijden en al zijn vervoering in het rond vertellen'. Ja, maar als die blijdschap moet worden onderhouden, moeten hart en geest voortdurend en standvastig bezig zijn met Christus. **Alleen daar waar er veel geloof en de daaruit volgende liefde is, is er ook veel vreugde.**

'Verblijdt u in den Heere allen tijd'. Er is geen ander voorwerp waarin we ons 'allen tijd' kunnen verheugen. Alle andere dingen veranderen en zijn onbestendig. Wat ons vandaag aanstaat, kan ons morgen tegenstaan. Maar de Heere is altijd Dezelfde, in Wie men zich zowel kan verheugen in tijden van tegenspoed als in tijden van voorspoed. Als hulpmiddel hiervoor staat er in het volgende vers: 'Uw bescheidenheid zij allen mensen bekend. De Heere is nabij' (Fil. 4:5). Wees met betrekking tot alle uiterlijke dingen gematigd; word er niet door in beslag genomen wanneer ze bijzonder aangenaam schijnen, wees niet bezorgd wanneer ze onaangenaam lijken. Wees niet opgetogen wanneer de wereld u haar glimlach toont, noch terneergeslagen wanneer zij u boos aankijkt. Bewaar een stoïcijnse onverschilligheid tegenover alle uiterlijke gemakken; waarom zou u daardoor zo sterk in beslag genomen worden wanneer de Heere Zelf nabij is? Als de vervolging hevig is, als de tijdelijke verliezen zwaar zijn, dan is de Heere 'een Hulp in benauwdheden' (Ps. 46:2) - gereed hen te ondersteunen en te hulp te komen die zich op Hem verlaten. Hij zal voor u zorgen, dus 'weest in geen ding bezorgd' (Fil. 4:6). **Wereldlingen worden achtervolgd door drukkende zorgen, maar dat zou voor de christen niet zo moeten zijn.**

'Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn blijdschap in u blijve en uw blijdschap vervuld worde' (Joh. 15:11). Wanneer deze dierbare woorden van Christus worden overdacht door het verstand en worden gekoesterd in het hart, kunnen ze alleen maar vreugde voortbrengen. Een hart dat zich verheugt komt voort uit een toenemende kennis van en liefde voor de waarheid zoals die in Jezus is te vinden. 'Als Uw

woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten, en Uw woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten' (Jer. 15:16). Ja, door zich te voeden met en zich te verlustigen in de woorden van de Heere, wordt de ziel vet gemaakt en wij worden ertoe gebracht in ons hart voor Hem te zingen en te spelen.

'En dat ik inga tot Gods altaar, tot den God der blijdschap mijner verheuging' (Ps. 43:4). Zoals Spurgeon terecht heeft gezegd: 'Met welk een verrukking zouden gelovigen moeten naderen tot Christus, Die het tegenbeeld van het altaar is! Helderder licht zou een sterkere begeerte moeten voortbrengen. Het was niet het altaar op zich waar het de psalmist om ging, want hij geloofde niet in het heidense ritualisme: zijn ziel begeerde geestelijke gemeenschap met God Zelf. **Wat zijn alle plechtigheden in de eredienst anders dan lege omhulsels en droge schillen wanneer de Heere er niet in aanwezig is?** Let eens op de heilige vervoering waarmee David zijn Heere aanziet! Hij is niet alleen zijn verheuging, maar de blijdschap van zijn verheuging; niet de fontein van vreugde, de gever van vreugde of de onderhouder van vreugde, maar die vreugde zelf.

'Alhoewel de vijgeboom niet bloeien zal en geen vrucht aan den wijnstok zijn zal, dat het werk des olijfbooms liegen zal en de velden geen spijs voortbrengen; dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen rund in de stallingen wezen zal, zo zal ik nochtans in den HEERE van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in den God mijns heils' (Hab. 3:17, 18). Dat is iets waarvan de wereldling niets weet; dat is helaas een ervaring waarvan zoveel belijdende christenen vreemdelingen zijn! In God ontspringt de bron van geestelijke en eeuwige vreugde; het komt allemaal uit Hem voort. Dit werd eertijds door de Kerk beleden toen zij zei: 'Al mijn fonteinen zullen binnen u zijn' (Ps. 87:7). Gelukkig de ziel die in waarheid in dit geheim is onderwezen!

3. Het Woord is tot ons nut wanneer we worden onderwezen in de grote waarde van vreugde.

Vreugde is voor de ziel wat vleugels zijn voor de vogel, want we kunnen daardoor zweven boven de dingen van de wereld. Dit komt duidelijk tot uitdrukking in Nehemia 8:11: 'De blijdschap des HEEREN, die is uw sterkte'. De dagen van Nehemia waren een keerpunt in de geschiedenis van Israël. Een overblijfsel was bevrijd uit Babel en teruggekeerd naar Palestina. De wet, die door de gevangenen lang was genegeerd, zou nu opnieuw worden ingesteld als de regel van de nieuwgevormde staat. Er was een herinnering ontstaan aan de vele zonden uit het verleden en het was niet onnatuurlijk dat tranen zich vermengden met de dankbaarheid dat ze weer een natie waren, waarin ze de eredienst aan God en de Goddelijke wet in hun midden hadden. Hun leider, die heel goed wist dat, als de geest van het volk zou gaan verflauwen, ze de moeilijkheden van hun situatie niet onder ogen konden zien en overwinnen, zei tegen hen: 'Deze dag is onzen Heere heilig; (dit feest dat we houden is een dag van oprechte aanbidding; daarom, bedrijft geen rouw), bedroeft u niet, want de blijdschap des HEEREN, die is uw sterkte'.

Het belijden van de zonde en het bedrijven van rouw over de zonde hebben hun bestemde plaats en zonder dat kan er geen gemeenschap met God worden onderhouden. Niettemin, wanneer er sprake is geweest van een waar berouw en de verhouding tot God is hersteld, moeten we 'hetgeen dat achter is' vergeten en ons strekken 'tot hetgeen dat voor is' (Fil. 3:14). En we kunnen alleen met opgewektheid doorzetten als ons hart verheugd is. Hoe zwaar zijn de stappen van degene die een plaats nadert waar een geliefde dood ligt! Hoe energiek zijn zijn bewegingen wanneer hij op weg gaat om zijn bruid te ontmoeten! Een klaaglied maakt ongeschikt voor de strijd in het leven. Waar wanhoop is, daar is niet langer kracht om te gehoorzamen. **Als er geen vreugde is, kan er ook geen aanbidding zijn.**

Mijn geliefde lezers, er zijn taken die uitgevoerd moeten worden, er is dienstbetoon dat aan anderen bewezen moet worden, er zijn verzoeken die moeten worden overwonnen en strijd die moet worden gestreden; en wij zijn daarvoor slechts bij ondervinding geschikt als ons hart zich verheugt in de Heere. Als onze ziel rust in Christus, als ons hart is vervuld met een rustige blijdschap, zal het werk gemakkelijk zijn, zullen plichten aangenaam zijn, zal verdriet draaglijk zijn en zal volharding mogelijk zijn. Berouwvolle herinneringen aan gebreken uit het verleden noch onstuimige voornemens zullen ons doen volhouden. Als het wapen met kracht moet treffen, moet het slaan op het bevel van een verlicht hart. Van de Heiland Zelf staat opgetekend: 'Dewelke voor de vreugde die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en schande veracht' (Hebr. 12:2).

4. Het Woord is tot ons nut wanneer we letten op de basis van vreugde.

De bron van vreugde is het geloof: 'De God nu der hoop vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven' (Rom. 15:13). Er ligt een wonderlijke voorziening in het Evangelie, zowel door wat het van ons neemt als door wat het ons brengt, om het hart van de christen een kalme en rustige gloed te geven.

Het neemt de last van de schuld weg door tot het gekwelde geweten te spreken van vrede. Het neemt de vrees voor God en de angst voor de dood weg, wat de ziel zwaar weegt zolang zij ligt onder het oordeel. Het geeft ons God Zelf als het deel van ons hart, als het voorwerp van onze gemeenschap. Het Evangelie werkt vreugde, omdat de ziel rust in God. Maar deze zegeningen worden alleen door persoonlijke toeëigening ons deel. Het geloof moet hen ontvangen en wanneer dat gebeurt, wordt het hart vervuld met vrede en vreugde. En het geheim van het volharden in de vreugde ligt in het openhouden van het kanaal, in het voortgaan zoals we zijn begonnen. Het is ongeloof waardoor het kanaal verstopt raakt. Als het bij het bolletje van de thermometer niet warm is, is het geen wonder dat het kwik zo'n lage temperatuur aangeeft. **Als er maar een zwak geloof is, kan de vreugde niet sterk zijn.** Dagelijks hebben we het gebed nodig om een nieuw besef van de dierbaarheid van het Evangelie, om een nieuwe toeëigening van de gezegende inhoud daarvan; en dan zal onze vreugde vernieuwd worden.

5. Het Woord is tot ons nut wanneer we zorgvuldig zijn in het bewaren van onze vreugde.

'Vreugde in de Heilige Geest' is iets geheel anders dan een natuurlijke opgewektheid van geest. Het is het werk van de Trooster Die in ons hart en lichaam woont, Die Christus aan ons openbaart, Die al onze behoefte aan vergeving en reiniging vervult en ons zo brengt tot vrede met God; Hij vormt de gedaante van Christus in ons, zodat Hij in onze ziel regeert en ons aan Zijn heerschappij onderwerpt.

Er zijn geen omstandigheden van beproeving en verzoeking waarin we dit mogen nalaten, want het gebod is: 'Verblijdt u in den Heere allen tijd'. Hij Die dit gebod heeft gegeven, weet alles over de donkere kant van ons leven, de zonden en smarten waarmee we bezet zijn, de 'vele verdrukkingen' waardoor we moeten ingaan in het Koninkrijk Gods. Natuurlijke vrolijkheid houdt geen rekening met de smarten van ons aardse lot. Het neemt al snel af bij het ondervinden van grote moeilijkheden in het leven: het kan bij het verlies van vrienden of het verslechteren van de gezondheid niet overleven. Maar de vreugde waartoe we worden aangespoord, is niet beperkt tot bepaalde omstandigheden of een bepaald karakter; het gaat ook niet op en neer met onze wisselende stemmingen en lotgevallen. Wel kan de aard zich doen gelden in haar onderdanen, zoals zelfs Jezus weende bij het graf van Lazarus. Niettemin kunnen ze met Paulus uitroepen: 'Als droevig zijnde, doch altijd blijde' (2 Kor. 6:10).

De christen kan belast zijn met zware verantwoordelijkheden, er kunnen in zijn leven een aantal tegenslagen komen, zijn plannen kunnen worden gedwarsboomd en zijn hoop vernietigd, het graf kan zich sluiten boven de geliefden die zijn aardse leven bemoeidgen en aangenaam maakten en toch, onder al zijn teleurstellingen en verdriet, gebiedt de Heere hem nog steeds: 'Verblijdt u'. Let eens op de apostelen in de gevangenis van Filippi, in de binnenste kerker, met hun voeten in de stok en een bloedende en pijnlijke rug van de vreselijke slagen die ze hadden gekregen. Waardoor werden ze in beslag genomen? Door gebrom en gemopper? Door zich af te vragen wat ze hadden gedaan om een dergelijke behandeling te verdienen? Nee! 'En omtrent den middernacht baden Paulus en Silas en zongen Gode lofzangen' (Hand. 16:25). Er was geen zonde in hun leven, ze wandelden in gehoorzaamheid en dus was de Heilige Geest bereid te nemen van de dingen van Christus en die aan hun hart te tonen, zodat ze tot overlopen toe vervuld werden. Als we onze vreugde willen behouden, moeten we ons verre houden van het bedroeven van de Heilige Geest.

Wanneer Christus heerschappij voert in het hart, is het vervuld met vreugde. Wanneer Hij Heere van elke begeerte is, de Bron van elke beweegreden, de Onderwerper van alle lust, dan zal vreugde het hart vervullen en lof van de lippen opstijgen. Het bezit hiervan omvat het opnemen van het kruis op elk uur van de dag; God heeft het zo beschikt dat we niet het een kunnen hebben zonder het ander. Zelfopoffering, het afhakken van de rechterhand, het uitrukken van het rechteroog, zijn de toegangen waardoor de Geest de ziel binnenkomt, waarbij Hij de vreugde van Gods goedkeurende glimlach en de verzekering van Zijn liefde en blijvende aanwezigheid, meebrengt. Het hangt ook sterk af van de geest waarmee we elke dag de wereld ingaan. Als we verwachten dat mensen ons zullen vertroetelen en verwennen, dan zal de teleurstelling ons verdrietig maken. Als we willen dat onze hoogmoed gestreeld wordt, dan zijn we terneergeslagen wanneer dat niet gebeurt. Het geheim van blijdschap is het vergeten van het eigen ik en het zoeken bij te dragen tot de blijdschap van anderen. 'Het is zaliger te geven dan te ontvangen', dus is het een zaak van grotere blijdschap om anderen te dienen dan gediend te worden.

6. Het Woord is tot ons nut wanneer we ijverig zijn in het vermijden van de belemmeringen tot vreugde.

Hoe komt het dat zoveel christenen zo weinig vreugde kennen? Zijn ze niet allen wedergeboren kinderen van het licht en van de dag? Deze term 'licht', die in de Schrift zo vaak wordt gebruikt om ons de natuur van God, onze verhouding tot Hem en onze toekomstige bestemming te beschrijven, doet denken aan

blijdschap en vreugde. Welke andere zaak in de natuur is zo weldadig en mooi als het licht? 'Wij verkondigen u dat God een Licht is en gans geen duisternis in Hem is' (1 Joh. 1:5). Pas wanneer we met God wandelen in het licht, kan het hart in waarheid verheugd zijn. Het is het opzettelijk toestaan van zaken die onze omgang met Hem bederven, dat onze ziel verkilt en verdonkert. Het is de bevrediging van het vlees, de verbroedering met de wereld, het betreden van verboden paden die ons geestelijk leven doen verdorren en ons de vreugde ontnemen.

David moest uitroepen: 'Geef mij weder de vreugde Uws heils' (Ps. 51:14). Hij was laks en gemakzuchtig geworden. De verleiding kwam tot hem en hij had geen kracht het te weerstaan. Hij bezweek en de ene zonde leidde tot de andere. Hij was een afvallige die de omgang met God kwijt was. Onbeleden zonde woog zwaar op zijn geweten. O mijn broeders en zusters, als wij bewaard willen worden voor zo'n val, als wij onze vreugde niet willen verliezen, dan moet het eigen ik verloochend en de lusten en genegenheden van het vlees gekruisigd worden. We moeten altijd op onze hoede zijn voor verleiding. We moeten veel tijd op onze knieën doorbrengen. We moeten vaak drinken uit de Fontein van levend water. We moeten de Heere geheel toebehoren.

7. Het Woord is tot ons nut wanneer we ijverig het evenwicht tussen vreugde en droefheid bewaren.

Als het christelijk geloof een kenmerkende geschiktheid bezit om vreugde voort te brengen, bezit het ook een bijna gelijke geschiktheid en geneigdheid om droefheid voort te brengen - een droefheid die manhaftig, ernstig en edel is. 'Als droevig zijnde, doch altijd blijde' (2 Kor. 6:10) is de leefregel van de christen. Als het geloof zijn licht werpt op onze toestand, onze aard en onze zonden, moet droefheid een van de resultaten zijn. Er is niets verachtelijker in zichzelf en er is geen duidelijker aanwijzing van een oppervlakkig karakter en van een onbeduidende bezigheid dan blijdschap zonder schaduw, die rust op ondiepe fundamenten van rustig en geduldig verdriet - **verdriet omdat ik weet wat ik ben en wat ik zou moeten zijn; verdriet omdat ik de wereld overzie en het vuur van de hel zie branden achter vrolijkheid en gelach en ik weet wat het is waarheen mensen zich haasten.**

Hij Die is gezalfd met vreugdeolie boven Zijn medegenoten, was ook 'een Man van smarten en verzocht in krankheid'. En deze beide eigenschappen worden (tot op zekere hoogte) herhaald in de uitwerking van het Evangelie op het hart dat het in waarheid ontvangt. En enerzijds worden we gezalfd met vreugdeolie door de vrees die het van ons wegneemt en de hoop die het in ons blaast en de gemeenschap waarin het ons brengt; anderzijds, door het besef van onze vuilheid dat het ons leert, door de strijd tussen het vlees en de Geest, wordt er een droefheid binnengebracht die uitdrukking vindt in: 'Ik ellendig mens!' (Rom. 7:24). Deze twee spreken elkaar niet tegen, maar vullen elkaar aan.

Het Lam moet worden gegeten met 'bittere saus' (Ex. 12:8).

HOOFDSTUK 10 DE SCHRIFT EN LIEFDE

In eerdere hoofdstukken hebben we getracht te wijzen op enkele van de wegen waardoor we kunnen vaststellen of ons lezen en onderzoeken van de Schrift werkelijk aan onze ziel wordt gezegend. **Velen bedriegen zich in deze zaak omdat ze een verlangen om kennis te verkrijgen houden voor een geestelijke liefde voor de waarheid (2 Thess. 2:10), en ze aannemen dat vermeerdering van de omvang van hun kennis hetzelfde is als toenemen in de genade.** Er hangt heel veel af van het doel of oogmerk waarmee we ons keren tot het Woord van God. Als het eenvoudig is om beter bekend te raken met zijn inhoud en beter op de hoogte te zijn van zijn bijzonderheden, dan zal de tuin van onze ziel waarschijnlijk onvruchtbaar blijven; maar **als het is met de vrome begeerte om door het Woord terechtgewezen en berispt te worden, om door de Geest onderzocht te worden en ons hart in overeenstemming te brengen met zijn heilige eisen, dan mogen we een zegen van God verwachten.**

In de voorgaande hoofdstukken hebben we geprobeerd de wezenlijke zaken uit te kiezen waardoor we kunnen ontdekken welke vorderingen we maken in persoonlijke godvruchtigheid. Verscheidene kenmerken zijn gegeven en het betaamt zowel de schrijver als de lezer om zich daaraan eerlijk te toetsen. We hebben aangedrongen op toetsstenen als: Ontstaat er in mij een grotere haat tegen de zonde en word ik ook werkelijk bevrijd van haar macht en besmetting? Verkrijg ik een meer diepgaande kennis van God en Zijn Christus? Is mijn gebedsleven al gezonder? Zijn mijn goede werken overvloediger? Is er meer blijdschap en

vervulling in mijn gehoorzaamheid? Ben ik meer afgescheiden van de wereld in mijn genegenheid en gewoonten? Leer ik goed en nuttig gebruik te maken van Gods beloften en me zo in Hem te verheugen dat de vreugde in Hem mijn dagelijkse kracht is? Tenzij ik in waarheid kan zeggen dat dit (tot op zekere hoogte) mijn ondervinding is, valt zeer te vrezen dat mijn bestuderen van de Schrift mij tot weinig of geen nut is.

Het is eigenlijk niet betamelijk om deze hoofdstukken af te sluiten voordat de aandacht is gevestigd op de overdenking van de christelijke liefde. De mate waarin deze geestelijke genade wordt gekoesterd en geordend, verschaft weer een aanwijzing voor de mate waarin mijn nauwkeurig onderzoek van Gods Woord mij in geestelijke zin voorthelpt. Niemand kan de Schrift lezen met een zekere aandacht zonder te ontdekken hoeveel zij zegt over de liefde en daarom betaamt het ieder van ons vroom en zorgvuldig vast te stellen of zijn of haar liefde werkelijk geestelijk is en of zij zich bevindt in een gezonde toestand en op de juiste wijze wordt beoefend.

Het onderwerp van de christelijke liefde is veel te omvangrijk om al haar afwisselende delen te beschouwen binnen het bestek van een enkel hoofdstuk. Eigenlijk zouden we moeten beginnen met het overpeinzen van de beoefening van onze liefde tegenover God en Zijn Christus, maar aangezien dit in voorgaande hoofdstukken in elk geval al is aangeroerd, zullen we er nu van afzien. Er zou ook veel gezegd kunnen worden over de natuurlijke liefde die we onze medemensen verschuldigd zijn, die behoren tot dezelfde familie als wij, maar de noodzaak om over dat onderwerp te schrijven is niet zo groot als hetgeen we nu in gedachten hebben. Hier stellen we voor onze aandacht te beperken tot geestelijke liefde voor de broeders, de broeders van Christus.

1. Het Woord is tot ons nut wanneer we het grote belang van de christelijke liefde onderkennen.

Nergens wordt dit uitdrukkelijker tot uitdrukking gebracht dan in 1 Korinthe 13. Daar houdt de Heilige Geest ons voor dat, **hoewel een belijdend christen het welsprekend en vloeiend kan hebben over Goddelijke zaken, als hij de liefde niet heeft, hij gelijk is aan metaal dat, hoewel het geluid maakt wanneer er op wordt geslagen, toch levenloos is.** Dat, hoewel hij de gave der profetie heeft, al de verborgenheden en de wetenschap verstaat en een geloof heeft waardoor er wonderen gebeuren, maar de liefde hem ontbreekt, hij toch geestelijk niets is. Ja, al is hij zo liefdadig om al zijn wereldse bezittingen te geven om de armen te voeden en zijn lichaam overgeeft om de dood van een martelaar te sterven, als hij de liefde niet heeft, doet het hem geen nut. Wat wordt hier een grote waarde toegekend aan de liefde en wat is het van wezenlijk belang voor mij om er zeker van te zijn dat ik haar bezit!

Onze Heere heeft gezegd: 'Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander' (Joh.13:35). Doordat Christus haar maakt tot het kenmerk van christelijk discipelschap, zien we opnieuw het grote belang van de liefde. **Het is een wezenlijke toetssteen voor de echtheid van ons belijden: we kunnen Christus pas liefhebben als we Zijn broeders liefhebben, want ze zijn allen met Hem ingebonden in hetzelfde 'bundelken der levenden'** (1 Sam. 25:29). **Liefde tot hen die Hij heeft verlost is een zeker bewijs van geestelijke en bovennatuurlijke liefde tot de Heere Jezus Zelf.** Waar de Heilige Geest een bovennatuurlijke geboorte heeft gewerkt, zal Hij die natuur brengen tot beoefening en in het hart en leven van de gelovigen bovennatuurlijke genade voortbrengen, waarbij ook liefde hoort voor allen die om Christus' wil het eigendom van Christus zijn.

2. Het Woord is tot ons nut wanneer we de trieste verdraaiing van de christelijke liefde leren ontdekken.

Zoals water niet zal stijgen boven zijn eigen niveau, zo is de natuurlijke mens niet in staat te begrijpen en nog minder te waarderen wat geestelijk is (1 Kor. 2:14). Daarom hoeven we niet verbaasd te zijn als onwedergeboren belijders menselijke gevoeligheid en vleselijke vrolijkheid houden voor geestelijke liefde. Maar het is wel droevig om te zien dat sommigen van Gods eigen volk op zo'n laag niveau leven dat ze menselijke vriendelijkheid en minzaamheid verwarren met de koningin van de christelijke omgangsvormen. Al is het waar dat geestelijke liefde wordt gekenmerkt door zachtmoedigheid en vriendelijkheid, toch is het iets heel anders en iets veel voortreffelijkers dan de hoffelijkheid en vriendelijkheid van het vlees. Hoe vaak heeft een liefhebbende vader zijn kinderen de stok al niet bespaard, met het onjuiste denkbeeld dat echte liefde voor hen en het kastijden van hen onverenigbaar zijn! Hoe vaak heeft een dwaze moeder, die minachting had voor alle lijfstraffen, zich er al op beroemd dat 'liefde' in haar huis regeert!

Bij zijn vele reizen is het een van de moeilijkste ervaringen van de schrijver geweest om een periode door te brengen in huizen waar de kinderen volledig zijn bedorven. Het is een zondige verdraaiing van het woord 'liefde' om het toe te passen op morele laksheid en ouderlijke slapheid. Maar ook in andere betrekkingen en verhoudingen wordt het verstand van velen geregeerd door dezelfde verderfelijke

gedachte. Als een dienstknecht van God hun vleselijke en wereldse gewoonten bestraft, als hij de niets ontziende eisen van God benadrukt, wordt hij er direct van beschuldigd dat 'de liefde hem ontbreekt'. O, wat wordt de massa op dit belangrijke punt toch op een vreselijke wijze bedrogen door de satan!

3. Het Woord is tot ons nut wanneer we worden onderwezen in de ware aard van de christelijke liefde. Christelijke liefde is een geestelijke gave die woont in de ziel van de gelovigen, naast geloof en hoop (1 Kor. 13:13). Het is een heilige beschikking die in hen wordt gewerkt wanneer ze worden wedergeboren (1 Joh. 5:1). Het is niets minder dan de liefde Gods die door de Heilige Geest in hun hart is uitgestort (Rom. 5:5). Het is een rechtvaardig beginsel dat het hoogste goed van anderen zoekt. Het is precies het tegengestelde van het beginsel van eigenliefde en zelfbedoeling dat van nature in ons te vinden is. **Het is niet alleen een hartelijke aandacht voor allen die het beeld van Christus dragen, maar ook een krachtige begeerte om hun welzijn te bevorderen.** Het is geen wispelturig gevoel dat gemakkelijk wordt gekwetst, maar een blijvende stuwkracht die 'vele wateren' van koude onverschilligheid of 'rivieren' van afkeuring niet kunnen uitblussen of verdrinken (Hoogl. 8:7). Hoewel het er in mate ver beneden blijft, is het in wezen hetzelfde als de liefde van Hem van Wie we lezen: 'Alzo Hij de Zijnen, die in de wereld waren, liefgehad had, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde' (Joh. 13:1).

Er is geen manier die veiliger en zekerder is om een juiste opvatting over de aard van de christelijke liefde te verkrijgen, dan een grondige bestudering van de volmaakte verklaring ervan in en door de Heere Jezus. Wanneer we het hebben over 'een grondige bestudering', bedoelen we het maken van een allesomvattend overzicht van alles wat in de vier Evangeliën van Hem beschreven staat, waarbij we ons niet moeten beperken tot enkele geliefkoosde gedeelten of gebeurtenissen. Als we dit doen, ontdekken we dat Zijn liefde niet alleen welwillend en grootmoedig, bedachtzaam en vriendelijk, onzelfzuchtig en zelfopofferend, geduldig en onveranderlijk was, maar dat vele andere elementen daar nog eens bij kwamen. Liefde kon een dringend verzoek afwijzen (Joh. 11:6), Zijn moeder bestraffen (Joh. 2:4), een gesel gebruiken (Joh. 2:15), een streng verwijt tot Zijn twijfelende discipelen richten (Luk. 24:25) en 'geveinsden' openlijk beschuldigen (Matth. 23:13-33). Liefde kan streng zijn (Matth. 16:23), ja, ook boos (Mark. 3:5). Geestelijke liefde is een heilige zaak: het is trouw aan God; het is onbuigzaam tegenover alles wat slecht is.

4. Het Woord is tot ons nut wanneer we er achter komen dat christelijke liefde door God wordt meegedeeld. 'Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben' (1 Joh. 3:14). **'Liefde tot de broeders is de vrucht en het resultaat van een nieuwe en bovennatuurlijke geboorte, die in onze ziel wordt gewerkt door de Heilige Geest, als het gezegende bewijs van onze uitverkiezing in Christus door de Vader, 'voor de grondlegging der wereld'.** Het liefhebben van Christus en de Zijnen en onze broeders in Hem is in overeenstemming met de Goddelijke natuur waarvan Hij door Zijn Heilige Geest ons deelgenoot heeft gemaakt. Deze liefde voor de broeders moet een bijzondere liefde zijn, waarvan niemand anders dan de wedergeborenen het voorwerp zijn en die slechts zij kunnen beoefenen, want anders zou de apostel het niet zo afzonderlijk hebben genoemd; het is zo dat zij die het niet bezitten, niet wedergeboren zijn, dus daaruit volgt: "Die zijn broeder niet liefheeft, blijft in den dood" (S.E. Pierce).

Liefde tot de broeders is veel meer dan het aangenaam vinden van het gezelschap van hen die hetzelfde temperament hebben of van wie de opvattingen met die van mij overeenkomen. Het behoort niet gewoon tot iemands aard, maar het is een geestelijke en bovennatuurlijke zaak. Het is het hart dat wordt getrokken tot hen in wie ik iets van Christus bemerk. Zo is het veel meer dan een partijgeest; het omvat allen in wie ik het beeld van Gods Zoon kan zien. Daarom is het een liefhebben van hen om Christus' wil, om wat ik van Christus in hen zie. Het is de Heilige Geest Die mij aantrekt en lokt door Christus Die in mijn broeders en zusters woont. Zo is ware christelijke liefde niet alleen een gave van God, maar het is ook volledig afhankelijk van God voor versterking en beoefening. We moeten dagelijks bidden dat de Heilige Geest die liefde die Hij heeft uitgestort in ons hart, zal oproepen tot de daad in de bekendmaking aan God en Zijn volk.

5. Het Woord is tot ons nut wanneer we de christelijke liefde op de juiste wijze beoefenen.

Dit doen we niet door te trachten onze broeders te behagen en hen voor ons in te nemen, maar door het werkelijk zoeken van hun hoogste goed. 'Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en Zijn geboden bewaren' (1 Joh. 5:2). **Wat is de echte beproeving van mijn persoonlijke liefde tot God Zelf? Het is het persoonlijk houden van Zijn geboden** (zie Joh. 14:15, 21, 24; 15:10, 14). De echtheid en de kracht van mijn liefde tot God kunnen niet worden gemeten aan de hand van

mijn woorden, noch door de lust waarmee ik Zijn lof zing, maar door mijn gehoorzaamheid aan Zijn Woord. Hetzelfde beginsel geldt in mijn verhouding tot mijn broeders.

'Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en Zijn geboden bewaren'. Als ik de gebreken van mijn broeders en zusters verdoezel, als ik met hen wandel in een weg van eigennut en zelfbehagen, dan heb ik hen niet lief. 'Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; gij zult uw naaste naarstiglijk berispen en zult de zonde in hem niet verdragen' (Lev. 19:17). Liefde moet worden beoefend op een Goddelijke wijze en nooit ten koste van mijn falen God lief te hebben; in feite kan geestelijke liefde pas door mij tegenover mijn broeders worden beoefend, wanneer God Zijn rechtmatige plaats in mijn hart heeft. Ware geestelijke liefde bestaat niet uit het behagen van hen, maar uit het behagen van God en het helpen van hen; en ik kan hen alleen helpen in de weg van Gods geboden. Elkaar koesteren en vertroetelen is geen broederlijke liefde; het aansporen van elkaar om vol te houden in de loopbaan die ons is voorgesteld en het spreken van woorden (bekrachtigd door het voorbeeld van onze dagelijkse levenswandel) die hen zullen aanmoedigen te zien op Jezus, zou veel nuttiger zijn. Broederlijke liefde is een heilige zaak en geen vleeselijk gevoel of een vage onverschilligheid over de weg die we gaan. Gods geboden zijn zowel uitdrukkingen van Zijn liefde als van Zijn gezag en het negeren ervan, zelfs wanneer we proberen erg op elkaar gesteld te zijn, is helemaal geen liefde. De beoefening van de liefde moet precies overeenkomen met de geopenbaarde wil van God. We moeten liefhebben 'in waarheid' (3 Joh.:1).

6. Het Woord is tot ons nut wanneer we worden onderwezen in de verscheidene uitingen van de christelijke liefde.

Het liefhebben van de broeders en de liefde op verscheidene manieren te tonen is onze dure plicht. Maar we kunnen dit niet oprechter en meer doeltreffend doen, zonder huichelarij en uiterlijk vertoon, dan door het hebben van gemeenschap met hen aan de troon der genade. Er zijn broeders en zusters in Christus in de vier hoeken van de wereld. Van de details van hun beproeving en strijd, hun verzoeken en verdriet, weet ik niets; toch kan ik mijn liefde voor hen uiten en ten behoeve van hen mijn hart voor God uitstorten, door voorbede en ernstig smeken. Op geen andere wijze kan de christen zijn hartelijke zorg voor zijn mede-pelgrims beter tonen dan door al zijn belangen in de Heere Jezus ten nutte van hen te gebruiken, door het afsmecken van Zijn gunst en genade voor hen. 'Zo wie nu het goed der wereld heeft, en ziet zijn broeder gebrek hebben, en sluit zijn hart toe voor hem, hoe blijft de liefde Gods in hem? Mijne kinderken, laat ons niet liefhebben met het woord noch met de tong, maar met de daad en waarheid' (1 Joh. 3:17, 18). Velen van Gods volk zijn zeer arm, wat aardse goederen betreft. Soms vragen ze zich af waarom dat zo is; het is een grote beproeving voor hen. Een reden waarom de Heere dit toelaat, is dat bij anderen van Zijn heiligen medelijden kan worden opgewekt en zij voorzien in hun tijdelijke behoeften vanuit de overvloed waarmee God hen heeft bedeed. Echte liefde is door en door praktisch: daar waar het lijden van een broeder kan worden verlicht, beschouwt het geen taak als te gering en geen werk als te vernederend. Toen de Heere der liefde op aarde was, dacht Hij om de lichamelijke honger van de schare en het verkwikken van de voeten van Zijn discipelen.

Maar sommigen van het volk van de Heere zijn zo arm dat ze wel heel weinig kunnen delen met anderen. Wat kunnen ze dan nog doen? Ze kunnen de geestelijke belangen van al de heiligen tot hun belang maken en zich ten behoeve van hen wenden tot de troon der genade! We weten vanuit onze eigen toestand en omstandigheden wat het onderwerp is van de gevoelens, het verdriet en de klachten van andere gelovigen. We weten uit droevige ondervinding hoe gemakkelijk het is om toe te geven aan een geest van ontevredenheid en mopperen. Maar we weten ook, als we hebben geroepen tot de Heere om Zijn rustgevende hand op ons te leggen en als Hij een dierbare belofte in onze herinnering heeft gebracht, welke vrede en troost in ons hart gekomen zijn.

Laten we Hem dan smeken om al Zijn diepbedroefde heiligen even genadig te zijn. Laten we trachten hun last tot de onze te maken en te huilen met hen die huilen, evenals ons te verblijden met hen die zich verblijden. Zo zullen we uitdrukking geven aan echte liefde voor hun persoon in Christus, door hun en onze Heere te smeken hen met eeuwige goedheid te gedenken.

Dit is de wijze waarop de Heere Jezus Zijn liefde nu toont aan Zijn heiligen: '...alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden' (Hebr. 7:25). Hij neemt hun zaak en hun zorg over. Hij bidt voor hen tot de Vader. Niemand wordt door Hem vergeten: elk verloren schaap wordt gedragen op het hart van de Goede Herder. Zo worden we gebracht in de gemeenschap met onze grote Hogepriester, door onze liefde voor de broeders te uiten in dagelijkse gebeden om het voorzien in hun verscheidene behoeften.

En dat niet alleen, maar de gelovigen zullen zich daardoor bij ons geliefd maken: ons gebed voor hen als de geliefden van God zal onze liefde en achting voor hen als zodanig doen toenemen. We kunnen hen niet op ons hart voor de troon der genade dragen, zonder in ons eigen hart een echte genegenheid voor hen te koesteren. De beste manier om een bittere geest te overwinnen tegenover een broeder die aanstoot heeft gegeven, is door vaak voor hem te bidden.

7. Het Woord is tot ons nut wanneer we worden onderwezen in de juiste verzorging van de christelijke liefde.

We willen hiervoor twee of drie regels voorstellen. Ten eerste, al in het begin erkennen dat, evenals er veel in u en mij is dat de liefde van de broeders zwaar op de proef zal stellen, er ook niet weinig in hen zal zijn om onze liefde te beproeven. 'Verdragende elkander in liefde' (Ef. 4:2) is een belangrijke vermaning bij dit onderwerp, die elk van ons ter harte moet nemen. Het is zeker opvallend te bemerken dat de allereerste eigenschap van geestelijke liefde die in 1 Korinthe 13 wordt genoemd, is dat zij lankmoedig is (vers 4).

Ten tweede, de beste manier om een deugd of gunst te verzorgen, is door het te beoefenen. Er over praten en theoretiseren baat niet, behalve wanneer het ook in praktijk wordt gebracht. Tegenwoordig zijn er veel klachten te horen over de geringheid van de liefde die op veel plaatsen wordt aangetroffen: dat is een reden temeer waarom ik zou moeten proberen een beter voorbeeld te geven! Laat niet toe dat de koudheid en liefdeloosheid van anderen uw liefde doen bekoelen, maar 'overwin het kwade door het goede' (Rom. 12:21). **Overdenk minstens een keer per week biddend 1 Korinthe 13.**

Ten derde, zorg er bovenal voor dat uw eigen hart zich koestert in het licht en de warmte van Gods liefde. Liefde wekt wederliefde op. Hoe meer u in waarheid bezet bent met de onvermoeibare, onuitputtelijke en onpeilbare liefde van Christus tot u, hoe meer uw hart in liefde zal worden getrokken tot hen die de Zijnen zijn. Een mooie illustratie daarvan is te vinden in het feit dat juist de apostel die het meest heeft geschreven over broederlijke liefde, degene was die viel op de borst van de Meester.

De Heere verlene alle genade die nodig is aan zowel lezer als schrijver (voor wie het harder dan wie ook nodig is ze ter harte te nemen) om deze regels in acht te nemen, tot prijs der heerlijkheid van Zijn genade en tot welzijn van Zijn geliefde volk.